PYRAMIDA

ČAS LETÍ JAKO POUŠTNÍ PÍSEK HNANÝ VĚTREM...

TOM MARTIN

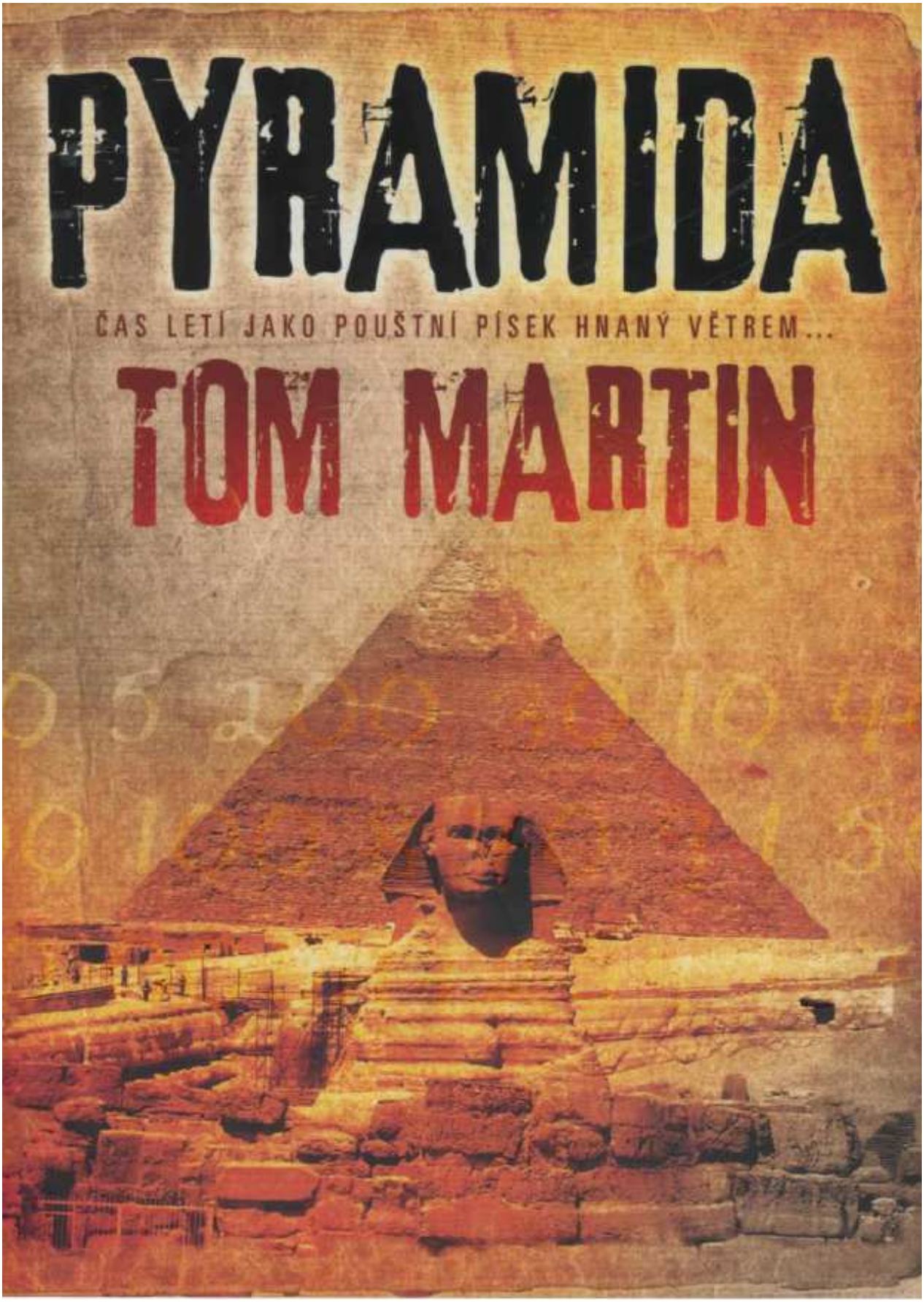

Poděkovani

Chtěl bych poděkovat literarnimu agentovi Peteru Strausovi, redaktorce z Pan Macmillan Marii Rajtove a asistentce redaktorky Anně Valdingerove za jejich schopnosti a znalosti.

Tato kniha se inspirovala řadou knih, z nichž nejvyznamnějši jsou *Mapy starověkych kralů moři: důkaz rozvinute civilizace v době ledove* od Charlese H. Hapgooda, *Hamletův mlyn: Esej zkoumajici původ lidskych vědomosti a jejich předavani skrze myty* od Giorgia de Santilla a Hertha Von Dechenda, *Tajna nauka všech věků* od Manly Palmer Halla, *Cesta: Ekologicky nahled na svět* od Edwarda Goldsmithe a dale z praci Lee Childa, Jamese Twininga a Josepha Campbella.

Prolog

Vysoko v řídkém vzduchu And se profesor Kent naposledy podíval na měsíčním svitem zalitou krásu ruin starověkého Machu Picchu, které se necelých sto metrů pod ním táhlo podél okraje údolí. Ještě před deseti minutami klidně spal ve své vyhřáté posteli v hotelu Ruinas nedaleko světoznámé památky UNESCO, když ho zničehonic z hlubin spánku vytrhli dva cizinci.

Než stihl vykřiknout o pomoc, nacpali mu do úst roubík a vytáhli ho z postele. Bez jediného slova ho bosého vlekli chodbou a skrz nouzový požární východ ven do chladné noci.

Tak nakonec pro mě po všech těch letech přišli.

Bylo to hrozivé poznání, že se nemýlil. Během několika posledních měsíců začal pochybovat o vlastním duševním zdraví, ale tento noční únos dokazoval, že jeho objevy jsou mnohem důležitější, než si myslel.

Celá léta očekával, že jednoho dne, pokud bude dále pokračovat ve výzkumu, vytáhne síly zla ze stínu. Každý z jeho objevů je musel přitahovat o kousek blíž, až nakonec nemohly jeho přítomnost na zemi déle snášet.

Kam mě vedou?

Ledový noční vzduch ubíral teplo z jeho třesoucího se těla. Profesor Kent zakopl, jak ho s rukama za zády strkali po úzké, strmé stezce vzhůru po úbočí svahu do nitra divočiny. Vedle urostlého únosce, který ho postrkoval vzhůru temnotou, vypadal žalostně. Prořídlé vlasy i bílé vousy měl slepené potem a ve tváři byl bledý jako smrt. Ale dokonce i v této chvíli byl unešený tím, co viděl kolem sebe. Z krajiny, osvětlené jenom měsíčním svitem, vyzařovala velmi intenzivní, posvátná krása.

Dorazili na nevelkou plošinu a menší z únosců, který stoupal do kopce v čele, se otočil, vyndal z kapsy kabátu krabičku a otevřel ji. Tma nedovolila profesoru Kentovi spatřit její obsah. Vazoun, jenž mu páčil ruce za zády, nečekaně přinutil vyděšeného starého muže pokleknout.

Ve slepé panice se začal profesor Kent vzpírat, ale obr jej jednoduše tlačil dolů, dokud ho nepřitiskl k zemi a obličej mu

nezaryl do nízkého podrostu. Ve stejný okamžik ucítil, jak mu hrubě vytrhli z úst roubík.

Když profesor Kent spatřil, jak si k němu druhý únosce přidřepl s injekční stříkačkou v ruce, začal křičet. Pomalu – zdálo se, že neuvěřitelně pomalu – přiblížil muž stříkačku k profesorově tváři. V měsíčním světle se na její špičce třpytila kapka tekutiny, která vypadala jako rtuť. Malý muž promluvil – blízko u profesorova ucha se ozval zlověstný šepot: „Zbývá ještě něco, co bys rád vetkal do své tapiserie lží, stařík?“

Měl cizí přízvuk nerozpoznatelného původu. Profesor Kent natočil hlavu natolik, až dokázal koutkem oka zachytit tvář svého katana. S vynaložením maximálního úsilí vychraptěl: „Jestli jsou to lži, proč jste si tedy pro mě přišli?“

Mučitel se pohrdavě zasmál, naklonil se blíž a přejel hrotem stříkačky po profesorově krku. Kent škrábnutí téměř necítil, ale věděl, že se neminulo účinkem. Jeho plíce se okamžitě stáhly.

Ucítil, jak mu jed začíná kolovat žílami, a náhle si uvědomil, že se oprostil od nesmírného břemene. V té chvíli toužil po jediném, zemřít v míru. Ale jeho kat se mu dál vysmíval.

„Jsi démon, Kente. A démoni musí být navráceni tam, kam patří – do pekla.“

„V mé filozofii žádní démoni neexistují. Stejně jako peklo.“

„Stačí!“ vykřikl menší z mužů. Jeho komplic přitlačil profesorovu tvář hlouběji do podrostu. Kent cítil, jak z něj vyprchává život.

„Nechci ty tvoje lži poslouchat. Napadlo tě vůbec někdy, že minulost a budoucnost jsou soukromým vlastnictvím, a že tobě nepatří? Patří mnohem důležitějším lidem.“ Hlas popravčího se chvěl zlostí. „Myslel sis, že nás můžeš přelstít? Opravdu tě napadlo, že by ti mohlo projít zveřejnit to, co jsi odhalil?“

Během proslovu se mu něco zablýsklo v ruce. Žiletka.

Co to dělá? Profesor Kent se na něj vyčerpaně podíval. *K smrti už mě přeci odsoudil tím jedem.*

Malý muž pokračoval dál, z hlasu mu odkapával sarkasmus: „Jsme velkorysí. Myslíme, že stejně, jako bylo Sokratovi nabídnuto, aby sám ukončil svůj život, i tobě by mělo být umožněno provést

tuto čestnou věc… Nechystáme pro tebe žádnou šokující smrt. Mohla by podnítit vyšetřování, náhlý zájem o ty tvoje takzvané teorie. Sebevražda budí mnohem menší zájem než vražda. Nemyslíš?“

V tu chvíli profesor Kent ucítil, že obr uvolnil stisk. Instinktivně se pokusil pohnout, ale tělo nereagovalo – byl paralyzovaný.

Únosce ho téměř nonšalantně překulil na záda. Natáhl se po profesorově pravé ruce a pak ho začal žiletkou řezat přes zápěstí. Krev vystříkla na zem a začala vytékat z rány. Povadlou ruku pustil zpátky na zem. Potom zvedl levou ruku, do její dlaně vložil žiletku a sevřel kolem ní prsty. Opatrně potom ruku položil vedle těla.

„Necháme na Bohu, aby zvolil trest za tvé rouhání. Tvůj čas na zemi vypršel, staříku.“

Profesor sebral veškerou vůli a pokusil se otevřít ruku a nechat žiletku vypadnout, ale nic se nestalo. Ležel tam, ochromený, sám sobě katem.

„Žádný biblický Bůh mě potrestat nepřijde. Můj důkaz bude nalezen...“ Profesorův hlas se vytrácel s tím, jak jed ochromoval svaly jeho hrtanu.

„Copak nebude té jeho paličatosti nikdy konec?“ zavrčel malý muž na svého společníka. „Kde vůbec k tomu příšernému přesvědčení přišel? Je jako šváb. Taky ho není možné vyhubit.“

Sklonil se a kouskem bavlněné látky otřel profesorovi krk.

„Kdo by to byl řekl, že by nám takovýhle obyčejný akademik mohl způsobit tolik potíží. Nechceme přeci, aby došlo k nějakým pochybnostem. Vrátíme se do hotelu a najdeme jeho pokoj. Musíme zničit všechny možné důkazy.“

Na několik vteřin se zadívali na nehybné tělo a poté se tiše rozplynuli do noci.

S naprosto ochromeným tělem pozoroval profesor Kent hvězdné nebe nad sebou. Dlouhá léta studoval tajuplnou nebeskou báň, která byla součástí jeho pátrání po velké pravdě, a dokonce i nyní, navzdory veškeré slabosti, rozeznávala jeho mysl všechny známé vzory souhvězdí. S ubývajícími silami myslel na svůj největší objev.

Intuice mě nezklamala. Rozluštil jsem největší záhadu. To ale znamená, že svět je ve velkém ohrožení. Jsou mapy v bezpečí? A když já odejdu, pochopí někdo, co znamenají?

A pak všechno obestřela temnota.

ČÁST PRVNÍ

1

Na březen bylo neobvykle teplé a slunečné úterní ráno, hodiny ukazovaly za pět minut dvanáct. Devětadvacetiletá Catherine Donovanová, jedna z nejmladších vědeckých pracovnic na Oxfordské univerzitě, prošla malými dveřmi vsazenými do masivní dřevěné brány hlavní budovy na hezké přední nádvoří All Souls College. Slunce se rozlévalo po trávníku a přinášelo teplo do kamenných budov, zatímco univerzitní zvony se zvolna dávaly do pohybu a oznamovaly nadcházející poledne.

All Souls, na které Catherine získala stipendium, byla nejprestižnější a také nejuzavřenější ze všech třiceti pěti oxfordských kateder. Nenalezli byste tam žádné studenty magisterského cyklu, zatímco většina kateder jich měla kolem dvou set, a na té největší jich usilovalo o magisterský titul dokonce čtyři sta. Jednoduše řečeno, All Souls představovalo exkluzivní adresu špičkových odborníků a výsada působení na All Souls s sebou nesla absolutní oddanost rozšiřování horizontu lidských znalostí v oborech tak rozličných, jako je jaderná fyzika nebo islámské umění.

Jediná cesta, jak se mohl někdo z venkovního světa k této elitní společnosti připojit, vedla skrz nejpřísnější přijímací řízení v celém akademickém světě. Ale těm, kteří jím dokázali projít, se to vyplatilo. S vědeckými pracovníky se zacházelo jako s králi. Vinný sklípek katedry byl jedním z nejlepších na univerzitě a ti, kdo se na univerzitě ubytovali, se stále ještě mohli nechat ráno vzbudit majordomem, který s sebou přinesl čaj, toast a ranní noviny, to vše naservírované na stříbrném podnosu. Především ale neměl žádný z vědeckých pracovníků povinnost přednášet – všichni mohli věnovat veškerý čas převratným objevům ve své specializaci.

Pro Catherine, krásnou mladou ženu a Američanku, představovala All Souls v podstatě naprosto neznámé prostředí. Všichni ostatní stipendisté, kteří byli zvyklí na různé výstřednosti, na ni jednoduše koukali jako na ztracenou existenci z katedry ztracených existencí. A tak ji mezi sebou uvítali, vědomi si toho, že

se již stihla stát jednou z největší světových kapacit ve svém oboru: astronomii.

Catherine Donovanová mrkla na hodinky. *Za pět minut začínám.*

Rychle vběhla do haly, našla svou přihrádku a popadla ranní poštu – pár nezajímavých komuniké z astronomického oddělení a velká hnědá obálka zjevně odeslaná ze zahraničí. Spěšně si ji prohlédla a okamžitě rozpoznala rukopis profesora Kenta. Poslední věc, kterou si přála, bylo přijít na poslední přednášku v semestru pozdě. Obálku nacpala do tašky a rázným krokem vyrazila kolem nádvoří směrem k posluchárně.

Jako obvykle byla krásná, starodávná kamenná místnost v srdci fakulty při přednáškách doktorky Donovanové přeplněná studenty ze všech oborů. Její hodiny patřily široko daleko k těm nejoblíbenějším. Přednášela z vlastní vůle, jelikož ji těšil alespoň nějaký kontakt se studenty. Ti se jí odvděčovali pravidelnou docházkou, jejich počet dokonce v průběhu semestru vzrostl. Den předtím si ji kvůli tomu jeden z přátelštějších kolegů ve společenské místnosti nad kávou škodolibě dobíral, tvrdil, že slyšel dva studenty, jak o ní mluví jako o nejatraktivnější ženské na škole.

S hnědými vlasy po ramena, nádhernými, výraznými lícními kostmi a grácií atletky by vzbudila pozornost kdekoliv, a moc dobře to věděla.

Tohle ráno byla ale Catherine nervózní. Poslední přednáška semestru měla tradičně posluchače inspirovat ke studiu během dlouhých prázdnin. Dnes je chtěla překvapit vysvětlením jedné z nejtajemnějších a nejnevysvětlitelnějších záhad kosmu – tajemství, jež by mohlo nést skutečně děsivé následky pro lidstvo. Studenti tvořili opravdu nadějnou partu, ale byli příliš mladí a bylo důležité, aby pamatovali na křehkost lidských znalostí tváří v tvář neznámému.

Z pódia, na kterém stála, si Catherine prohlížela moře tváří, jež na ní spočívalo pohledem. „Dobré odpoledne," odkašlala si a spustila, „díky, že jste všichni přišli. Dneska bych ráda začala tím, že se pokusím zjistit, jestli někdo z vás dokáže rozluštit jednu z největších záhad všech dob."

Vzrušený šepot naplnil posluchárnu a dychtivé oči studentů se na ni nedočkavě upřely.

„Jak všichni víme, nejjasnější hvězdou na nočním nebi je Sírius. Existuje jedna, dvě hvězdy, které se nachází blíž k naší sluneční soustavě, ale ani jedna nezáří tak jasně. Možná proto zastává Sírius ústřední místo v téměř všech mytologiích starověkého světa.“ Catherine přelétla pohledem přes moře tváří. *Bože – vypadají nadšeně.* „Ale možná,“ pokračovala spikleneckým tónem, „jenom možná, existuje další důvod.“

Znovu se odmlčela, tentokrát aby se napila vody ze sklenice postavené na stole vedle ní. Podívala se dolů na notebook a klikla. Okamžitě se na obrovském bílém plátně nataženém za ní promítl slide.

Byly na něm vedle sebe dva obrázky. První fotografie zobrazovala kresbu vyrytou do písku nebo bahna.

Druhý obrázek jednoznačně vznikl za použití posledního astronomického softwaru. Grafické znázornění představovalo vzdálený objekt na nebi, který se majestátně pohyboval v odvěkém kurzu. Vedle něj byl ještě druhý objekt. Zdálo se, že obíhá kolem dokola většího souseda, jako by ho k němu poutala přitažlivost, z níž se marně snažil uniknout.

Catherine vzhlédla, aby zkontrolovala, jestli jsou obrázky na plátně jasně vidět.

„A teď, pokud jde o vzdálenosti mezi hvězdami, je Sírius v podstatě naším sousedem. Ví někdo z vás, jak daleko se nachází?“

Ještě jednou prozkoumala posluchárnu pohledem. Ve třetí řadě se zvedla ruka mladíka s rozcuchanými vlasy. Catherine se na něj povzbudivě usmála, ale jakmile se na něm měkký pohled jejích zelených očí ustálil, vypadalo to, jako by ho všechny znalosti opustily. Zúčastněně se na něj usmála, do hlasu se jí vloudil malinkatý náznak netrpělivosti, když se ho zlehka pokusila přimět, aby promluvil.

„Ano, prosím?“

„Je… Je vzdálený 2,67 parseku…“ S nachovým ruměncem, který se mu rozléval po tváři, ze sebe soukal odpověď. „Což je 8,7 světelného roku neboli padesát dva bilionů kilometrů.“

Catherine byla ohromená.

„Ano! Velmi dobře. Děkuji vám. Německý astronom Friedrich Bessel v roce 1844 uvažoval o tom, že Sírius musí mít neviditelné dvojče. Bessel strávil spoustu času prováděním extrémně pečlivých měření pomalých pohybů Síria a na jeho pravidelné dráze objevil malý výkyv. Předpokládal, že ho mohla způsobit pouze gravitační síla neviditelného souseda, ale nedovedl to dokázat. V té době nikdo neuměl postavit takový teleskop, který by do hvězdného systému Síria dohlédl."

Catherine přešla blíž k obrazu na plátně.

„To se změnilo až v roce 1862, kdy americký výrobce hvězdářských dalekohledů Alvan Clark použil svůj vlastní vynález. Spatřil poprvé v lidských dějinách matného společníka Síria – čímž prokázal, že Besselova teorie byla správná."

„Ale bylo to opravdu poprvé?" zeptala se tajuplně. Posluchárnu zaplavil vzrušený šepot studentů a Catherine udělala další dramatickou pauzu.

„Dnes pochopitelně oba objekty vidíme díky vysoce výkonným teleskopům naprosto jasně. Velkou hvězdu, původního Síria – Síria viditelného pouhým okem – označujeme jako Síria A a jeho společníka, masivního, neviditelného Síria – Sírius B.

Dnešní otázka pro vás je velice jednoduchá, ale jestliže se vám podaří na ni správně odpovědět, s největší pravděpodobností vás NASA jmenuje vedoucím svého výzkumu." Catherine se zhluboka nadechla a potom pomalu vyslovila svou otázku: „Jestliže je Sírius B pouhým okem naprosto neviditelný, jak je možné, že existuje africký kmen, který až po dva tisíce let vlastní jeho kompletní a přesný astronomický záznam?"

Přeplněná posluchárna vydechla úžasem.

„Kmen, o kterém mluvím, se jmenuje Dogon. Žijí v západní Africe ve státě dnes nazývaném Mali. V jejich starověké ústní tradici doprovází jasnou hvězdu Sírius neobyčejně těžký, velmi temný objekt, jemuž říkají Po. Stojí za připomenutí, že Sírius B je bílý trpaslík – tvoří ho stejné množství hmoty jako naše slunce, ale v porovnání s ním je malinkatý: jedna čajová lžička jeho hmoty váží téměř čtvrt tuny. Takže se zdá, že nejenže Dogoni věděli, že Sírius B

existuje, což už samo o sobě je dost zvláštní, oni dokonce věděli, že je to hvězda s vysokou hustotou… Věděli navíc také, že svého většího sourozence oběhne jednou za padesát let.“ Catherine se usmála, když se podívala na užaslé pohledy ve tvářích svých posluchačů. „Víra Dogonů, pokud je to tedy správný výraz pro jejich astronomii, se poprvé dostala za hranice jejich světa ve čtyřicátých letech minulého století díky francouzskému antropologovi. Víme ale s naprostou jistotou, že jejich teorie jsou minimálně osmnáct set let staré a téměř jistě starší, mnohem starší. Dogoni používali k zaznamenávání pohybu nebeských těles písečné diagramy. V této přednášce vám osvětlím, jak je zachovávali. Na levé straně tohoto slidu vidíte dogonský diagram znázorňující proplétání oběžných drah Síria a jeho temného protějšku. A napravo je moderní astronomický záznam pohybů Síria A a B.“

Posluchárna znovu zalapala po dechu.

„Jak sami vidíte – jsou naprosto shodné. Dnes víme, že oběžný cyklus Síria B nebo Poa je přesně 49,1 roku. Takže padesát nebyl na neolitický kmen špatný odhad. Znalost kosmu Dogonů tu ale nekončí. Zaznamenali, že Jupiter má čtyři měsíce a Saturn prstence. A stejně jako v případě Síria B, ani prstence Saturnu, ani měsíce Jupitera nejsou viditelné pouhým okem. Na to potřebujete teleskop, a ještě ne ledajaký. Tak jak vysvětlíte, že Dogoni všechno tohle vědí?“

V posluchárně se rozhostilo bezdeché ticho. V duchu si byla Catherine jistá, že jednoho dne se objeví racionální, vědecké vysvětlení záhady znalostí Dogonů o Síriovi. Koneckonců bylo jen těžko představitelné, že by mohlo lidstvo v hlubinách primitivní minulosti disponovat tak vyspělou technologií, bez níž nebylo možné malou hvězdu spatřit. Nicméně to zůstávalo jednou z nejoblíbenějších vesmírných záhad a vždycky vyvolala požadovanou efektní reakci. Studenti v předních řadách s doširoka otevřenýma očima a ústy dokořán natahovali hlavy, aby se přesvědčili, jestli náhodou někdo za nimi nemá nějaký nápad. Všichni byli zticha.

V tu chvíli, jako kdyby to bylo předem domluvené, se dveře v zadní části posluchárny s cvaknutím otevřely. Celá posluchárna se jako na povel otočila.

Stál tam jeden z vrátných. Vypadal trochu nesvůj, nervózně si odkašlal, než zvedl hlavu v rozpačitém gestu.

Catherine mu přes celou délku místnosti pohled opětovala.

„Omluvte mne, prosím, na chvilku.“

Nervózně si rukou uhladila sukni a rychle sestoupila ze stupínku. Připadala si trochu nesvá, když kráčela přes sál k portýrovi. Vyrazil jí naproti a setkali se na půl cesty.

„Moc se omlouvám, že vás vyrušuji, madam. Děkan se s vámi potřebuje naléhavě sejít.“

„Cože! Nemůže to půl hodiny počkat?“

„Říkal, že ne, madam. Říkal, že má pro vás nějaké špatné zprávy.“

Catherinino srdce začalo tlouct jako o závod. Otočila se k celé posluchárně. „Omluvte mě všichni,“ zopakovala. „Obávám se, že to vypadá na něco závažného, a naléhavě mě odvolávají. Moc mě to mrzí. Doufám, že tato záhada – a věřte mi, že to skutečně záhada je – vás bude v následujících týdnech inspirovat. Jsem si jistá, že budete trávit každou minutu prázdnin čtením svých skript na příští semestr, ale pokud si nějaký čas vyšetříte, pokuste se rozlousknout hlavolam Síria a Dogonů. Hodně štěstí! Jestliže se vám to podaří, dostanete celý jarní trimestr volno!“

2

Děkan All Souls bydlel ve velkém apartmánu skládajícím se z místností obložených dubovým dřevem s výhledem na nádhernou přilehlou zahradu s okraji olemovanými hustě vysázenými květinami a bylinkami a stoletým, perfektně udržovaným trávníkem, jenž připomínal ze všeho nejvíce mech. Ve svých pětašedesáti letech byl děkan veteránem univerzitního života. Chování tohoto energického, šedovlasého muže s velkým nosem a rozčepýřeným obočím neustále vzbuzovalo respekt. Kromě toho, že se potýkal s každodenní správou koleje, vybudoval si pozici také jako vynikající filozof a logik.

Dnes se však ocitl v nešťastné pozici nositele hrozných zpráv. Policista z Thames Valley ho právě informoval, že profesora Kenta, drahého kolegu a dobrého přítele, nalezli mrtvého na úbočí Machu

Picchu v Peru. Smrt způsobil infarkt, avšak vypadá to, že ho téměř s jistotou vyvolal pokus o sebevraždu. Policista ale dodal, že v této fázi vyšetřování by raději neměl zacházet do podrobností, na to že je ještě příliš brzy. Zvláštní vyšetřovatel v Limě na tom pracuje spolu s peruánskou policií.

Děkan seděl za svým velkým, starým dubovým stolem, ramena shrbená, hlavu skloněnou a levou rukou si pomalu masíroval čelo. Zhluboka vzdychl, nepamatoval si, kdy naposledy naprosto netušil, jak se s nějakou událostí vypořádat.

Co mám asi tak říct Catherine? Profesor byl pro ni jako druhý otec.

V tu chvíli se ozvalo klepání na dveře.

„Dále."

Catherine vypadala nádherně jako vždy, a když děkan spatřil její mladický elán, znovu jej naplno zasáhla svíravá bolest výčitek – proč to musel být on, kdo jí musí tu příšernou novinu sdělit? V její tváři se zrcadlilo zlé tušení a obavy.

„Prosím vás, pane děkane, co se stalo?"

„Děvče moje, je mi moc líto, že to musím říct, ale profesor Kent zemřel."

Catherine se sesunula do nejbližší židle, obličej bílý jako křída. Potom se trochu sebrala. „Jak? Kdy?"

„Vypadá to, že zemřel před dvěma dny v Peru, na Machu Picchu… Nedaleko inckých ruin. Navštívila mne policie, právě odešli. Okamžitě jsem pro vás poslal."

Catherininy oči byly prázdné, jako oči člověka, který je v hlubokém šoku.

„Já tomu nevěřím! Totiž, co se vlastně stalo? To musí být nějaký omyl. Profesor mi řekl, že jede do Mexika, měl se vrátit včera večer."

Děkan dělal, co mohl, aby zůstal diplomatický.

„To zatím není zcela jisté. Peruánská policie však soudí, že jde o sebevraždu."

Výraz Catherininy tváře se v tom okamžiku změnil z šokovaného na nevěřícný. Vzpřímila se v křesle.

„Ne! Nemožné. Nikdy – tohle je všechno hrozné nedorozumění.“

Děkan se postavil a obešel stůl. Netušil, co jiného by měl udělat, a tak nalil sklenici vody a podal jí ji.

„Skutečně mě to moc mrzí. Policie to má všechno pod kontrolou… Myslím, že byste se měla pokusit odpočívat.“

Catherine zavrtěla hlavou. Podívala se na něj.

„Profesor Kent nikoho neměl. Jeho jediná sestra zemřela před třemi lety. Není tu ani nikdo, komu by bylo třeba to říct, nikdo, kdo by zařídil pohřeb. Je to taková tragédie… Ale já chci vědět víc. Musela se stát nějaká chyba. Za to ručím. Je dost nepravděpodobné, že by profesor spáchal sebevraždu… Chci si promluvit s policií osobně.“

Děkan se na ni lehce usmál.

„Catherine, drahá, naprosto vám rozumím. Ale počkejme, než dorazí z Peru kompletní zpráva. Jsem si naprosto jistý, že zvláštní britský vyšetřovatel to má v Limě všechno pevně v rukou. A jestli budete chtít, půjdu s vámi na stanici, až zpráva dorazí. Dnes toho už moc nezmůžu, odpoledne se musím ještě zúčastnit několika jednání, která nemohu zrušit, ačkoliv bych moc rád.“

Přes Catherininu mladou tvář přeběhl rozhodný výraz.

„Ne, nerozumím. Děkuji, že jste mi to ihned řekl. Udělal jste správnou věc. Musím se ujistit, že je všechno tak, jak má být. Byl to v téhle zemi můj nejbližší přítel. Vy to víte. Musím jít domů a vymyslet, co budu dělat.“

„Ano, jistě, drahá. Je to příšerný den. Opravdu hrozný… Profesor Kent byl skvělý akademik, a co je důležitější, neobyčejně dobrý člověk. Je mi to tak, tak líto.“

Catherine vstala z křesla, zvedla kabelku a přešla ke dveřím. Když se její ruka dotkla kliky, děkan znovu promluvil.

„Ještě poslední věc.“

Otočila se k němu. Připadalo jí, že se tón jeho hlasu nějak změnil… nebo byla možná jen příliš rozrušená.

„Řekl vám profesor něco, když jste se naposledy viděli? Nebo vám možná něco předal?“

Někde hluboko v Catherinině podvědomí se okamžitě rozezněl varovný zvon.

„Promiňte, jak to myslíte?“

Starý učitel se na ni bez mrknutí díval.

„Myslel jsem, že nejspíš na něčem pracoval a řekl vám o tom – nebo vám možná něco dal? Mohl bych to předat policii… třeba by to pomohlo.“

S klidem mu upřený pohled vrátila.

„Ne, nic. Když nad tím tak přemýšlím… naposledy jsem ho viděla zhruba před deseti dny. Pili jsme spolu čaj na jeho farmě v Cotswolds. Žádné dárky ani nic podobného. A mohu vás ujistit, že byl jako vždy při plné síle a v dobré náladě.“

Když otevřela dveře a vstoupila do haly, zaslechla za sebou děkanův suchý hlas: „Strašná záležitost, naprosto strašná.“

Catherine za sebou pořádně zavřela dveře. Srdce jí divoce tlouklo. Rozhlédla se doleva a doprava chodbou, a jakmile se ujistila, že okolo nikdo není, otevřela kabelku. Dopis z Peru tam stále byl.

3

Catherine vyrazila rovnou do bytu profesora Kenta. Měla vlastní klíč, protože často využívala jeho studovnu a dobře zásobenou knihovnu, zatímco cestoval. A vlastně, i když byl v zemi, dával přednost práci z domova – oxfordshirská farma na samotě se stala perfektní základnou pro jeho výzkum. Byla to typicky kouzelná cotswoldská stavba s barevnou zahradou lemovanou kamennými zídkami a jemně zvlněnými poli. Strávila tam tolik šťastných hodin a teď myslela na to, jak tam dům stojí opuštěný. Už nikdy profesora znovu nepřivítá.

Vyšla na nádvoří a vydala se ke středověké chodbě, jež vedla ke schodům, po nichž se chodilo do profesorova bytu. Když procházela kolem čtvercového trávníku, zaplavily ji vzpomínky. Tragické zprávy se zkrátka nedaly snést…

„Mohu vám nějak pomoct, drahoušku?“

Hlas kolejního portýra ji vytrhl ze zamyšlení. Catherine ucítila jeho ruku na svém rameni, a jako by se najednou probudila, uvědomila si, že stojí na nádvoří a po tvářích jí stékají slzy.

„Omlouvám se, Frede. Jsem jen trochu rozrušená.“ Pokusila se usmát a co nejrychleji si utřít slzy.

„Mohu vám něco donést?“

„Ne, promiňte. Už to bude dobré… Jdu jen do bytu profesora Kenta, na chvilku se tam posadím.“

Za minutu vstoupila do profesorova bytu, který byl doslova obložen knihami. Ve všem tom smutku si dokázala jen sednout do svého nejoblíbenějšího křesla u krbu a pokusit se dát tomu všemu, co se dělo, nějaký smysl. Tak tu seděla, v míru a klidu profesorovy útulné studovny v Oxfordu, zatímco on tisíce kilometrů odtud zemřel strašnou, osamělou smrtí na úbočí hory. Nemohl spáchat sebevraždu… o čem to mluvili? Bylo to příliš strašné, než aby o tom dokázala přemýšlet… nedávalo to vůbec smysl. Myšlenky jí pádily tryskem, snažila se přijít na to, jestli něco řekl, když se naposledy viděli, nebo jestli nenaznačil, že by měl něco podobného v úmyslu.

Ale na nic nepřišla. Od její poslední návštěvy na farmě neuběhly ještě ani dva týdny. Byl vřelý a výřečný jako obvykle. Mluvili o poměrech na fakultě a ukázal jí vzácnou orchidej, kterou mu poslal jeden jeho přítel. Umístil ji v kuchyni k oknu, doufal, že vykvete a povede se jí dobře. Řekl, že se těší, až se po jeho návratu z výletu uvidí, a že by ji rád představil jednomu starému příteli, který se zajímá o její obor. Pak se rozloučili.

Položila si tašku do klína, vyndala z ní obálku a pečlivě si ji znovu prohlédla. Ano, stoprocentně to byl profesorův rukopis. Proč o tom proboha děkanovi neřekla? Co ji k tomu vedlo?

Catherine rozechvěle obálku roztrhla. Uvnitř byl v plastovém obalu zabalený štos map. Na jejich vrchu uviděla přišpendlený malý, bílý papírek velikosti pohlednice. Všimla si, že je na něm něco napsáno.

Horečnatě vsunula ruku do plastových desek, vytáhla papírek a otočila ho lícem nahoru. Když spatřila, co je na něm napsáno, krve by se v ní nedořezal.

Pokud bych se nevrátil
Heuréka

40 10 4 400 30 9 30 70 100 5 200 30 10 40 1 80 5 100 400 40 10 50 10 200 300 100 8 70 9 1 50 300 10 20 800 10 300 10 200 00511 72543672

Co to má znamenat? Co to proboha všechno znamená?

Catherine vstala a rychle přešla ke stolu. Všechny profesorovy papíry odsunula stranou a hromádku map položila na desku. Dohromady jich bylo sedm. Její šťastné číslo, pomyslela si smutně. Rozložila je a začala si je podrobně prohlížet. Tři byly vygenerované počítačem, stejný typ, jaký najdete v atlase. Zbývající čtyři byly zjevně kopie starších dokumentů. Originály map pocházely evidentně z dávné doby, možná z raného středověku, zobrazovaly různé lokality po celém světě.

Nedokázala okamžitě rozpoznat místa, která zobrazovaly, ale s jistotou to byly mapy, a ne jen zajímavé obrázky. Viděla znázorněnou linii útesů, říční systémy, horská pásma a ostrovy. Na kopiích bylo patrné, že kvalita papíru nebyla nijak valná.

Jak si Catherine znovu četla lístek a prohlížela si nechápavě záhadné mapy, začala se jí zmocňovat panika.

Ale co mají tyhle mapy znamenat? A co chtěl profesor tím vzkazem říct?

4

James Rutherford se podíval na hodiny v rohu obrazovky svého laptopu. Ukazovaly za pět minut jedna. Rychle naházel knihy ze stolu do tašky a zavřel počítač. Musel z knihovny okamžitě odejít. Měl domluvenou schůzku s profesorem Kentem, jedním z předních univerzitních pracovníků, a rozhodně ji nechtěl propásnout.

Rutherford se s profesorem Kentem setkal poprvé teprve před dvěma týdny. Profesor byl hostem na večeři, kterou pořádal jeden z Rutherfordových kolegů. Náhodou se Rutherford ocitl na místě vedle něj. Okamžitě zapředli hovor, protože profesora velmi zajímaly starověké mytologie. Jeho zájem byl skutečně neobvyklý, neboť toto téma nemělo nic společného s jeho specializací, nebo si to Rutherford alespoň myslel, ale nejvíce ho ohromila šíře profesorových znalostí. Tři hodiny se nebavili o ničem jiném.

James Rutherford byl jedním z nejlepších univerzitních odborníků na mytologii. Přestože všichni na škole věděli, že starý profesor Kent je polyhistor, proslavil se především jako odborník na ekologii. Ale ekologie se zdála být na hony vzdálená Rutherfordovu světu starověkých textů a jeho studiu podivných, bájných mýtů a legend. A to ho mátlo.

Dva dny po debatě na slavnostní večeři se s ním profesor takřka zničehonic spojil, aby si domluvil schůzku. Rutherford se zrovna po dlouhém běhu v univerzitních parcích vrátil do svého velkého bytu na severním předměstí Oxfordu, kde žila největší koncentrace akademiků. Když vešel dovnitř, objevil tam svou uklízečku Anne, která zrovna luxovala.

James se vyčerpaně sesul do velkého křesla. V devětatřiceti letech byl štíhlý a ve formě, s černými, krátce zastřiženými vlasy, které mu ještě nezačaly vypadávat. Dával pozor na to, co jedl a co pil, a často slýchal, že vypadá mladší, ale šestnáctikilometrový běh je šestnáctikilometrový běh.

„Měl jste návštěvu."

Rutherford ožil.

„Bohužel to nebyla žádná mladá dáma."

Anne zastávala názor, že by se James měl oženit, usadit a založit rodinu místo toho, aby plýtval čas „studiem starých knih", jak s oblibou říkávala.

„Budu tedy dál doufat… A kdopak tedy byl ten host, když ne žena mých snů?"

„Profesor Kent z All Souls."

Anne zvedla obálku, jež ležela na kuchyňském stole, a podala ji Rutherfordovi.

„Dal mi pro vás tohle."

James vyskočil z křesla, vzal si od Anne obálku a vyšel na prostorný balkon s výhledem na univerzitní hřiště a zvlněnou krajinu za nimi. Tam, v soukromí, se pustil do čtení.

Drahý pane Rutherforde,

skutečně jsem si náš rozhovor během oné večeře velice užil. Přestože jsem si vědom toho, že budu nejspíše zkoušet Vaši trpělivost, rád bych v debatě o starověkých mytologiích pokračoval.

Myslím, že bychom mohli dosáhnout velkolepého průlomu. Věřím, že se mi podařilo odhalit děsivé poselství z minulosti ukryté v různých mýtech a náboženstvích celého světa. To poselství, jež se mi podařilo rozluštit, je varováním od dávno vymizelých kultur, varováním pro nás, abychom se mohli vyvarovat pohromy, jež je zničila.

Pro přežití lidstva je životně důležité, abychom tento vzkaz předali široké veřejnosti, nebo stejná tragédie postihne nás a naši planetu též. Lidé starých civilizací věděli, že lidstvo znovu povstane z trosek a že jednoho dne dokáže porozumět částem poselství. Existují však určité síly, které se je snaží zničit. A já věřím, že jsem dokázal odhalit proč.

Bude mi ctí, pokud se přespříští týden zastavíte v mé univerzitní kanceláři na kávu. Co třeba v úterý v jednu odpoledne? Pokud mi nedáte vědět, že se Vám to nehodí, budu se na Vás těšit.

S úctou,
prof. Kent

Rutherford jen stěží věřil svým očím. Profesorova tvrzení byla šokující. Přední akademik, vědec a obezřetný muž tu tvrdil, že získal důkazy, které nejenže rozbíjely stávající přesvědčení o minulosti a vývoji lidstva, ale dokonce měly prokázat, že lidstvo se nachází ve smrtelném nebezpečí.

Znělo to krajně podivně, ale Rutherford se za všechna ta léta naučil nic nepodceňovat. Vzal za své motto Královské společnosti *Nullius in verba* – nikomu na slovo nevěř.

5

Catherine si připadala úplně paralyzovaná. Co teď měla proboha dělat? Rozhlédla se po profesorově studovně, přejela pohledem přes známé police s knihami a nábytek a oči se jí začaly zalévat slzami. Všechno jí připomínalo skutečnost, že svého starého přítele už nikdy neuvidí.

Vzpomněla si na svou první návštěvu na profesorově farmě. Uběhlo od ní už spoustu let. Studovala tehdy na Yale a do Anglie jela v rámci Rhodesova stipendia a profesor Kent, jenž byl blízkým

přítelem jejích rodičů, nabídl, že se o ni během pobytu postará. Už tehdy si pěstoval svůj bílý vous.

„Můj životní styl vědeckého poustevníka se spoustě lidí nelíbí," prohlásil se smíchem. Procházeli se po zahradě porostlé spoustou květin a nízkými keříky s jezírkem uprostřed a vydali se přes sluncem zalitá pole směrem k okraji jednoho ze dvou velkých lesů, jež sousedily s pozemky. Krajina byla nádherná v jemném anglickém duchu a Catherine docela chápala, proč je pro profesora Kenta takovou inspirací.

„Jistěže nepotřebuji čtrnáct hektarů. Nepatřím mezi pozemkovou šlechtu. Koupil jsem tolik půdy jen kvůli tomu, co se stalo v mé poslední vesnici. Za těch deset let, co jsem v ní žil, byla zničená tak, jako kdyby ji zdevastoval sám Čingischán. Srdce jí vyrvali, když zrušili hospodu a poštu, potom následovala škola a krásná krajina, která ji lemovala, padla do rukou velké firmy. Když jsem tam přijel poprvé, byla letní pole a louky pýchou hrabství. Rudé vlčí máky a jasně modré chrpy lemovaly zlatou pšenici. V letním dni pod kobaltově modrým nebem nejspíše na téhle straně od Jupitera neexistoval krásnější a zářivější pohled! Ale louky plné divokých květin jsou minulostí, na jejich místě vyrostly obrovské pruhy průmyslově pěstované trávy a bezduché areály kancelářských budov."

Profesor mluvil elegicky, pomyslela si Catherine. Mluvil o starodávném svazku, který poutá lidi k půdě a ke koloběhu ročních dob, a o brutální ztrátě této pospolitosti. Někteří kolegové se mu kvůli tomu posmívali. Když zaujal přívržence oxfordského zeleného hnutí, kteří za ním jezdívali na kole, starší přednášející mu začali přezdívat fakultní guru a u čestného stolu se mu za to posmívali. Catherine ho ale vždy považovala za velice tichého a vlídného člověka.

Došli dolů k řece, posadili se na lavičku a poslouchali tiše zurčící vodu. Vzpomínala si, jak si profesor sundal boty. Pohled na význačného akademika cachtajícího si palce ve vodě jí připadal téměř komický.

„Ať se podíváš na zemi kamkoliv, naskytne se ti vždycky stejný pohled. Lesy jsou káceny, bažiny vysušovány. Znečištění je endemické. Každý den jsou vyhubeny některé živočišné druhy, měníme magnetické pole Země, aniž bychom tušili, jaké to může mít následky. Ozonová vrstva, která chrání všechno živé před slunečním ultrafialovým zářením, se rapidně ztenčuje, a samotný vzduch, jejž dýcháme, obsahuje méně a méně kyslíku a více a více oxidu uhličitého – jedu, který nás otravuje a zahřívá planetu. Proč to děláme? Protože jsme posedlí myšlenkou hospodářského růstu a naše společenské instituce jsou naprosto neschopné rozpoznat podstatu problému a řešit ji. Jednoduše proto, že to vyžaduje příliš mnoho představivosti a obětování. Proč nevyzkoušíš vodu, holka moje zlatá? Je skutečně příjemná.“

A tak si Catherine s úsměvem zula boty a ponožky a ponořila nohy do vody. Měl pravdu, skutečně bylo příjemné cítit na holé kůži vodu. A navíc je důležité, abych se, jakožto Američanka na návštěvě, přizpůsobila místním zvykům, říkala si.

„Rozhodně! Zjistíš, že to všechno dává perfektní smysl. Takhle krásný, horký den v Británii, toho musíš využít!“ zahlaholil profesor.

„Ale abychom zodpověděli tuto otázku,“ pokračoval mnohem věcněji, „musíme si uvědomit, že naše industriální společnost se svými neustále mocnějšími institucemi, svou fascinací růstem a technologií čím dál tím víc ztrácí pojem o tom, co by měl být skutečný smysl života. Musíme se probudit a uvědomit si, že právě samotná struktura naší společnosti umožňuje vznik těchto obřích mocenských aglomerací – aglomerací, které žijí svým vlastním životem, které jsou mnohem víc než jen součtem svých jednotlivých částí. Naším cílem v jedenadvacátém století by mělo být ovládání těchto vlivů, aby se obrovské destruktivní víry moci nemohly dál rozrůstat. Protože pokud se jim ta možnost naskytne, vcucnou nás a zničí. Ale já nejsem optimista, moc má svůj vlastní rozum a ví, jak zapůsobit na nejhorší stránky lidské přirozenosti.“

Catherine s nohama čeřícíma chladivou vodu a pohledem upřeným na okolní pole mu dala zapravdu.

„Ale určitě tě nudím,“ prohlásil profesor, „a skutečně bychom si měli jít vypít nějaký čaj. Je vážně hrozné nalákat do domu nového

studenta, a pak do něj bez ustání hučet, aniž by mu alespoň bylo nabídnuto občerstvení!“

Šli bosí vysokou trávou na okraji louky a do zahrady se vrátili se smíchem a bez starostí.

„Tohle jsem tedy rozhodně nečekala, když mi řekli, že pojedu do Oxfordu. Děkuji vám, pane profesore.“

Catherine se s trhnutím vrátila z krásných vzpomínek zpět do hrozné reality současnosti. Někdo hlasitě klepal na dveře…

6

Catherine v panice nacpala vzkaz do kabelky, mapy smetla na hromadu a zastrčila je pod nějaké papíry, které ležely na stole. Potom se zhluboka nadechla, došla ke dveřím a otevřela je. Na chodbě trpělivě čekal vysoký, tmavovlasý, pohledný mladý muž. Usmál se na ni a napřáhl k ní ruku. „Zdravím, jsem doktor James Rutherford,“ jeho hlas byl vřelý a uklidňující, „už jsme se jednou viděli na večírku u děkana. Dělám klasickou filologii na Brasenose College.“

Catherine byla zmatená. Na tu tvář si *vzpomínala* – koneckonců na univerzitě moc úspěšných mladých přednášejících nebylo –, ale šok způsobil, že pořád ještě nedokázala vést normální, přátelskou konverzaci. Protože nevěděla, co jiného má udělat, otevřela dveře a Rutherford vešel do místnosti. Vypadal znepokojeně, a než Catherine stihla něco říct, ozval se znovu: „Zrovna mi tu zprávu vrátný řekl, je mi to velice líto. Jen těžko můžu uvěřit tomu, že je to pravda.“

Catherinina obezřetnost okamžitě trochu opadla. Vzdychla a zavrtěla hlavou. Na chvíli zapomněla na vzkaz i na mapy.

„Ano, je to naprosto příšerné. Já…“

Než Rutherford vysvětlil důvod své návštěvy, na chvíli se mezi nimi rozhostilo ticho.

„Omlouvám se. Nechtěl jsem obtěžovat. Vrátný mi řekl, že tu jste, a já si prostě jen řekl, že se dojdu zeptat, jestli nevíte, co se stalo. Nebo vám možná mohu s něčím pomoct?“

Catherine přešla zpátky ke stolu. Všimla si, že roh jedné mapy čouhá ven zpod hromady papírů. Snažila se postavit tak, aby ho návštěva nemohla spatřit.

„Ne, ale děkuji vám. Je to děsný šok, a přestože jsem patřila k jeho nejbližším přátelům, nevím toho o moc víc než vy. Je to naprostá záhada, nedává to vůbec žádný smysl.“

Rutherford stál ještě pořád poměrně rozpačitě ve dveřích.

„Měl jsem se s ním setkat, teprve nedávno jsme tu schůzku domlouvali, víte. Téměř jsem profesora neznal, tedy, jistěže jsem ho znal z televize a četl jsem jeho knihy, ale osobně jsme se setkali jen jednou. Velice mi polichotilo, když poslal vzkaz, v němž mi tuto schůzku navrhoval a psal, že by rád znal na jistou záležitost můj profesionální názor… Je mi to líto. Už půjdu. Jen je to všechno tak podivné, připadal mi jako velice šťastný muž.“

Otočil se k odchodu. Ale Catherine horečnatě přemýšlela. *Možná by mi James Rutherford mohl pomoct. Možná by mohl ty staré mapy poznat. Koneckonců je přední klasický filolog.*

Její mysl, lačná po vyřešení této záhady, skočila po nabízející se příležitosti. Stálo to za to. Co mohla ztratit?

„Vlastně byste mi *mohl* pomoct.“

„Samozřejmě. Pokusím se, o co jde? Mám obvolat nějaké jeho přátele na fakultě a tu strašnou novinu jim oznámit?“

Na chvíli zaváhala. *Mohu mu věřit? Je jeho setkání s profesorem, domluvené zrovna na dnešek, jen pouhá náhoda, nebo se děje něco mnohem horšího?*

Předtím, než mu mohla ukázat mapy a vzkaz, musela zjistit, proč se s ním profesor chtěl dnes setkat.

„Nevadilo by vám, kdybyste mi řekl, co přesně s vámi chtěl profesor probrat?“

Když Catherine tuto otázku pokládala, prohlížela si návštěvníkův obličej. Snažila se v něm najít cokoliv, co by jí o něm řeklo něco víc. Rutherford pokrčil rameny.

„Ne, vůbec ne. Víte co? Ukážu vám vzkaz, který mi nechal.“

Zašátral v kapse saka a vyndal zprávu, již mu profesor nechal u Anne. Přešel přes místnost a podal ho Catherine. Rychle ho přelétla očima a ponuře se zamračila.

Vzhlédla.

„To jsou na profesora poměrně troufalá tvrzení. Víte o nich něco víc? Mluvili jste o těchto teoriích někdy dřív?“

Rutherford se snažil vzpomenout si.

„Pro začátek, mluvili jsme spolu všehovšudy jednou. Ale vždycky jsem ho velmi obdivoval. Věřím tomu, co říkával o tom, že naše jednání nás přivede ke zkáze… Ale on mě neznal, náhodou jsme se ocitli vedle sebe u stolu na večeři v Balliol College. Jakmile se dozvěděl, že mým hlavním zájmem jsou starověké mytologie, povídali jsme si celou večeři. Nebo, přesněji řečeno, on kladl otázky a já se na ně snažil odpovídat."

„Jaký typ otázek máte na mysli?"

„Nejvíce ho zajímaly příběhy o starodávných zkázách. Zjevně byl přesvědčený, že jsou pro jeho práci velmi důležité. Podívejte, například příběh o Noemovi a potopě v Bibli. Chápal ji jako skutečnou přírodní katastrofu, která se ve starověku stala."

„Co tím chcete říct? Copak existují na světě další mýty, které vypráví o potopě a mohly by tuto teorii potvrdit?"

„Samozřejmě." Rutherford si nemohl pomoct a ironicky se zasmál. „Zatím jich známe přibližně sedm set a další přibývají."

„Tolik! Tak příběh o Noemovi není výjimečný?"

„To je opravdu slabé slovo. Ať půjdete na světě kamkoliv, narazíte na ten samý příběh."

„Kamkoliv?"

Rutherford byl rád, že může být užitečný. „Ano," pustil se do výkladu, „vezměme si například Čínu. V jejich tradici naleznete mýtus o potopě, který se s tím naším téměř shoduje. Jejich příběh vypráví o tom, jak se lidé stali namyšlenými a ignorovali bohy, a jak se jim za to bohové pomstili tím, že obrátili vesmír vzhůru nohama a třásli jím jako dětskou hračkou, až hvězdy a planety spadly z nebes. Začalo pršet a zemi zaplavila voda."

Catherininy oči se údivem rozšířily, ale než stihla Rutherforda pobídnout k dalšímu vyprávění, sám pokračoval.

„Blíže k nám, v Evropě, naleznete u Řeků mýtus o velké povodni – dokonce mají i vlastního Noema – říkají mu Deucalion. A stejně tak je tomu u Keltů, Vikingů… a Indové. Povím vám jejich verzi. Manu, hrdina příběhu, uvidí v louži vedle svého domu malou rybku. Ta rybka je ve skutečnosti bůh Višnu, který Manua požádá, aby jej ochraňoval před nebezpečím světa, a slíbí mu, že ho nemine

veliká odměna, jestliže se mu to podaří. Manu ho vyndá a přemístí do větší louže, ale do dalšího dne ryba vyroste natolik, že ji Manu musí odnést do jezera. Velice rychle vyroste i z něj. Nakonec musí Manu rybu vypustit do moře. Vděčný Višnu varuje Manua před blížící se povodní a poradí mu, aby si postavil pevnou loď, přikáže mu, aby sesbíral všechna semena rostlin z celého světa a opatřil od každého zvířecího druhu pár a nakonec sám nastoupil na palubu. Když přijde povodeň, Manu se zachrání a Višnu pomůže lodi přeplavit se přes oceán k horám na severu. Manu, Deucalion, Noe, všichni jsou, řekl bych, mytickou postavou. Chcete slyšet ještě další příklady?“

Catherine se usmála a kývnutím ho pobídla, aby pokračoval. Byla ohromená.

„Myslím,“ promluvil Rutherford znovu, tentokrát hluboce zamyšleným hlasem, „že profesor Kent věřil, že stejně jako je jádro těchto legend pravdivé, nesou s sebou také tajný vzkaz, stejný *tajný vzkaz,* a že se nás naši předci pomocí těchto mýtů snažili přes propast času varovat před hrozící katastrofou.“

„Tak proto psal na tom lístku, že se domnívá, že rozluštil tajné, starověké poselství.“

„Řekl bych, že ano. Skutečně jsem se velice těšil, až to zjistím. Průlomy většinou přicházejí s nováčky a jejich výzkumy v oboru a tento průlom vypadal na největší v dějinách. Doufal jsem, že by profesor mohl být dalším Heinrichem Schliemannem.“

„A to byl kdo?“

„Schliemann pracoval jako archeolog a roku 1871 objevil vykopávky starověké Tróji. Byl to amatér. Získal jmění jako velice úspěšný obchodník, a když překročil padesátku, stal se z něj skutečný boháč. Uvědomil si, že už nikdy nebude muset znovu pracovat, takže se vrátil na univerzitu a na pařížské Sorbonně získal titul v klasické filologii.

Studoval *Iliadu,* která popisuje příběh Tróji. Byl přesvědčený, že svým způsobem to není jenom legenda. A je pravda, že Homér popisoval skutečné město, skutečnou válku a Achilles a Helena Trojská skutečně žili. Nešlo jen o poetický výmysl. Rozumí se samo sebou, že mu nikdo nevěřil a v akademické komunitě se mu vysmáli,

ale za další tři roky, které strávil výzkumem u Egejského moře, objevil pozůstatky Tróji a prokázal, že se všichni mýlili.

Myslel jsem, že by profesor Kent mohl být druhým Schliemannem… však víte, nováček v oboru, jenž přijde s ohromujícím průlomem, neboť on nebo ona nejsou omezeni získanými předsudky, někdo, kdo se řídí svým instinktem.“

Catherine se ztratila v myšlenkách. Něco jí říkalo, že profesorův esoterický výzkum měl nějakým způsobem co do činění s podivnými mapami, a její instinkt jí říkal, že James Rutherford je důvěryhodný člověk, ale pořád ji trápily určité pochybnosti. Podívala se mu zpříma do očí a snažila se dýchat pomalu. Rozhodla se. Ukáže mu mapy, ale vzkaz si zatím nechá pro sebe.

„Chci vám něco důležitého ukázat. Bude to znít divně, ale má to co dělat s tím, co se dneska stalo. Jste klasický filolog, víte také něco o starých mapách?“

Rutherford byl vyvedený z konceptu.

„No, tedy, ano, něco málo.“

Catherine se otočila ke stolu a vytáhla mapy ze stohu papírů. Znovu je rozložila, tentokrát si byla naprosto jistá, že zobrazují skutečná místa.

„Mohl byste se, prosím, podívat a říct mi, jestli některou z nich poznáváte nebo jestli vám některá z nich něco říká? Ať to zní jakkoliv podivně, *je* to důležité. Poslal mi je profesor Kent těsně předtím, než zemřel.“

Rutherford přešel ke stolu a začal si každou z nich pečlivě prohlížet. Zhruba po minutě vzhlédl a ve tváři se mu objevil vážný výraz.

„Obávám se, že vám nemůžu nijak pomoct.“

Catherine ucítila, jak se jí sevřel žaludek.

Pak se ale usmál. „Ale znám někoho, kdo to dokáže. Doktor Von Dechend, emeritní profesor geografie. Navštěvoval jsem několik jeho přednášek, je skutečně vynikající.“

Catherininy oči se rozzářily.

„Samozřejmě! Von Dechend, proč jsem si jen na něj nevzpomněla? Pracuje zde, v All Souls.“

Rutherford vypadal překvapeně.

„Vy ho znáte?“

„Ano, jen mě to zkrátka nenapadlo, nikdy jsme se spolu nebavili o práci, ale často si s ním povídám ve společenské místnosti.“

Rutherford se tvářil vážně. Nechtěl, aby tímto jeho setkání s krásnou a fascinující Catherine Donovanovou skončilo. Bylo to všechno příliš vzrušující, na hony vzdálené jeho každodenní akademické rutině.

„Chcete, abych šel s vámi? Možná mohu stále ještě nějak pomoct, přestože jsem toho zatím moc neudělal.“

Catherine nevěděla, co na to má říct. Do čeho se to proboha zamotávala? V jednu chvíli přednášela na poslední hodině semestru a v další se snaží pochopit tragickou smrt svého drahého přítele a fakt, že se evidentně zapojil do velice podivného výzkumu. A teď to vypadá, že se vydá po jeho stopách do temnoty…

Podívala se na Jamese Rutherforda. Byla vděčná za jeho rozvážnou, uklidňující přítomnost. Když tak přemýšlela o tom, že se postaví tváří v tvář tajemné záhadě profesorovy smrti, cítila, jak jí útroby svírá strach… Ale poprvé od okamžiku, kdy odešla z přednášky, se cítila dobře. Catherine se rozhodla.

„Ano. Budu moc ráda.“

ČÁST DRUHÁ

7

Světoznámá budova, v níž v New Yorku sídlila Organizace spojených národů, se tyčila jako strážce na křižovatce 46. ulice a První Avenue, přímo na břehu East River, díky čemuž se z ní nabízel úchvatný výhled na celý Manhattan. Z horních pater budovy jste mohli na západě vidět Central Park a na východě táhnoucí se předměstí Queensu a Brooklynu a poutavé panorama řady mostů, které spojovaly ostrovní Manhattan s východním břehem řeky. Budova vznikla po konci druhé světové války a všech dvaatřicet pater spatřilo světlo světa roku 1962. Věhlasná jednací místnost Valného shromáždění, v níž měl každý představitel každého státu světa vyhrazeno jedno křeslo, se nachází ve třetím patře v samém srdci areálu.

Není příliš známo, že budova Organizace spojených národů se nejen tyčí k nebesům, ale zároveň sahá hluboko pod zem. Celých jedenáct podzemních pater vyztužených betonem se noří přímo do bahna Manhattanu. Tři patra zabírá parkoviště, jež pojme všechna diplomatická vozidla, která pendlují mezi různými ambasádami a centrálou OSN. V dalším patře se nachází obrovská síť trubek a klimatizace, jež jsou zapotřebí, aby mohla budova takovýchto rozměrů fungovat. Ale pod všemi těmito vrstvami užitkových prostor a vybavení se rozkládají hlouběji zavrtaná patra, vystavěná s velkou prozíravostí v dobách před kubánskou raketovou krizí, aby dokázala pojmout celé shromáždění, pokud by došlo k útoku na New York. Přístup zajišťuje oddělený výtahový systém v severovýchodním cípu budovy, kopie všech klíčových zařízení z horních poschodí se nachází i v podzemních patrech, stejně jako je tomu v případě nejvýznamnějších federálních nebo vojenských zařízení Spojených států. Velká jídelna, tři patra kancelářských prostor, celé jedno patro je určené pro ubytování. Nejdůležitější ze všeho je přesná kopie slavné jednací místnosti Valného shromáždění, jejíž využití by mělo přijít ke slovu v případě nepředvídané přírodní katastrofy.

Tato náhradní místnost, která se nachází v sedmém podzemním podlaží, Valné shromáždění nikdy nehostila. Krátce po útocích z 11. září 2001 generální tajemník OSN stručně tuto možnost nadnesl, ale usoudil, že by to představovalo negativní poselství světu. Z tohoto důvodu mělo celé záložní zařízení zůstat naprosto prázdné a pod zámkem.

Bylo březnové úterní ráno, sedm hodin východního času a dva prostorné výtahy, které směřovaly dolů do podzemních pater, už hodinu jezdily nahoru a dolů. Od šesti hodin zastavoval před budovou OSN víceméně plynulý had tvořený limuzínami a luxusními BMW a chrlil pasažéry na nádvoří. Všichni byli muži, přijeli sami a všichni na sobě měli drahé obleky. Většinu tvořili běloši, ale vypadalo to, že se zde sešli zástupci každé rasy žijící na zemi. Aniž by se podívali doleva nebo doprava, vyrazili k opevněnému kontrolnímu stanovišti, jež stálo před hlavním vchodem do budovy od osudného 11. září, zběžně předložili své akreditace a byli uvedeni skrz obrovské skleněné dveře, které je v lámajících se paprscích slunce spolkly.

Za skleněnými dveřmi je čekala krátká cesta přes mramorem vykládané atrium do chodby, jež vedla do severovýchodního cípu budovy a k výtahům směřujícím do podzemí. Žádný ze zaměstnanců sídla OSN nebo bezpečnosti nad proudem dobře oblečených hostí nehnul ani brvou. Budovu OSN ročně navštíví více lidí než téměř jakékoliv jiné veřejné zařízení na světě, a navíc se zdálo, že všichni příchozí měli řádné bezpečnostní povolení. Pro elegantně oblečené muže středního věku bylo vcelku běžné procházet se po mramorových chodbách moci.

Všichni návštěvníci moc dobře věděli, kam jdou, a všichni obdrželi klíč k výtahům. Ve čtvrt na osm onoho rána to v sedmém podzemním patře hučelo jako v úlu. Původně záložní místnost Valného shromáždění hostila celé neplánované jednání. O čtvrt hodiny později se přibližně tři sta posluchačů usadilo do stupňovitě rozmístěných modrých křesel. Zasedání Korporace mohlo začít.

Vepředu za stolkem pro předsedu, za nímž měl za normálních okolností sedět generální tajemník OSN, vyčkával s propletenýma

rukama položenýma na desce stolu a očima přezírajícíma celou místnost tmavovlasý šedesátník s nažloutlou pletí.

Jednou z prací tajemníka Korporace Millera bylo v naléhavých a velmi výjimečných případech svolat zasedání mezinárodní řídící rady. Dnes nastal jeden z těch případů.

Přesně v sedm čtyřicet odsunul svou židli od stolu a vstal. Měřil asi metr sedmdesát a stejně jako všichni ostatní muži v místnosti i on vypadal jako úspěšný bankéř z Wall Streetu nebo jako úspěšný, mocný právník. Jediným rysem, který se té charakteristice vymykal, byly tmavé, unaveně vypadající oči, jimiž těkal po místnosti zpoza tlustých brýlí.

Vypadal nervózně. Za normálních okolností by si vyměňoval zdvořilostní fráze s přijíždějícími hosty a potřásal by si s nimi rukou, ale dnes jeho zvyky něco narušilo. Vyklouzl ze zasedací místnosti a začal pomalu přecházet před výtahy, soustředěně se mračil.

Pro extrémně utajené vedení Korporace bylo opravdu velice neobvyklé chtít po něm, aby svolal zasedání mezinárodní řídící rady. Od rozpadu Sovětského svazu se žádné nekonalo. Co to všechno znamená? Co potřebuje vedení oznámit? Koho pošlou jako svého představitele?

Než ale mohl Miller pokračovat v přemýšlení, ticho v chodbě narušilo cinknutí výtahu. Představitel vedení dorazil. Když se otevřely dveře, krve by se v tajemníkovi Millerovi nedořezal. Ve výtahu, který vypadal trochu jako hrobka, stál senátor Kurtz.

Tajemník Miller se s velkou námahou snažil zakrýt své překvapení. Senátor Kurtz byl významný a populární politik. Přátelil se s mnoha nejbližšími spolupracovníky prezidenta a velice často se objevoval v diskusních pořadech v televizi. Masivní základnu jeho fanoušků tvořily náboženské komunity na jihu Spojených států, které ho vynesly do výšin vrcholné politiky. Jeho soukromé zájmy v bezpečnostním a zbrojním průmyslu byly veřejným tajemstvím, stejně jako to, že ho většina tipovala na příštího ministra obrany.

Přestože se Korporace mohla chlubit dvěma tucty senátorů a kongresmanů na penzi, stejně jako politiky všech přesvědčení ze všech koutů světa, bylo neslýchané, aby se tak vysoce postavený

politik zastávající úřad ve stávající administrativě aktivně zapojoval do chodu vedení.

Sám tajemník Miller představoval velice dobrý příklad typu muže, kteří tvořili páteř Korporace. Jakožto finančník držel na poli své působnosti opratě moci, jakou by mu Římské impérium mohlo závidět. Zdědil po svém otci vedení Grippen AG, soukromé švýcarské banky. Navíc vlastnil cenné papíry ve společnostech zpracovávajících nerostné suroviny a po celém světě zaměstnával tisíce lidí. Choval se však jako šedá eminence, rozhodně to nebyl ten typ muže, který by vyhledával světla ramp.

Věrně Korporaci sloužil a jeho loajalita se mu už tisíckrát vrátila, ale přístup k hlavnímu zdroji nebo rozdělení moci na úrovni vedení neměl. Dokonce ani nevěděl, jak jsou členové vedení voleni. Stejně tak netušil, kolik má aktuálně členů. Věděl ale, že pro politika na takové úrovni, jako je senátor Kurtz, bylo krajně neobvyklé se takto otevřeně zapojovat. Mnoho lidí v administrativě, včetně samotného prezidenta Spojených států, by rozsah moci Korporace šokoval.

Tajemník Miller udělal krok kupředu a ztěžka polkl.

„Vítejte, senátore. Je mi potěšením, že jste dnes dorazil."

Senátor opustil dlouhými kroky výtah. Se svými sto osmdesáti pěti centimetry vypadal energicky a ve formě přesně jako v televizi. V mládí slavil úspěchy jako vysokoškolský atlet a evidentně na své kondici stále pracoval. Na spáncích mu dříve černé vlasy začínaly elegantně šedivět, ale stále byl atraktivním mužem v maskulinním, patricijském slova smyslu. Napřáhl ruku.

„Vy musíte být tajemník Miller."

„Ano, pane, přesně tak. Vítejte. Musím říct, že je opravdu čest…"

Senátorovy tmavé oči pročesávaly chodbu. Jeho bodyguardi od tajné policie na něj čekali v přízemí. Výjimky neexistovaly ani pro stávající členy Senátu Spojených států.

„Všechno je připravené," ozval se tajemník Miller nervózně. „Svolal jsem řídící radu Korporace, jak vedení požadovalo."

„Jste si jistý," promluvit senátor Kurtz znovu a tentokrát, když bylo zdvořilostem učiněno zadost, bylo v jeho hlase cítit železné

ostří, „že nás tu nemohou odhalit?“ Rozhlédl se kolem a chraplavě pokračoval: „Je skutečně ironií využít sídlo OSN jako odrazovou plochu pro náš závěrečný výstup za mocí, skutečně by bylo krajně nevhodné zbytečně na sebe v konečném stádiu přitáhnout pozornost.“

Tajemník vypadal trochu uraženě, naznačil pohybem ruky směr, kterým se nacházel hlavní sál. Vypadalo to, jako když pacholek vzdává úctu králi.

„Místo nebylo zamýšlené jako vtip. Budova Organizace spojených národů nám poskytuje perfektní krytí našich příchodů. Pozemek patří správě newyorského přístavu, kterou ovládáme my. A jako vždy, sejdeme se zde jen jednou.“

Senátor se trochu uvolnil a mile se usmál.

„Dobře. Dobrá práce. Velice brzy už nic z toho nebude potřeba.“ Levou rukou opsal rozmáchlé gesto. „Naše supervláda musí ještě několik dní fungovat mimo zákonný rámec, toť vše. V pondělí ráno, na úsvitu jarní rovnodennosti, s celou touhle šarádou skoncujeme.“ Odmlčel se. Potom se znovu obrátil na Millera. „A profesor?“ zeptal se zostra, jako kdyby napůl očekával, že tajemník bude lhát.

Millerovy oči se nepostřehnutelně zúžily. Pod senátorovým drobnohledem se cítil hrozně nepříjemně. Každý nerv v jeho těle jako by křičel, že tohle není místo, kde by bylo dobré být. Ale proč, když se nacházeli na samotné špičce konečného úspěchu, byl senátor tak posedlý profesorem a zničením všech důkazů jeho práce? Jakou hrozbu by v tuto chvíli mohla asi tak představovat sbírka starých map? Tajemník Miller mohl pouze předpokládat, že vedení má své vlastní podivné důvody, podle něj to všechno bylo pěkně zmatené. Podíval se senátorovi zpříma do očí, ztěžka polkl a přikývl. „Vyřízeno.“

Senátor Kurtz souhlasně odfrkl. Zamračil se.

„Je to špinavá práce, tajemníku, špinavá práce. Ale nebyl to Shakespeare, kdo řekl: ‚Když musíš…‘“

Poté se najednou otočil a plácl Millera do zad.

„Nemějte kvůli tomu výčitky, tajemníku. Jsme ve válce a profesor představoval přímou hrozbu zájmům Korporace. Války jsou složité a ošklivé – a vždycky při nich dochází ke ztrátám.“

Kolem koutků senátorových úst se objevil malinkatý záblesk úsměvu. Ale stejně rychle, jako se objevil, i zmizel a nahradilo jej podezřívavé mračení. Senátorovy tvrdé oči se znovu zaměřily na tajemníka. Tón jeho hlasu se z pobaveného a ujišťujícího znovu změnil na studený a podezřívavý.

„Rád bych vám něco připomněl, tajemníku, něco velice důležitého. Nic na celém světě neohrožuje naši věc tak jako osobní iniciativa. Nic. Profesor představuje typický příklad. Jedním z požehnání naší Ústavy je to, že poskytuje lidem určité množství svobody, volnosti. Někdo by mohl říct, že až příliš mnoho."

Tajemník stál na místě jako přikovaný.

„A to je samozřejmě dobré," Kurtz pokračoval. „Problém je v tom, že si lidé vytvářejí určité mylné představy. To proto, že jsou v pozici, z níž nemohou vidět obraz jako celek, jen my se nacházíme v postavení, z něhož si ho můžeme prohlédnout. A je mi líto, že to musím říct, ale nemůžeme si dovolit riskovat. Pokud to znamená, že někteří lidé musí být umlčeni, pak je to cena, kterou musíme zaplatit. Ukažte mi válku, při níž nikdo nezemřel, a já vám předvedu rychlou porážku… Vždy si snažte zachovat nadhled. Korporaci musí být umožněno dokončit svoji práci v zájmu lidstva. Co je dobré pro Korporaci, je dobré pro Ameriku. Bůh nám dal k dispozici přírodní zdroje, musíme je vytěžit, než to udělá někdo jiný."

Oba dva se vydali pryč od výtahů k jednacímu sálu. Senátor Kurtz vzal tajemníka kolem ramen tak, jako by to udělal trenér odvádějící jednoho ze svých hráčů ze hřiště.

„Kdyby měli lidé představu, co je v nejbližších dnech čeká, vláda by přes noc ztratila svou moc. Katastrofa v New Orleans by oproti tomu vypadala jako piknik a veškeré naše úsilí by přišlo vniveč. A to nepřeháním. Ulice by zachvátily výtržnosti, civilizace by se naprosto zhroutila. Následovalo by znásilňování, rabování a anarchie. Z vraždy by se stala běžná věc. Čas, kdy takovýhle chaos vypukne, musíme stanovit sami."

Tajemník souhlasně zamumlal. Blížili se ke dveřím do hlavní jednací místnosti. Senátor se zase zastavil, jako by mu na mysli vytanula obzvláště nepříjemná myšlenka.

„Musíme pokračovat," prohlásil. „Vedení žádá, abyste sledoval profesorovy dřívější kolegy. Prioritou je vyhledání a zničení zbývajících map. Musíte se vypořádat s kýmkoliv, kdo se s nimi byť jen ocitl ve stejné místnosti. Oznámili jste to příslušným agentům a poslali je na jeho fakultu? Předpokládám, že jste mapu, která se nám dostala do rukou v Peru, spálil."

„Ano, senátore, samozřejmě – jak jste žádal."

Senátor Kurtz si srovnal kravatu a zhluboka se nadechl předtím, než se naposledy takhle v soukromí obrátil na tajemníka. „Dobře. Přesně, jak to má být. Vše, co Korporace dělá, je ve veřejném zájmu, avšak musí to zůstat za zavřenými dveřmi… Tak to na světě chodí. Teď mě uveďte na shromáždění. Je čas přednést dobré zprávy. Do úsvitu jarní rovnodennosti zbývá už jen šest dní. Pak konečně nadejde naše hodina…"

8

Catherine s Jamesem vyšli po schodech do dvanáctého patra. Catherine trochu lapala po dechu. „Pfff…" oddychla si s úlevou. „Vypadá to, že u něj zrovna nikdo není…" Jediné dřevěné dveře v chodbě zely otevřené dokořán. „Není vidět dub."

Rutherford se zamračil. „Cože není vidět?"

„To je starý výraz. Všechny místnosti mají dvojité dveře. Vnější, vyrobené z dubu, a vnitřní. Pokud vnější dveře zavřete, znamená to, že nemáte náladu přijímat návštěvy, zkrátka ‚je vidět dub'. Pojďme."

Rutherford se na vrcholu schodiště s rukou opřenou o zábradlí zastavil a podíval se na Catherine.

„Myslíte, že bychom mu měli povědět o smrti profesora Kenta, pokud se to k němu ještě nedoneslo?"

Catherine dokázala v tuto chvíli myslet jen na účel jejich návštěvy. Dřívější nejistotu nahradilo chladné odhodlání.

„Ne, neřekla bych… jestli o tom ještě neví, neměli bychom to vytahovat. Jsme tu jen kvůli tomu, abychom se zeptali na mapy." Hlasitě zaklepala.

Po nekonečně dlouhé minutě masivní dveře zaskřípaly v pantech a otevřely se dokořán. Za nimi se objevila úzká tmavá předsíň a malá buclatá postava. Doktor Von Dechend byl šedesátník s prošedivělými vlasy a mohutným, místy stále ještě rezavým knírem oblečený v lehce obnošeném tvídovém obleku s vestičkou. Naklonil se dopředu a prohlížel si je zpoza tlustých brýlí. Vůně čerstvě kouřené dýmky naplnila vzduch. O vteřinu dvě později se jeho tvář rozjasnila.

„Catherine! Jaké milé překvapení. Pojďte dál, pojďte hned dál, dáme si trochu čaje! A kdopak vás to doprovází… že by nový přítel?“

Catherine cítila, jak se červená.

„Ne. To je můj kolega z Brasenouse, James Rutherford. James je klasický filolog a odborník na starověk.“

Doktor Von Dechend je uvedl do své útulné pracovny, uvědomoval si, že tohle není společenská návštěva. Catherine vypadala neobvykle napjatě. Jen co si vyměnili zdvořilostní fráze, voda na čaj se začínala vařit a všichni se usadili v pohodlných kožených křeslech u vyhaslého krbu, přešel rovnou k věci.

„Copak pro vás mohu udělat?“

Catherine se nervózně podívala na Rutherforda. „Říkali jsme si, zda byste se nemohl podívat na nějaké mapy,“ začala, „a říct nám, jestli je náhodou nepoznáváte.“ Opatrně položila obálku na stůl.

Von Dechend si zapálil dýmku, vyměnil brýle s tlustou obroučkou za brýle na čtení, natáhl se, vyndal dokumenty z obálky a opatrně je rozložil na stole. Viděl na svých dvou mladých hostech nedočkavost, jež dalece přesahovala akademickou zvídavost. *Doufám, že ty dokumenty dokážu poznat,* pomyslel si, *jinak budou ti lidé velice zklamaní.*

Doktor Von Dechend naklonil stolní lampu přímo nad první mapu a začal ji pečlivě prohlížet.

„Hmmm. Velmi zajímavé. Skutečně velmi zajímavé.“

Podíval se na Catherine přes vršek svých brýlí.

„Kde jste k těm mapám přišli, jestli se mohu zeptat?“

Na zlomek vteřiny zaváhala. Vrhla letmý pohled na Rutherforda. Ten povytáhl obočí, jako by jí chtěl naznačit, že rozhodnutí leží na ní.

„Jsou od profesora Kenta.“

„Ááách! Kenta, ach! Proč by se on, proboha, měl zajímat o *tyto* mapy?“

„Myslím, že když nám o nich něco víc řeknete, třeba na to dokážeme přijít.“

„Tedy dobrá, ale připravte se. Toto nejsou obyčejné mapy. Můžeme dokonce říct, že jsou to nejvíce znepokojivé mapy v dějinách.“

9

Tajemník Miller se postavil a poklepal na mikrofon umístěný na stole před sebou. Mumlání v obrovském jednacím sále postupně utichlo. Odkašlal si. „Pánové,“ začal, „představuji vám senátora Kurtze.“

Uctivě posunul mikrofon před senátora a posadil se. Senátor Kurtz vstal z křesla a sál naplnilo souhlasné mručení. Vzal si mikrofon a spustil: „Děkuji vám, tajemníku Millere, a děkuji vám, pánové, že jste se dnes dostavili. Věřím, že i v době videokonferencí nemůže nic nahradit setkání a rozhovor tváří v tvář. Nemluvě o společném pivu. Doufám, že nám tajemník později dovolí, abychom si nějaké vypili.“

Zvedla se vlna vděčného smíchu. Senátor Kurtz se předtím, než pokračoval, podíval na tajemníka a blahosklonně se na něj usmál.

„Někteří z vás přijeli na toto setkání z velké dálky, takže začnu ujištěním, že úsilí, které jste vynaložili, abyste se sem dnes dostavili, bude stát za to. Dnes překročíme bod, z něhož už není návratu.“

Obecenstvo napjatě poslouchalo.

„V pondělí ráno, v 8.05, se dají do pohybu události, které způsobí kompletní destrukci globálního statusu quo, a my získáme přístup k celosvětové moci. Mluvím tu o závěrečné ráně z milosti.“

Dychtivé mumlání zaplavilo místnost. Tajemník Miller přejížděl očima po davu, už teď zobali senátorovi z ruky. Nebylo pochyb o tom, že je vynikající řečník. Člověk si ho dokázal snadno představit, jak v televizi děsí a zároveň uklidňuje celostátní publikum.

Tajemník se podíval na hodinky, tiše se zvedl z křesla a vydal se ke dveřím. Nikdo si toho nevšiml. Všichni soustředěně poslouchali senátorův projev, hltali podrobnosti velkého plánu. Urostlý člen ochranky mu otevřel dveře, když se k nim přiblížil, takže mohl tiše vyklouznout do chodby.

Proti odstranění profesora a jeho kolegů měl sice osobně jisté výhrady, ale i tak na něj čekala práce, kterou bylo potřeba udělat. Profesorovy mapy se ještě nenašly, netušil, kdo nebo kde je má. Bylo možné, že se na ně ten někdo právě teď dívá. Nastal čas spojit se s agenty v Anglii.

10

Doktor Von Dechend ukázal na jednu z map na stole. Catherine a Rutherford na ni tupě zírali. Byla tak odřená, že jen stěží rozpoznali vyznačené okraje pevniny a občas nějakou řeku nebo ostrov.

„Západní empirické znalosti jsou jako obrovská přehrada postavená z mnoha, mnoha individuálních cihel vědomostí," pustil se starý muž do výkladu. „Občas přijdou vědci s určitým poznatkem, který jednoduše do určeného místa ve zdi nepasuje. Mapa Piriho Reise, ta, která leží právě teď před vámi, je toho zářným důkazem. Nikdo, opakuji, *nikdo,* nedokáže vysvětlit podivný tvar cihličky, kterou mapa Piriho Reise představuje."

Doktor Von Dechend si srovnal brýle a pokračoval.

„Mapu vytvořil v Konstantinopoli v roce 1513 admirál osmanské flotily Piri Reis. Nakreslil ji na kus gazelí kůže. Mapuje východní pobřeží Jižní Ameriky, západní pobřeží Afriky a severní pobřeží Antarktidy v době, kdy byla tropickým rájem, než ji pokryl led. Piri Reis samozřejmě výzkum neprováděl osobně. Říkal, že použil mnoho map z osmanských vládních archivů.

Lze říct, a jsme si tím téměř jisti, že antarktické pobřeží nebylo pokryté ledem pouze mezi lety 14 000 až 4000 před naším letopočtem. *Předtím* byla doba ledová a Antarktidu pohřbily miliardy tun ledu, stejně jako je tomu dnes.

Takže vidíte, jaké problémy tato mapa způsobuje. Není možné, aby pobřeží bylo zmapováno kdykoliv v době *po* roce 4000 před

Kristem, protože ho po celou dobu dodnes pokrývá led, a doba *před* rokem 4000 před naším letopočtem je známá jako doba kamenná.

Ve zkratce se zdá, že tato mapa podrývá základy světových dějin tak, jak je známe.“

„Ale to je neuvěřitelné,“ vydechla Catherine. Střelila pohledem po Rutherfordovi, který vypadal podobně šokovaně.

„Přesně tak. Proto se na ni dívám jako na nejznepokojivější mapu v dějinách. V chodbách této univerzity, stejně jako na všech západních univerzitách,“ doktor Von Dechend máchl rukou ve vzduchu, ukazuje na zdi místnosti a daleko za ně, „začíná civilizace v Sumeru kolem roku 4000 před naším letopočtem. Poslední doba ledová skončila okolo roku 8000 před Kristem, a jak led ustupoval, do vzduchu se vrátila vlhkost a na zemi život. Neolitičtí lovci, kteří dlouhou zimu bojovali o přežití, náhle zjistili, že život je o něco jednodušší, a to v Sumeru a oblasti úrodného půlměsíce, což je dnešní Irák, vedlo ke vzniku a rozvoji první usedlé zemědělské společnosti. Podle ortodoxního vnímání historie bylo lidstvo do roku 4000 před naším letopočtem ‚zaostalé‘ a rozhodně neschopné přesně mapovat svět. Od té doby se ‚civilizace‘, a to slovo používám s velkou dávkou ironie, vyvinula do současné podoby, s pokrokem definovaným vynálezem atomové bomby, sestrojením raketoplánů a rozpoutáním několika světových válek.“

Rozhodně není přívržencem pokroku, pomyslel si Rutherford. *Ale tohle je skutečně překvapivé. Jak se jen profesor k těm mapám dostal? A co s nimi asi chtěl dělat?*

„Jak vidíte,“ dodal Von Dechend, „neexistuje možnost, jak by tato verze dějin mohla vytvořit mapu Piriho Reise, a tak ji jednoduše vypustila.“

„Ale jak je tedy možné, že se konvenční verze dějin udržela?“ zeptal se Rutherford. „Proč všem o téhle mapě neřeknete?“

Doktor Von Dechend mu věnoval lakonický pohled.

„Hochu, světoznámý fyzik Max Planck jednou řekl.“ Doktor Von Dechend si teatrálně odkašlal. „‚Nová vědecká pravda netriumfuje proto, že by přesvědčila oponenty a přiměla je spatřit své světlo, ale spíše proto, že oponenti nakonec zemřou a nová generace vyroste s jejím poznáním.‘“

Jestliže je to pravda, přemýšlela Catherine, *pak je minulost zaplavená zapomenutými, dávno vymazanými pravdami. A stejně tak mohou být někteří lidé zavražděni proto, aby pohled na svět vrahů přetrval.*

Ta myšlenka ji vyděsila a vrátila ji znovu ke vzpomínkám na profesora. *Lidé přece nejsou vražděni kvůli myšlenkám, nebo ano?* Musela se hodně přemáhat, aby se přes všechno silné rozrušení soustředila na Von Dechenda, který se zvedl z křesla.

„Když už jsme u tohoto podivného tématu, ukážu vám zajímavý dopis. Někde ho tady mám… Počkejte… Je to dopis od podplukovníka Ohlmeyera z leteckých sil Spojených států, který napsal profesoru Charlesi Hapgoodovi z Keene College v New Hampshire. Je to kolega, znalec starověkých map. Tento profesor Hapgood ho požádal, aby porovnal mapu Piriho Reise se svým vlastním průzkumem Antarktidy. Tohoto úkolu se předtím nikdo nezhostil. Ohlmeyerova odpověď mluví sama za sebe.“

Von Dechend se přišoural ke knihovně a vytáhl složku, která uchovávala svazek dopisů. Položil ho na stůl, aby si ho mohli oba dva přečíst.

6. června 1960
USAF
Letecká základna Westover

Vážený profesore Hapgoode,

Váš požadavek na přeměření jistých neobvyklých součástí mapy Piriho Reise z roku 1513 touto organizací byl proveden. Předpoklad, že spodní část mapy zobrazuje pobřežní Region princezny Marty v Zemi královny Maud v Antarktidě, je oprávněný. Zjistili jsme, že je to logický a s největší pravděpodobností správný výklad mapy. Geografické znázornění ve spodní části mapy pozoruhodně odpovídá seizmickému profilu zaznamenanému skrz horní ledovou vrstvu švédsko-britskou antarktickou expedicí v roce 1949. To naznačuje, že pobřeží bylo zmapované ještě předtím, než jej pokryl led. Ledová vrstva v této oblasti dosahuje šířky zhruba 1,6 kilometru. Nemáme nejmenší představu, jak mohla být data pro zpracování této mapy shromážděná s předpokládanou geografickou znalostí v roce 1513.

Harold Z. Ohlmeyer, podplukovník, USAF

Rutherford se už neovládl. „Ale to je neuvěřitelné! Jak to, že jsme o té mapě nikdy neslyšeli? Proč nevyvolává mnohem větší zájem?“

Zmateně se zvedl a začal chodit sem a tam po místnosti. Catherine se zadívala na jeho široká ramena a na to, jak mu vlasy neposedně padaly na límec. Von Dechend vědoucně pokýval hlavou. „Aby toho nebylo málo,“ pokračoval, „když přišel Hapgood se svým objevem, který učinil díky pomoci amerického válečného letectva, poprvé, spojil se s Albertem Einsteinem. Musel se domnívat, že pokud má získat něčí pomoc a podporu, mohl by zkusit štěstí přímo u samotného otce moderní fyziky.“

„Einstein! Páni! Hapgood tedy vážně nechodil kolem horké kaše,“ prohlásil Rutherford.

„Přesně tak. A vybral si toho správného člověka. Einstein, stejně jako všichni velcí myslitelé, byl vždy otevřený novým myšlenkám, i když se na hony vzdalovaly od přesvědčení stávající vědecké základny. Podívejte se na tohle, je to výňatek z předmluvy, kterou Einstein napsal pro jednu Hapgoodovu knihu.“

Von Dechend vytáhl z knihovny další svazek, otevřel ho na příslušné straně a postrčil ho před ně.

Často dostávám zprávy od lidí, kteří se mnou chtějí konzultovat své nepublikované myšlenky. Nemusím zdůrazňovat, že tyto myšlenky mívají jen velice zřídkakdy vědeckou hodnotu. Avšak úplně první zpráva, již jsem obdržel od pana Hapgooda, mě nadchla. Jeho myšlenka je originální, velice jednoduchá a – jak nejspíš sama prokáže – nanejvýš důležitá pro každého, koho zajímají dějiny zemského povrchu…

A. *Einstein*

Catherine a James se na sebe podívali. Von Dechend uměl na svém rybníku velice dobře bruslit. Opřel se v křesle a pevně zavřel oči.

„Náš profesor Hapgood," vykládal dál, „se o mapu Piriho Reise zajímal proto, že doufal, že s její pomocí prokáže svou teorii o pohybu zemské kůry. Věřil, že jednou za velice dlouhý čas se celá zemská kůra posune kolem dokola. Pravděpodobně znáte teorii o pohybu tektonických desek?"

Oba přikývli.

„V místech jejich styku se nachází hojná vulkanická aktivita," ozvala se Catherine.

„Přesně tak. Zlom, který prochází San Andreas v Kalifornii, je příkladem místa, kde se desky stýkají. Proto Kalifornie trpí pravidelnými zemětřeseními. Hapgood v každém případě věřil, že nejenže do sebe litosférické desky narážejí a otírají se jedna o druhou, ale občas se všechny desky společně posunou. Představte si zemskou kůru, litosféru, jako skořápku obrovského vejce. V některých místech je tato litosféra široká pouhých čtyřicet osm kilometrů. Pod ní se nacházejí roztavené kovy, kámen a přelévají se tam různé druhy plynů a kapalin. Teoreticky neexistuje jediný důvod, proč by nemohl mít Hapgood pravdu. Tvrdil, že důvod, proč kdysi Antarktidu nepokrýval led, je ten, že se nacházela na naprosto jiném místě, asi o třicet stupňů severněji. Zajímavé, že? Ba co víc, Einstein s tím souhlasil, stejně tak věřil, že mapa Piriho Reise je pravá. Avšak ani Hapgood, ani Einstein nedokázali vysvětlit, kdo mohl 4000 let před naším letopočtem disponovat takovými schopnostmi, aby zvládl provést samotné mapování. To zůstává záhadou."

Catherine a Rutherford sledovali, jak doktor Von Dechend prochází zbývající mapy. Sám pro sebe si něco pobaveně, nadšeně a vzrušeně mumlal. Nakonec vážně přikývl hlavou a vstal.

„Má je všechny!" překvapeně oznámil profesor geografie.

„Co tím myslíte?" zeptala se Catherine naléhavě.

„Kentovi se podařilo nashromáždit kopie všech nejpodivnějších map světa. Podívejte!"

Von Dechend vzrušeně obcházel kolem stolu a pohledem přejížděl z mapy na mapu.

„Tady máme mapu, kterou zakreslil Mercator, největší tvůrce map v dějinách. I na jeho mapě je Antarktida v podobě, jakou měla předtím, než ji pokryl led, a i ona má přesné geografické rysy. A tady

je velká mapa Buachea. Ta je obzvláště nevysvětlitelná! Buache publikoval svou mapu v roce 1737. Prohlašoval, že využíval mnoho starověkých map, které předtím na dlouhou dobu zmizely. Zobrazuje leduprostou Antarktidu jako dva kontinenty, které odděluje průliv. Opět, až do dvacátého století, kdy se tato teze potvrdila díky rozsáhlému výzkumu, jsme nevěděli, že tomu tak skutečně bylo.“

Catherine s Rutherfordem se na sebe užasle podívali. Oba Von Dechendovo líčení velice zaujalo, to, co mapy naznačovaly, bylo skutečně závažné. Stejně jako Dogonská záhada, kterou Catherine sotva před několika hodinami přednášela, se zdálo, že mapy pokládají nezodpověditelné otázky, avšak v tomto případě nešlo jen o akademickou hru. Tato neobyčejná sbírka map představovala jediný klíč, s jehož pomocí mohli najít odpověď na otázku, proč profesor zemřel.

11

Ozvalo se zaklepání na dveře a doktor Von Dechend se otočil. Drobná filipínská služebná vešla dovnitř a nesla tác, na kterém trůnila velká konev s čajem, hrneček mléka, tři šálky a cukr.

„Ach, Molly. Čaj. Výborně!“

Von Dechend se zvedl a odsunul mapy na kraj stolu. Služebná odložila čaj a odešla.

„Lapsang souchong. Dáte si?“ Catherine s Jamesem přikývli a poděkovali mu, když jim čaj naléval.

Rutherford upíjel čaj a úplně cítil, jak se mu do těla vrací energie. Usoudil, že by měl alespoň za konvenční náhled na dějiny zkusit bojovat.

„Možná tyto části světa zmapovali prehistoričtí migrující obyvatelé země? Možná, když putovali přes celou planetu mezi lety 6000 a 5000 před naším letopočtem, prostě jen zaznamenali, co viděli?“ navrhl.

Von Dechend na něj uličnicky mrkl.

„No ano, dokonale si je umím představit! Plaví se na svých lodích z hověziny a kolem nich se tříští patnáctimetrové vlny jižního Atlantiku. Úplně je vidím, jak hledají své kompasy, pera a papíry.

Ale jak jsem mohl zapomenout, v té době žádné kompasy, pera a papíry ještě neexistovaly. Možná tedy používali kůru nebo mušle nebo kamenné tabulky a mapy vyškrabávali do nich. Ale stejně, povězte mi, jak mohli vědět, kde jsou? Chci říct, podle stávající verze dějin mluvíme o primitivních lidech doby kamenné, kteří disponovali nulovou technologií a znalostmi. Jak mohli mezi vší tou příšernou vodní masou vůbec vědět, kde jsou?“

„Omlouvám se, tomu nerozumím.“

„Co vy dva víte a zeměpisné délce a šířce?“ zeptal se Von Dechend.

„Dvakrát moc zrovna ne,“ připustil Rutherford.

Catherine měla o astronomii lepší představu, ale nechápala, proč o tom vůbec mluví.

„Vím, o co jde, ale nechápu souvislost,“ prohlásila.

„Možná byste mohla svému příteli princip zeměpisných délek a šířek objasnit. Ujišťuji vás, že je velice důležité, aby jej chápal.“

Catherine se podívala na oba muže, zhluboka se nadechla a spustila: „Dobře. Zeměpisné délky a šířky představují imaginární rybářskou síť, která obklopuje Zemi. Horizontální čáry, které se táhnou od východu na západ, se nazývají zeměpisné šířky a vertikální čáry putující od severu na jih zeměpisné délky. Zatím všechno jasné?“

„Jo. Viděl jsem je nakreslené na mapě světa,“ sebejistě prohlásil Rutherford.

„Tak a teď si představte, že bych vám chtěla říct, kde zrovna jsem. Mohla bych vám zadat souřadnice na této síti a vy byste poté dokázal určit moji přesnou polohu.“

„To dává smysl.“

„Nejdřív bychom ale potřebovali základní poledník. Bod nula, od něhož bychom odvozovali všechna další měření. Může jím být jakákoliv délka táhnoucí se od severu na jih, pokud oba počítáme s tou samou. Díky Británii, která dominovala jeden čas mořím, je za zeměpisnou délku nula považován poledník protínající Královskou observatoř v Greenwichi. Takže pokud jste v New Yorku, jste sedmdesát čtyři stupňů na západ od Greenwiche, a když jste v Hongkongu, pak sto stupňů na východ a tak dále. Stále vše jasné?“

„Ano. Zatím je to průzračné jako sklo," usmál se na ni Rutherford.

„Teď se dostáváme k trochu složitější části. Nebudu vysvětlovat proč, jelikož je to skutečně složité a nemáme na to čas, ale abyste mohl určit svou zeměpisnou délku, musíte být schopný zaznamenat si čas a místo odjezdu a *celou* cestu měřit čas. Navíc je potřeba, abyste to prováděl velice přesně.

Může to vypadat jako jednoduchý úkol, ale není to tak. Dokonce ještě na konci osmnáctého století i ty nejlepší měřiče času přišly každou hodinu o jednu minutu. Veškeré snahy byly marné, jelikož pouhých pár minut mohlo způsobit rozdíly v kapitánových výpočtech čítající desítky mil – mohl úplně minout zemi. Představte si, o kolik se mohli mořeplavci odchýlit od kurzu během několika dní, neřku-li měsíců. Vzhledem k tomu, že většina časoměřičů fungovala na principu kyvadla, přirozeně na otevřeném moři nefungovala zrovna nejlépe, vzhledem k tomu, že se lodě kymácely ze strany na stranu, nemluvě o různé rychlosti pohybu kyvadla, kterou ovlivňovala vlhkost a teplota. V průběhu celých dějin námořníci snili o časoměřiči, který by tyto potíže neměl. Nakonec, poté, co při obrovské námořní katastrofě zahynulo přes dva tisíce námořníků, slíbila britská vláda královskou sumu dvaceti tisíc liber tomu, kdo dokáže vynalézt chronometr, jenž by si udržel během šestitýdenní plavby do Západní Indie přesnost třiceti námořních mil. A tak se objevil John Harrison. Trvalo mu více než čtyřicet let, než se mu nakonec podařilo sestrojit úspěšný chronometr, ale když to konečně dokázal, vyhrál!"

„Úžasné. A kdy to bylo?"

„Kolem roku 1760."

Catherine letmo mrkla po doktoru Von Dechendovi. Povzbudivě na ni kývl.

„V každém případě myslím, že doktor Von Dechend chtěl hlavně říct, že před tímto vynálezem nikdo, ani Římané, starověcí Číňané, Sumerové nebo jakákoliv jiná civilizace…"

„Kterou známe," skočil jí do řeči doktor Von Dechend.

Catherine povytáhla obočí a pokračovala.

„Kterou známe, nedokázal stanovit přesně zeměpisnou délku."

Von Dechend usrkl čaj a rozpustile se na ně díval.

„Jak pak vysvětlíme fakt, že geografické prvky znázorněné na Kentových mapách se nachází na správných zeměpisných délkách a šířkách?“

Catherine cítila, jak ji znovu zaplavuje vlna děsu.

Ach ne! Už žádné další převracení známých dějin.

Ale doktor Von Dechend si to evidentně užíval.

„Ano. To je také velice dobrá otázka. Všechny tyto mapy zakreslují a popisují zemi naprosto přesně. Dokonce i na Zenově mapě, která vznikla okolo roku 1380 a zobrazuje Grónsko a moře kolem Islandu, nalezneme malé ostrůvky ukryté v masách arktických moří na přesných šířkách i délkách. Jak je to možné?“

Doktor rázoval po místnosti povzbuzený předchozími úvahami nad mapami.

„Pravděpodobně jste viděli spoustu různých map světa. Na některých vypadaly všechny státy vysoké a úzké, na jiných byly naopak roztažené do šířky. Všechny mapy představují kouli – nebo její část – na rovném kusu papíru. To je velice obtížný úkol. Vlastně to bez znalostí komplikované a rozvinuté matematiky a sofistikovaného časoměřiče, který popisovala Catherine, ani nejde.

Konvenční historie tvrdí, že v době, kdy tyto mapy vznikly, což muselo být v rozmezí let 14 000 a 4000 před naším letopočtem, žádné dostatečně vyspělé civilizace, jež by disponovaly nezbytnými vyspělými a sofistikovanými znalostmi, neexistovaly. Hapgood si potřeboval v tomto případě něco objasnit, a proto kontaktoval profesora Strachana z Massachusettského technologického institutu.“

Doktor Von Dechend se k oběma otočil a změřil si je přísným pohledem.

„Strachan prohlásil, že přesnost těchto map znamená, že mohly vzniknout pouze pod taktovkou vysoce vyspělých civilizací, které disponovaly znalostí sférické trigonometrie a přístroji pro přesné měření zeměpisné délky a šířky. Jak jinak můžeme vysvětlit tyto perfektní, přesné mapy, jež k nám doputovaly z temnot pravěku? Důkaz je to nezpochybnitelný. V dávných časech, před nástupem jakýchkoliv známých kultur, musela existovat opravdu vyspělá

civilizace. Ba co víc, ať už tato civilizace byla jakkoliv vyspělá, z nějakého důvodu zmizela.“

Catherine byla ohromená.

„Ale to je nemožné! Proč třeba neexistují po této civilizaci nějaké památky, rozvaliny?“

Von Dechend pokrčil rameny. „To netuším. Jen vám vysvětluji pravdu, která se za těmito mapami skrývá. Jsem jen prostý geograf.“

Pak se rozhostilo ticho. „Představte si,“ ozval se Von Dechend znovu, „že tato civilizace byla natolik vyspělá, že nepotřebovali těžit ani kovy, ani ropu… Představte si, že využívali energii větru a obnovitelné zdroje lesů. Představte si, že se úmyslně rozhodli neničit Zemi tak, jak to děláme my, co by pak po nich zůstalo? Domnívám se, že jen velice málo.“

Catherine ztratila řeč.

Chtěla jsem jen zjistit, proč měl profesor tyhle mapy, a narazila jsem přitom na něco naprosto bizarního a děsivého.

Potřebovala alespoň jednu praktickou odpověď.

„Ale proč měl profesor Kent tyto mapy?“

„To je velká záhada, obávám se, že s jejím rozluštěním nebudu schopný nijak pomoct.“

12

Se zmačkanou obálkou s mapami v ruce seběhla Catherine rychle schody z pracovny doktora Von Dechenda a vynořila se na sluncem zalitém hlavním nádvoří. V životě nebyla tak zděšená. Připadalo jí, že se jí hroutí celý vesmír. Rutherford ji následoval ven. Z toho všeho, co se dozvěděli, se mu točila hlava. Vysvětlení map, jež jim doktor Von Dechend poskytl, ho krajně znepokojovalo. Nemohl si pomoct a pořád myslel na vzkaz, který mu profesor napsal. Nezbývalo než připustit, že mapy měly jasnou návaznost na profesorovo tvrzení.

Jestliže skutečně existuje vzkaz, který nám byl zaslán z hlubin dávnověku, potom bylo naprosto logické se domnívat, že stejně dávno, dlouho před první zaznamenanou historií, žila na zemi velká civilizace. A mapy se zdály být dostatečně přesvědčivým důkazem,

že tato dávno ztracená civilizace zmizela v mlhách času. *Možná profesor skutečně odhalil varování, jež putuje dějinami, varování této super vyspělé civilizace dětem budoucnosti, že stejně hrozný osud dostihne i je,* pomyslel si Rutherford.

Ale znělo to prostě moc bizarně.

Catherine si zhluboka povzdechla. Netušila, co má dělat. Pořád se ještě nedokázala přinutit, aby Rutherfordovi řekla, že profesor věděl, že je v nebezpečí. Ne že by Jamesovi nedůvěřovala, jen se zkrátka nedokázala postavit následkům čelem. Kdyby mu ten vzkaz ukázala a svěřila se mu se svým podezřením – vlastně ať by to řekla komukoliv –, už by nebylo cesty zpět.

„Jamesi," začala téměř zoufale, „mám ještě jednu podivnou otázku. Jsi klasický filolog, mohl bys mi říct, co víš o slově ‚heuréka'?"

Rutherford zůstal překvapeně stát. *Catherine mi o tom, co se děje, neříká všechno.*

Chtěl jí pomoci. Povzbudivě se na ni usmál.

„Tak heuréka? Řekl bych, že nejspíš nemá cenu se ptát, proč to chcete vědět?"

„Ne," podívala se na něj Catherine omluvně, „ale věřte mi. Je to důležité."

Rutherford se usmál a zavrtěl hlavou. „Vím jen," pokračovala Catherine, „že jako první to slovo vyřkl Archimédés. Seděl ve vaně a najednou si uvědomil, že tělo vytlačuje odpovídající objem kapaliny. Zvolal ‚heuréka', což znamená ‚mám to', vyskočil z vany a nahý vyběhl na ulici, kde skákal radostí."

Rutherford se na ni zamyšleně zadíval.

„Obávám se, že jste mi právě vyprávěla plagiátorskou verzi."

„Co tím myslíte?"

„Že to nebyl Archimédés, kdo jako první zvolal heuréka, ale Pýthagorás, a sice nad objevem vztahu mezi druhou mocninou přepony pravoúhlého trojúhelníku k součtu druhých mocnin zbývajících dvou stran. Verze zmiňující Archiméda ve vaně je pozdější výmysl, tolik oblíbený učiteli."

„Ale proč si myslíte, že to byl Pýthagorás, a ne Archimédés?"

„Výkřik heuréka dává smysl jen tehdy, když by byl jeho autorem Pýthagorás. Pýthagorás měl smysl pro humor!“

Catherine byla zmatená. *Co s tím má co dělat smysl pro humor?*

„Co tím chcete říct?“

„Pýthagorás se zajímal o gematrii – luštění tajných vzkazů.“

Gematrii? pomyslela si Catherine a v duchu si to slovo opakovala. Nikdy předtím ho neslyšela.

„Jak můžete do jednoho slova schovat celý tajný vzkaz? Musí to být velice krátký vzkaz.“

„Ano, v tomto případě to tak je, vlastně jde spíše o slovní hříčku. Vysvětlím vám to. Ale budu potřebovat tužku a papír.“

„Dobře, ale pokud vám to nebude vadit, ráda bych pro tuto chvíli zmizela z univerzity. Začíná to tu na mě působit trochu klaustrofobicky,“ odpověděla Catherine. „Mohli bychom zajít k vám?“

Rutherford se odmlčel. Ale jeden pohled do Catherininých hlubokých, vážných očí mu naznačil, že vysvětlení je pro ni, ať už z jakéhokoliv důvodu, velice důležité. Souhlasně přikývl.

13

Ve vestibulu All Souls stál napůl ponořený do temného stínu vysoký čtyřicátník v černém plstěném klobouku a tmavě modrém kašmírovém kabátu oblečeném přes elegantní šedý oblek.

Jmenoval se Ivan Bezumov. Stál tam už dobrou půlhodinu, skoro bez hnutí, jako by ani nedýchal, trpělivě čekal. Jako dravec. Jeho tmavé oči prozkoumaly každou osobu, která se ve vestibulu objevila.

Když se k němu Catherine s Rutherfordem přiblížili, natáhl uši, aby zaslechl, o čem si povídají.

Konečně! To je ona. Neúspěch si nemohu dovolit. Je jediným pojítkem k profesorovu výzkumu.

Jakmile se ocitli necelých pět metrů od něj, Bezumov se zhluboka nadechl a vyšel ze stínu. Snažil se vypadat tak uvolněně a přátelsky, jak jen to šlo, široce se usmál a smekl klobouk.

„Dobrý den! Jsem Ivan Bezumov. A vy musíte být Catherine Donovanová.“

Rutherforda Bezumov zcela ignoroval, přátelsky si s Catherine potřásl rukou. „Tolik jsem toho o vás od profesora slyšel,“ pokračoval.

Bezumovův ruský přízvuk byl nezaměnitelný. Catherine nechápala, o co jde. Rutherford odhodlaně vykročil vpřed a napřáhl ruku.

„James Rutherford.“

„Áá, dobrá, jasné.“ Bezumov se znovu obrátil na Catherine. „Byl jsem přítelem nebohého zesnulého profesora. Je to příšerná tragédie, moc mě to mrzí,“ dodal. „Čekal jsem na vás tady ve vestibulu, říkal jsem si, že byste možná mohla jít kolem. Chápu, že na to není teď ten nejlepší čas, ale nutně s vámi potřebuji mluvit. Možná bych vám mohl koupit šálek čaje?“

Kdo je ten podivný muž? uvažovala Catherine. *To opravdu tak spěchá, že nemůže počkat, až bude po profesorově pohřbu? To je přece neuvěřitelně nezdvořilé, slídit tu a chtít se mnou mluvit.*

„Obávám se, že máte pravdu, pane Bezumove. Skutečně není ten nejlepší čas. Možná za týden, dva. Zdržíte se v Oxfordu nějaký čas?“

Bezumov se zatvářil poněkud nervózně. Nečekaně vsunul ruku do vnitřní kapsy kašmírového kabátu. Catherine s Jamesem udělali instinktivně krok zpět.

„Tady, to je dopis pro vás od profesora.“

Strčil Catherine pod nos list papíru. Na něm byl zeleným inkoustem profesorovým rukopisem napsaný krátký vzkaz. Aniž by si ho od Bezumova vzala, podezřívavě začala číst.

Drahá Catherine,

do Oxfordu přijede ze Sankt-Petěrburgu můj kolega Ivan Bezumov. V současné době spolupracujeme na jednom projektu. Pomoz mu, prosím, během jeho návštěvy a zajisti vše, co bude potřebovat.

Díky,

Kent

To je divné, přemýšlela Catherine. *Tak odměřené a formální, vůbec ne jako profesorovo běžné vyjadřování.*

Než si to stihla všechno přebrat, Rus znovu spustil: „Doktorko Donovanová, zajímalo by mě, jestli jste už byla v profesorově pracovně? Jak vidíte, s profesorem jsme před jeho smrtí spolupracovali na něčem velice důležitém.“

Bezumov vrhl letmý pohled na obálku s mapami, kterou Catherine držela v pravé ruce.

„Rád bych věděl, jestli bych mohl dostat zpět jisté velmi důležité poznámky.“

Catherine k sobě instinktivně obálku přitiskla. Bezumov si její reakce všiml. Mluvil dál, ale oči mu k té obálce znovu a znovu bezděčně sklouzávaly.

„Skutečně mě mrzí, že vás musím v takovouto dobu obtěžovat, ale nezanechal po sobě něco? Dokumenty nebo poznámky? Možná nějakou složku?“

Bezumov znovu našpulil rty do tenkého, prosebného úsměvu. Oči upíral na balíček, který Catherine držela. Ten chlap a celé jeho vystupování ji začínalo děsit. Zamyslela se nad vzkazem, který jí Bezumov ukázal.

Profesor o sobě přede mnou nikdy nemluvil jako o Kentovi. Mohli ho, hrdlo se jí při té myšlence stáhlo, *donutit, aby to napsal? Napsal to vůbec on?*

Po všech podivných událostech onoho rána by se vůbec nedivila, kdyby to bylo Bezumovo dílo. Točila se jí hlava. Najednou se jí udělalo špatně a padla na ni únava.

„Proč nezajdete za děkanem? Jsem si jistá, že vám moc rád pomůže. A já si s vámi za pár dní také ráda popovídám.“

Catherine se rozhlížela po vestibulu a hledala, kudy by mohli zmizet. Najednou si všimla, že je děkan pozoruje z okna své knihovny, a leknutím skoro nadskočila. Ještě než si stihla pořádně uvědomit, co zrovna viděla, děkanova hlava zmizela.

Bezumov začínal být zoufalý.

„Doktorko Donovanová, prosím, dovolte mi, abych byl upřímný. Musím ty dokumenty získat. Je to důležitější, než si vůbec dovedete představit. Žádám vás, abyste mi pomohla.“

Rutherford udělal znovu krok vpřed a vměstnal svou atletickou figuru mezi Catherine a Bezumova.

„Pane Bezumove, doktorka Donovanová neví nic o dokumentech, o kterých mluvíte. Doporučuji vám, abyste udělal to, co navrhovala, a promluvil si s děkanem. A bylo by pravděpodobně vhodné, abyste projevil trochu víc soucitu s lidmi, kteří stále ještě truchlí nad ztrátou milovaného člověka."

Vzal Catherine v podpaží a vedl ji pryč od šíleného Rusa. V záchvatu zoufalství zašátral Bezumov v kapse saka a vytáhl navštívenku.

„Počkejte! Omlouvám se!" Vyndal plnicí pero, odšrouboval víčko a začal škrábat na papír. „Toto je číslo mého mobilního telefonu. Zavolejte mi. Mohu vám pomoci. A doktorko Donovanová, prosím vás, jestli ty dokumenty máte, dávejte na ně dobrý pozor. Ti druzí si pro ně také přijdou. Nebudou tak slušní jako já, ale bohužel přijdou."

Catherine si od něj vzala vizitku. Strčila jí do kapsy, aniž by se za Bezumovem ohlédla, prošli s Rutherfordem nízkými dveřmi vestibulu na High Street. Sledoval je pohledem plným sklíčenosti a rukama drtil krempu klobouku. Bude na to muset jít jinak.

14

Senátor Kurtz vystoupil z výtahu a dlouhými kroky se vydal přes mramorem obložené foyer k hlavnímu východu z budovy OSN. Přes rameno se podíval na tajemníka Millera.

„Byl to dobrý projev, tajemníku?"

Tajemník svraštil obočí.

„Ano, senátore, pro tuto příležitost byl jako stvořený. Ale jestli se mohu zeptat, bylo moudré oznamovat detaily plánu před jeho uskutečněním? Je teprve úterý ráno. Můžeme skutečně všem zahraničním delegátům věřit? Do pondělního rána stále ještě zbývá šest dní."

Senátor se jedovatě zasmál.

„Na tom vážně nezáleží. Nikdo nás už nemůže zastavit – i kdybych jim řekl pravdu."

Tajemník ztěžka polkl. Senátor se záhadně usmál a před velkými skleněnými dveřmi se zastavil. Otočil se k němu, jako by chtěl onu poznámku zdůraznit. Nekonečný proud lidí procházející dveřmi je obklopil z obou stran.

„Vaším úkolem je informovat delegáty o jejich individuálních povinnostech a koordinovat jejich činnost.“ Senátor se odmlčel a s přimhouřenýma očima pokračoval: „Buďte velmi opatrný. Naše chvíle se blíží.“ Podíval se skleněnými dveřmi ven na rušnou ulici města. „V neděli odpoledne se sejdeme v Káhiře. Ale promluvíme si ještě předtím. Mezitím se postarejte o to, aby přestaly existovat všechny případné následky profesorovy práce.“

S tím se k tajemníkovi otočil zády a v doprovodu bodyguardů vyšel před budovu OSN. Tajemník se držel po jeho boku. Netušil, co by měl teď říct. Když před nimi zastavila limuzína, senátor zvedl tvář k nebesům a usmál se.

„Konec se blíží, tajemníku. Radím vám, abyste přichystal svou duši.“

Tajemník sledoval v němém úžasu, jak senátor vklouzl do čekající limuzíny. Auto odrazilo od chodníku a zmizelo v dopravě na náměstí OSN. Jen co mu zmizelo z očí, tajemník Miller ucítil, jak mu úzkost začíná svírat žaludek. Myšlenka na profesorovu smrt ho znervózňovala. Jakou asi hrozbu mohl starý muž s nějakými mapami představovat? A proč mu senátor radil, aby přichystal svou duši? Byla to zvláštní slova od vedoucího představitele nejmocnějšího sekulárního bratrství na světě. Zvláštní a naprosto nevhodná. Kdo vlastně senátor ve skutečnosti byl? Nic už nedávalo smysl, nic do sebe nezapadalo.

Jedno bylo ale jisté – za šest dní, v pondělí odpoledne se svět nenávratně změní a on bude v každém případě stát na vítězné straně.

15

Rutherford otevřel dveře bytu a pokynul Catherine, aby vstoupila.

„Prosím, pojďte dál.“

„Díky. To je skutečně krásný byt," prohodila Catherine. Cítila, jak ji zaplavuje úzkost, a snažila se vyplnit čas pomocí společenských frází. „Páni, vy máte snad ještě víc knih než já!"

„No, ano, zjistil jsem, že čím více máte knih, tím děsivěji na své studenty působíte! Mohu vám něco nabídnout?"

„Sklenice vody by byla fajn, díky."

Rutherford se kolem ní prosmýkl do kuchyně. Catherine se uvelebila na velké pohovce a rozhlížela se po metrech a metrech knih, polovina z nich byla v latině a řečtině a dalších starověkých jazycích. Natáhla se po sbírce přeložených Catullových veršů, listovala jí, aniž by si přečetla jediné slovo, když se Rutherford vrátil. Posadil se vedle ní a na stůl před ni položil sklenici vody, tužku a papír.

„Kde jsem to skončil? Gematrie. Hmm…" Rutherford se poškrábal na čele, na chvíli se zamyšleně odmlčel. „Gematrie je v mnoha ohledech jako hra." Soustředěně začal vykládat: „Velice důmyslná a prohnaná hra. Ale je zároveň smrtelně vážná. Je to tajný kód, který používali věštci starého světa, a věřilo se, že je obdařená magickou schopností. Ale než se dostaneme k její mystické části, dovolte mi, abych vám vysvětlil její literární základ," nadechl se. „Starověcí filozofové nerozdělovali znalosti do disciplín, jako to děláme my, protože věřili, že pod povrchem jsou všechna témata propojená tajnou formulí, na níž je postavený celý kosmos. Ze způsobu, jakým učíme předměty odděleně jeden od druhého, by byli zděšení, jelikož se domnívali, že hlavním smyslem výuky je ukázat jednotu znalostí. Pozorováním přírody přišli na to, že určitá čísla se opakují znovu a znovu – v notách na hudební škále, v pohybu planet, stejná sada čísel a vzorců je základem všeho. Tím, že zjistíme, která čísla a vzorce jsou rozhodující, dokážeme rozpoznat kosmické zákony a komunikovat jednoduchým způsobem.

Velice často se stávalo, že tato čísla a poměry, které popisují skryté fungování vesmíru, byly uchovávány v psaných jazycích. Každému písmenu ve starověké řečtině, stejně jako v hebrejštině a arabštině náleží numerická hodnota. Příběhy, básně a náboženské texty byly vytvářené pomocí písmen a slov určité hodnoty. Takže to,

co na povrchu vypadá jako jednoduchý příběh, v sobě obsahuje propracovaný vzorec popisující povahu vesmíru.“

Catherine fascinovaně poslouchala.

„Takže chcete říct, že existují staré knihy, které v každém slově skrývají skryté, tajné vzkazy?“ zeptala se.

„Ano, přesně tak. Přesně to jsem myslel.“

„Znám nějakou z těch knih? Mohl byste mi dát nějaký příklad?“

Rutherford si nemohl pomoct a musel se smát. „Slyšela jste někdy o Bibli?“

„Bible! Opravdu?“

„Opravdu. Bible byla původně sepsaná řecky. Většina lidí si to neuvědomuje, ale celé pasáže byly stvořené pomocí gematrie. Umožňují tak těm, kteří ji znají, nahlédnout do opravdového vzkazu ukrytého za příběhy. Například je naprosto jasné, že autoři evangelií zvolili jména postav a klíčových slovních obratů tak, aby měla jejich numerická gematrická hodnota specifický význam. Předávali znalosti v kódované formě.“

„Takže se mi tu snažíte říct, že příběh o Ježíšově životě, smrti a zmrtvýchvstání není jen příběh o jeho životě, smrti a zmrtvýchvstání?“

„No, to je hodně zjednodušené, ale v podstatě ano.“

Catherine tomu nemohla věřit. „Ale pokud je to pravda, pak by mohla být Bible plná slov, která mají hlubší význam.“

„A to také je. Ukážu vám pár příkladů. Ale nejdříve se vraťme k našemu prvnímu příkladu: Pýthagorovu výkřiku ‚heuréka‘ nebo ‚ενρηκά‘ řecky. Ve skutečnosti popisuje strany pravoúhlého trojúhelníku – pět, tři a čtyři, s jejichž použitím prokázal svou teorii.“ Rutherford rychle napsal na papír řeckou abecedu a pod každé písmeno připsal číslo.

α β γ δ ε ζ η θ ι κ λ μ ν
1 2 3 5 7 8 9 10 20 30 40 50

ζ ο η ρ σς τ ν φ χ ψ ω

60 70 80 100 200 300 400 500 600 700 800

„Pokud použijete číselné hodnoty písmen, které jsem právě napsal, a přiřadíte je a sečtete, zjistíte, že ‚heuréka' nebo v řečtině ‚ενρηκά' dá dohromady 534. Náhoda? Neřekl bych."

Rutherford se na Catherine usmál, když si všiml, jak udiveně se tváří.

„Pýthagorás chtěl jen předložit své zjištění jednoduše zapamatovatelným způsobem a zároveň přitom vymyslel slovní hříčku! Tohle je typický způsob, jak lidé v té době pracovali. Celé světové dějiny by vypadaly úplně jinak, kdyby lidé přestali vnímat mýty a náboženství čistě literárně a pochopili jejich skrytý smysl." Rutherford při výkladu zběsile čmáral. „Dám vám další příklad: Ježíš ‚Ιησονς' 888 plus Marie ‚Μαριαμ' 192 = duch svatý ‚Πνευμα Αγιον' 1080. A 1080 je také přesně poloměr Měsíce v mílích. Měsíc se každých dvacet sedm dní obnovuje, a proto je také skvělým symbolem znovuzrození. Stejně tak Marii symbolizuje měsíc a znovuzrození.

Nebo si vezměme číslo 1746, signaturu Nového zákona. Nikdo neví, jak je to možné, ale Evangelia jsou poseta frázemi, které k němu vedou. Například hořčičné zrnko ‚κοκκοσ σιναπεωσ' nebo Ježíšova pokladnice ‚ο θησανρος Ιησου' a mohl bych pokračovat."

Catherin se roztřásla rozčilením.

„Takže si myslíte, že příběh Bible vznikl tak, aby odpovídal určitým číslům?"

„To rozhodně ne!" odpověděl Rutherford. „Sám jsem chodil pravidelně do univerzitní kaple. Evangelia jsou plná božské moudrosti, když jim dovolíme, aby vyjádřila své učení lásky a míru. Snažil jsem se jenom říct, že autoři evangelií mohli velice vhodně zvolit jména hlavních postav, stejně jako určité fráze, aby zapadaly do gematrického schématu. Tímto způsobem předávají další vzkazy o podstatě vesmíru a numerickém systému, jenž mu vládne."

„Ale proč máme tyto vzkazy schovávat?"

„Předpokládejme, že tito naši předchůdci byli vysoce inteligentní, což nejspíš skutečně byli, a očekávali, že během let

mohou někteří příliš horliví stoupenci Ježíšových myšlenek ztratit pravdu z dohledu. Pro jistotu ji tedy ukryli v textu samotném, aby mohl skutečný vzkaz přežít dobře uschovaný.“

Catherine se točila hlava. Dívala se na bizarní seznamy čísel a slov napsaných Jamesovým úhledným rukopisem.

Teď ale nebyla ta správná chvíle pro úvahy o Rutherfordových poznámkách. Něco Catherine našeptávalo, že nesmí ztrácet čas.

Jedno ale věděla s jistotou: gematrie představovala klíč, který potřebovala, aby mohla rozluštit podivný šifrovaný vzkaz od profesora Kenta.

16

Catherine se zhluboka nadechla, otočila se k Rutherfordovi a zpříma se mu zadívala do očí.

„Jamesi, chtěla bych vám ukázat něco moc důležitého. Je to důvod, proč jsem vás požádala o pomoc.“

Catherine vyndala vzkaz od profesora Kenta z kabelky a položila ho na stůl.

„Děje se něco děsivého. Profesora Kenta jsem znala odmalička. Moji rodiče přednášeli na Yale a s profesorem Kentem je pojilo velké přátelství. Byl skoro jako člen rodiny a všichni jsme si byli velice blízcí.

Jamesi, děkan mi řekl, že si myslí, že profesor spáchal sebevraždu. Ale takový on v žádném případě nebyl. Takové chování nenáviděl. A potom jsem otevřela tu obálku s mapami a našla v ní ještě tento vzkaz. Podívejte se sám.“

Podala papír Rutherfordovi.

Pokud bych se nevrátil
Heuréka

40 10 4 400 30 9 30 70 100 5 200 30 10 40 1 80 5
100 400 40 10 50 10 200 300 100 8 70 9 1 50 300 10
20 800 10 300 10 200 0051172543672

„Říkám vám to všechno, protože vám evidentně věřil a já vám také věřím.“

První, co Rutherforda napadlo, když si četl vzkaz, bylo, že už chápe, proč se Catherine tak zajímala o gematrii. Ale nemohl odtrhnout oči od první věty. Pokud bych se nevrátil.

Rutherford ztěžka polkl. Nebyl si ani za mák jistý, jestli se chce do toho všeho namočit. To, co ještě před chvílí vypadalo jako svůdné akademické dobrodružství, nabralo najednou opravdu děsivé a zlověstné obrátky.

Objevy, pozvání od profesora, podivné mapy a teď šifrovaný vzkaz. Všechno to jasně nasvědčuje tomu, že si myslel, že je v nebezpečí. Catherine potřebuje pomoc a obrátila se na mě. A možná profesor přišel na něco, co má velkou hodnotu pro lidstvo. Ale všechno je to špatné, moc špatné.

Jak si tak Rutherford přehrával v hlavě události z rána, uvědomil si náhle, co si Catherine myslí. Aniž by řekl jediné slovo, položil gematrickou šifru vedle vzkazu a začal mu v opačném sledu přiřazovat čísla od profesora Kenta.

Jakmile začal přiřazovat první čísla k písmenům z tabulky, oba věděli, že je instinkty nezklamaly. Kód odhalil jméno: Miguel Flores.

Catherine horečnatě popadla tužku a přeložila zbývající čísla do slov.

Miguel Flores Lima Peru Ministerstvo pro starověké památky 0051172543672

Rutherford to vše sledoval s rostoucím úžasem.

Panebože, ono to funguje. Profesor s námi komunikuje ze záhrobí.

Catherine se narovnala a vydechla. Ponořená do vlastních myšlenek upírala nepřítomný pohled před sebe.

„Ale co to znamená? Proč nejde přeložit konec kódu – končí to naprosto zmateně.“

„To je telefonní číslo – je to telefonní číslo do Peru…“ odpověděl Rutherford a ve tváři se mu zračila čirá hrůza. „Myslím, že tam máme zavolat.“

17

Oba hypnotizovali telefon stojící na stole. Rutherford zapnul hlasitý odposlech a vytočil číslo. Zadržovali dech a poslouchali, jak to na druhé straně vyzvání. Pak se ozvalo cvaknutí, které signalizovalo spojení s místem vzdáleným tisíce kilometrů.

„Holá. Buenos días.“

Catherine uměla trochu španělsky. Naklonila se dopředu.

„Holá!?Habla inglés?“

„Ano. Mluvím anglicky, kdo volá?“

„Dobré ráno, seňore Floresi, tady doktorka Catherine Donovanová. Volám vám z Oxfordu v Anglii. Jsem tu s kolegou Jamesem Rutherfordem. Omlouvám se, že vám voláme takto nečekaně. Chci s vámi mluvit o profesoru Kentovi.“

Rozhostilo se dlouhé ticho, poté v hlase volaného zazněl krajně podezřívavý tón. „Kdo vám dal mé jméno?“

„Ehm… našli jsme ho, jsme přátelé profesora Kenta.“

„O co tu jde? Kdo jste? Kde je profesor Kent?“

Rutherford a Catherine na sebe šokovaně pohlédli. Catherine nevěděla, co jiného by měla říct. „Seňore Floresi, profesor Kent je mrtvý.“

Zavládlo hrozné ticho.

„Seňore Floresi, prosím, pomozte nám, potřebujeme s vámi mluvit o profesoru Kentovi. Pracoval jste s ním na něčem?“

Žádná odpověď.

„Seňore Floresi, jste tam?“

„Říkala jste, že se jmenujete Catherine?“ zeptal se Flores.

„Ano, přesně tak.“

„Panebože, profesor říkal, že byste jednoho dne mohla zavolat.“

Následovala další pauza. Pak Peruánec znovu promluvil a v jeho hlase byl jasně slyšet strach. „Nesmíme spolu mluvit po telefonu. Je to příliš nebezpečné. Naše práce není hotová.“

„Mohli bychom se setkat?“

„Přijeďte do Limy. Zavolejte mi, až tady budete. Prosím vás, nikomu jinému nedávejte mé jméno.“

Ozvalo se cvaknutí a v telefonu se rozhostilo ticho.

Rutherford se podíval na Catherine. „To bylo vážně hodně, hodně divné.“

„Zněl tak vystrašeně. S každou minutou je to všechno děsivější a děsivější,“ zavrtěla Catherine hlavou, hlas se jí třásl, ale vypadala odhodlaně.

„Máme jen jednu možnost. Jestliže s námi Flores nechce mluvit po telefonu, musíme se s ním setkat tváří v tvář v Peru. Jdete do toho se mnou?“ zeptala se.

Rutherford jí pohled se svraštělým obočím oplatil. Za půl dne měl pocit, jako by Catherine znal celá léta. Když si prohlížel její zachmuřený obličej, zaplavila ho vlna náklonnosti.

Klidně jeho pohled opětovala.

„Já v každém případě pojedu,“ pokračovala, „a jestli mi nezbude nic jiného, pojedu klidně i sama. Pochopím, jestli se do toho nechcete zaplést. Nejspíš máte na prázdniny jiné plány.“

James myslel na to, že v reálném světě je vytížený vysokoškolský učitel s hromadou práce na krku. *Ale Catherine potřebuje pomoc, nemohu ji nechat zmizet samotnou. A jestliže má ona dost odvahy, nemohu od toho přeci utéct.* Zatnul zuby.

„Kdy letíme?“ zeptal se a téměř nemohl uvěřit tomu, že to řekl. „Prázdniny v Jižní Americe mě docela lákají, v poslední době jsem měl tolik práce, že jsem v zahraničí už dva roky nebyl.“

Catherinina tvář se rozzářila širokým úsměvem.

„Pusťte mě na internet a během vteřinky vám to řeknu. Zabalte si kufry, vojáku!“

18

Hluboko v útrobách budovy OSN kráčel tajemník Miller rychlým krokem k zasedací místnosti Valného shromáždění. Když došel ke dveřím, zavolal na něj elegantně oblečený muž z druhého konce chodby.

„Pane, máte naléhavý telefonní hovor.“

Tajemník se otočil na podpatku a následoval mladého muže do rozlehlé místnosti plné prázdných stolů a osamělých počítačů. Na jedné zdi visely čtyři obrovské plazmové televize, evidentně určené

pro konferenční hovory, a protější zeď pokrývala obrovská mapa světa. Nad ní se okrasným písmem skvěl nápis:

ZÁLOŽNÍ GLOBÁLNÍ KOMUNIKAČNÍ CENTRÁLA OSN

Ve vzdálenějším rohu se nacházela místnost se skleněnými stěnami, které dominoval velký konferenční stůl. Tajemník Miller k ní rychle došel, zavřel za sebou dveře, přistoupil ke stolu a zvedl telefon. Asistent mu kvapně přepojil hovor. Netrpělivě vyštěkl do sluchátka: „Ano?“

Na druhém konci se ozval děkan All Souls College.

„Moc se omlouvám, že vás obtěžuji, pane tajemníku, a dělám to jen proto, že jste mi přikázal, abych se ozval, jakmile bych narazil na cokoliv byť maličko podezřelého.“

Tajemníkův výraz byl čím dál podrážděnější.

„Tak jen do toho. Mluvte.“

„Profesor měl přítelkyni. Blízkou přítelkyni. Je to kolegyně z univerzity.“

„A?“

„Mám pocit, že něco tuší.“

„Lidé vždycky něco tuší. Má nějaké důkazy?“

„To ještě nevím. Ale jeden z vašich agentů mě právě informoval, že zarezervovala sobě a kolegovi letenky do Peru. S největší pravděpodobností jede převzít profesorovo tělo nebo si promluvit s policií. Hodně ji ta událost rozrušila. Jen jsem si říkal, že bych se vám o tom měl pro jistotu zmínit.“

Následovalo dlouhé ticho. Tajemník zíral na obrovskou mapu světa na zdi. Měl tolik práce, musel toho tolik přichystat. Triviální a otravné záležitosti všech těch akademiků ho začínaly opravdu obtěžovat. Ale znovu se mu vybavila slova senátora Kurtze: „Nic naše cíle neohrožuje tolik jako osobní iniciativa.“

Na tajemníkově tváři se usadil utrápený výraz. Volnou rukou si mnul čelo a oči zavrtával do té části mapy, která zobrazovala Jižní Ameriku. Jak by mohl jeden člověk, jakkoliv zapálený, zhatit plány vytvoření nového světového pořádku?

Přestože mu věřil čím dál méně, podřídil se senátorově moudru: „Musíme v Peru dokončit, co jsme začali. Nemůžeme si dovolit vůbec žádné chyby.“

Netrpělivě si odfrkl a znovu se začal soustředit na telefonát.

„Ujistěte se, že ji bude mít pořád někdo na očích, dokud nenastoupí do letadla. A sledujte také každého, s kým bude mluvit. Spojte se se mnou, pokud vás něco opět zaujme.“

„Jistě, tajemníku.“

Ale ten už stihl zavěsit.

Osud těch akademiků nebylo jediné, co leželo tajemníkovi v hlavě. Čím víc přemýšlel o tom, co senátor řekl, když odcházeli z budovy, tím podezřívavější začínal být. Co se opravdu v pondělí stane?

Převrat bude krvavou a násilnou záležitostí, to je bohužel nevyhnutelné. Ale nemá s sebou přinést konec světa. Naopak by měl znamenat začátek nové éry. Staré, zkorumpované, demagogické formy vládnutí zmizí a zavládne přímá vláda Korporace. Alespoň tak zněl odjakživa plán.

Něco bylo opravdu špatně a tajemník se musel rozhodnout. Že by senátor Kurtz jednal na vlastní pěst? Co kdyby se pokusil zkontaktovat vedení za zády senátora Kurtze? Ne. To by bylo opravdu hloupé, nedožil by se večera, natož příštího pondělí.

Přesto zůstala ještě jedna cesta otevřená. Při rozhovoru se senátorem nebyl tak docela upřímný…

Tajemník Miller velice pomalu zvedl svůj pohled do rohu místnosti, kde stála elegantní týková skříň. Za jejími zamčenými dveřmi se skrýval tajemníkův masivní a škaredý sejf. Ne, pomyslel si. Ještě ne. Bylo by to příliš riskantní. To je až ta nejzazší možnost. Nejprve se musí pokusit zjistit víc o senátorovi, pokusit se přijít na to, jaké jsou jeho skutečné motivy.

19

Catherine se probudila, právě když se letadlo ponořilo do mraků vysoko nad Peru. Monotónní hučení motorů ji na chvíli zmátlo. V polospánku se podívala doleva, potom doprava a snažila se přijít na

to, kde to proboha je. Ale potom zaslechla nadšené hlasy britských batůžkářů, kteří seděli v řadě za ní, a s přívalem adrenalinu se jí vrátilo plné vědomí. Ozvalo se zapraskání palubního rozhlasu a prostor naplnil kapitánův hlas: letoun byl odkloněn na jih od své obvyklé trasy, aby se vyhnuli turbulencím na severu Peru, ale teď se už vraceli zpět na sever vnitrozemím asi padesát kilometrů od pobřeží a za necelou hodinu přistanou.

Catherine znovu zavřela oči a pomalu dýchala. Zdálo se jí o profesoru Kentovi. Snažila se ignorovat hluk letadla a pasažérů, aby si mohla sen ještě jednou vybavit, než nadobro zmizí.

Zdálo se jí, že byla zpátky na profesorově farmě. Seděli spolu v kuchyni a jako vždycky si povídali a smáli se a on měl na sobě kalhoty špinavé od bláta a zelené gumáky. Když byl na venkově, stávalo se tohle oblečení jeho uniformou.

Zastavila se, aby si dali, jako každý týden, oběd. Z trouby se linula vůně pečeného kuřete a on zrovna odšpuntoval láhev červeného vína. Postavil ji na masivní dubový stůl, aby byla na jejich malou hostinu přichystaná. To ráno vypadal obzvláště plný inspirace a Catherine si jako obvykle užívala jeho společnost. Jedna z nejlepších věcí na jejich přátelství bylo to, že Catherine měla pocit, že se během každého setkání dozvěděla něco nového. Nikdy jí nepřipadalo, že by se snažil kázat. Užíval si každou minutu života a zabýval se světem kolem sebe.

Ve snu se jí vybavil rozhovor, který spolu kdysi vedli ohledně přístrojů usnadňujících práci. Profesor jí se svým nadáním pro vysvětlování vyložil skutečný význam těchto takzvaných technologických vymožeností.

„Platón," vykládal profesor, „otec západní tradice, řekl, že ruka je *organon,* což znamená nástroj. Když ruku nazveme *organonem,* jednoduše tím sdělíme, že je nástrojem majitele. Platón řekl, že ruka je *organon,* kladivo je *organon* a bušení kladivem je *organon.*

Ale takový odšťavňovač, který dneska najdeš ve spoustě kuchyní, je něco mnohem zlověstnějšího. Tváří se jako *organon,* ale je to něco mnohem odlišnějšího. Je to jeden z příkladů obrovského systému, který požírá náš svět."

Catherine se nedůvěřivě zamyslela, občas ráda hrála roli ďáblova advokáta.

„Ale no tak! Vždyť je to jenom neškodný přístroj, který urychlí nudnou práci, a my tak získáme víc volného času. A výsledkem je zdravý nápoj, copak si *nemáme* kupovat odšťavňovače?“

Usmál se na ni. Byl rád, když s ním o čemkoliv diskutovala. Debatoval mírumilovným způsobem a rozhodně mu nevadilo, když si musel svá stanoviska obhájit. Užíval si přesvědčování lidí nebo se o to alespoň s chutí snažil. Používal při tom dobře podložené argumenty, pevně zakořeněné v holistickém pohledu na svět, z něhož nikdy neustoupil.

„Jo, Catherine,“ odvětil, „ať se ti to líbí nebo ne, věk nástrojů skončil a nastupuje věk systému. Podívejme se na to takhle: vymačkáš si pomeranče, a vytvoříš si tak zdravý nápoj. Báječné! Ale když se na odšťavňovač podíváš zblízka, můžeš si všimnout určitých znepokojivých rysů. Elektřina, která odšťavňovač napájí, přichází skrz síť kabelů a elektrických drátů, jež napájejí elektrárny. Ty závisí na tlaku vody, trubkách nebo dodávkách z cisteren, a ty naopak vyžadují přehrady, plošiny v pobřežních vodách a vrtné věže v dalekých zemích. Celý řetězec může zajišťovat okamžitou a požadovanou dodávku jen tehdy, když je každá jeho část pod dohledem armády inženýrů, plánovačů, finančních expertů, kteří se mohou opřít o administrativy, univerzity a vlastně celý průmysl. A občas dokonce i o armádu, jak jsme už tolikrát viděli.

Ti, kdo si myslí, že prostě jen používají odšťavňovač, se mýlí. Odšťavňovač je převlek. Není to vůbec obyčejný nástroj, je to poslední dílek jednoho z milionu a milionu chapadel obrovského systému, který se obtáčí kolem tohoto světa a den za dnem zesiluje svůj stisk.“

„Panebože,“ skočila mu do řeči Catherine. Úplně zapomněla, že se snažila hrát ďáblova advokáta. „To zní vážně strašidelně.“

Profesor zavrtěl hlavou. Přes tvář mu přeběhl smutný úsměv.

„Ano. A díky takovým rafinovaným maskám, jako je mixér, pračka, auto a tak dále, se tato chapadla vetřela do našeho každodenního života a nutí nás sloužit systému, který nás jednoho dne v ne příliš vzdálené budoucnosti zničí. Možnost se toho všeho

zbavit je už dávno pryč. Pro systém je přirozené, že den za dnem roste a začíná žít vlastním životem, případně vytváří vlastní cíle, jež se liší od těch, kterým měl sloužit. Podívej se na organizovaná náboženství. Dnes jsou z nich obrovské mezinárodní sítě s ambicemi, které se na hony vzdálily dobrým slovům svých proroků. Cílem našeho globálního systému je přinutit víc a víc lidí k závislosti na energii, již poskytuje. Tím, že systém využíváme, vypisujeme mu bianko šek."

Přešel ke stolu a nalil dvě sklenice vína.

„Nesmíš zapomínat, že příroda je banka, která ve výsledku musí všechny ty šeky uhradit. Ale teď nám nandám nějaký oběd, děvče moje. Přítel ze vsi mi přinesl kuře ze své ekofarmy. Vždycky jsou naprosto vynikající, doufám, že ti bude chutnat."

Se slzami v očích a hlubokým smutkem, který vyvolalo náhlé vědomí, že žádné podobné rozhovory už nikdy neproběhnou, Catherine vytáhla roletku na okně a vpustila dovnitř ranní slunce. Pod nimi, kam až oko dohlédlo, se rozprostíralo peruánské Alto Plano. Byl to nádherný pohled. Pak ji ale zničehonic k jejímu vlastnímu překvapení začal šálit zrak. Jak se tak dívala dolů, zmocnil se jí najednou pocit, že vidí na zemi, tisíce metrů pod sebou, nakreslený podivný tvar. Vypadalo to jako obrys obrovského kolibříka.

Catherine si protřela unavené oči a podívala se znovu. Čekala, že přelud zmizí. Ale byl tam pořád a hned vedle něj jakási ohromná květina. A kousek dál spatřila další obří obrysy: tučnou rybu, majestátního kondora, různé geometrické tvary a dvě rovnoběžné linie. Byly naprosto rovné a vypadaly nekonečně.

Mám halucinace? To je neuvěřitelné!

Otočila se k Rutherfordovi a zatřásla mu rukou.

„Jamesi, to musíte vidět. Co jsou ty obrázky nakreslené na zemi?"

Rutherford se naklonil a podíval se na tu úžasnou scenerii.

„Panebože! Nemám nejmenší tušení."

Po Rutherfordově levici seděl na sedadle do uličky elegantně oblečený peruánský gentleman kolem šedesátky. Měl kaštanově

hnědou pleť a klasický incký nos. Poslouchal jejich rozhovor. „To jsou slavné obrazce planiny Nazca," oslovil je anglicky se silným přízvukem. „Vítejte v Peru!"

Rutherford byl zmatený.

„Obrazce planiny Nazca? Nikdy předtím jsem o nich neslyšel!"

Catherine chtěla vědět víc.

„Ani já ne, jak je možné, že jsou vidět z takové výšky? Musí být šíleně obrovské. Jen samotné čáry musí měřit skoro kilometr! A jsou naprosto rovné!"

Peruánec se usmál. Oči se mu na sluníčku třpytily.

„Seňorita, jsou ještě mnohem delší. Měří osm kilometrů a jsou dokonale rovnoběžné. Šplhají se nahoru a dolů do kopců, přes potůčky a nikdy ani o kousíček neuhnou."

Catherine to ohromilo.

„Ale k čemu slouží a kdo je vytvořil?"

„Zjevně jste nikdy předtím v Peru nebyla, seňorita," uculil se na ni starý muž. „Budete si muset zvyknout, že to při pobytu v Peru často uslyšíte, ale obávám se, že to nikdo netuší!"

20

O pár minut později se Catherine, po prostudování průvodce, obrátila k Rutherfordovi. „Linie plošiny Nazca," vykládala zaujatě se zamračeným výrazem ve tváři, „jsou latinskoamerické kruhy v obilí. Nachází se tu stovky obrovských obrysů a nikdo pořádně neví, jak vznikly. Kromě obrazů identifikovatelných zvířat a ryb jsou tu i perfektní geometrické tvary. Co je na nich nejpodivnějšího, je fakt, že jsou viditelné, nebo dokonce i jen rozpoznatelné, jen ze vzduchu – tak jako je teď můžeme vidět my. Na zemi není kvůli jejich obřím rozměrům téměř možné pojmout jejich celkovou rozlohu, protože na celé plošině Nazca není žádný vyvýšený bod. Je naprosto rovná. Vše navíc komplikuje fakt, že vznikly před vynálezem letadla. Proč, nikdo netuší."

Na chvíli se odmlčela. Rutherford přemýšlel. Ani se nemusela ptát, ale stejně to udělala: „Myslíte si to samé, co já?"

Rutherfordova výrazná, pohledná tvář se zamračila. Přikývl.

„Jestli mluvíte o tom, že to vše připomíná profesorovu teorii," odpověděl jí, „o starověkých obyvatelích planety, kteří zanechali vzkaz budoucím generacím, pak ano, rozhodně myslím na to samé jako vy. Je to pozoruhodné."

Catherine se znovu podívala z okénka na zvláštní vzory, které pod nimi majestátně ubíhaly. Přelétly ptáka a rovnoběžník. Nechala průvodce padnout do klína. V krku ucítila rostoucí knedlík. Začínalo toho být moc.

Jak je možné projít celým školským systémem – střední školou, univerzitou, doktorandským studiem a nakonec i akademickou kariérou, a pak se během dvaceti čtyř hodin zhroutí veškeré základy vašeho pohodlného pohledu na svět? Proč mi dřív o těchto věcech nikdy nikdo nic neřekl – o obrazcích, liniích plošiny Nazca, faktu, že Bible je vlastně tajný kód skrývající starověkou moudrost?

Ucítila na své paži konejšivý dotek Rutherfordovy ruky.

„Catherine? Catherine, jste v pořádku?"

Teplý lidský dotyk a zvuk jeho hlasu ji vrátily zpátky do reality. Otočila se k němu, aby se na něj podívala, a pokusila se usmát, ale všechen ten tlak na ni najednou začal doléhat.

Tvářil se vážně.

„Catherine, musíme zachovat klid. Nesmíme se bát. Pamatujte na profesora, on se touhle cestou vydal a my ho musíme následovat. Musíme věřit pravdě a ignorovat vše, co jsme doposud znali."

Tentokrát se upřímně usmála. Byla opravdu vděčná, že tam s ní je.

„Děkuji, Jamesi. A omlouvám se – jen se toho zkrátka stalo za posledních pár hodin strašně moc. Spousta se toho změnila… alespoň pro mě."

„Já vím, souhlasím. Nemám nejmenší představu, kam tohle povede, a pokud mám být upřímný, když myslím na možné následky, také mě dost děsí. Musíme se snažit nedívat se příliš dopředu, jen před sebe, a uvidíme, na co přijdeme."

Catherine se znovu zadívala na neskutečnou krajinu plošiny. Pořád tam byla, vysmívala se jí svými tajemnými hieroglyfy. Se znovunabytým odhodláním otevřela knihu a začala číst nahlas: „Mnoho lidí se snažilo linie plošiny Nazca datovat, ale zdá se, že je

to neproveditelný úkol. V obrysech není použitý žádný organický materiál, takže radiokarbonová metoda datování nepřichází v úvahu. Můžeme se držet jen úlomků keramiky, jež byla nalezena v některých člověkem vytvořených brázdách a jámách. Obrazce samy o sobě vyvolávají otázky. Například proč taková spousta vyobrazených zvířat v Andách vůbec nežije? Jistě, je tam kondor, ale kromě něj zde nalezneme celou řadu zvířat, která se do tohoto prostředí naprosto nehodí, včetně velryby, opice a dávných druhů ptáků. Nejpodivnější ze všech je perfektní zobrazení extrémně malinkého vzácného pralesního pavouka, který žije pouze v hlubinách amazonského tropického deštného pralesa.

Pavouk je obzvláště zajímavý proto, že astronomové spočítali, že jeho poloha a poloha sousedních rovných čar slouží jako model souhvězdí Orionu a okolních hvězd.“

Catherine zavřela knihu. Jako astronomce jí to dávalo smysl.

„Jamesi, ať už ty obrazce vytvořil kdokoliv, jedna věc je jistá – rozhodně to byla velice rozvinutá civilizace. Není možné porozumět obloze a mapě souhvězdí Orion takovýmhle způsobem bez obrovského množství znalostí.“

Rutherford nechápavě zavrtěl hlavou.

„A co ten fakt, že polovina z těch zvířat v Andách ani nežije?“

Catherine najednou něco napadlo. Naklonila se dopředu a ještě jednou oslovila peruánského gentlemana, který se pohroužil do čtení novin.

„Promiňte, seňore, mohu se vás na něco zeptat?“ Starý muž složil noviny a povzbudivě se na ni usmál.

„Co o těchto obrazcích říkají sami Peruánci?“

Pečlivě si tmavýma očima prohlížel její tvář. Catherine měla pocit, že jeho odpověď bude záviset na tom, jak ohodnotí její osobu. Prosebně se na něj zadívala.

„Seňorita, my už *víme,* kdo obrazce nakreslil. Byli to Viracochové, polobozi, kteří jako první vládli Peru. Přišli před mnoha a mnoha tisíci let z moře. Zavedli zákony a naučili lidi spoustě věcí. Američtí archeologové a před nimi Španělé si mysleli, že Viracochové jsou jen mýtus, ale to není pravda. Neexistují o nich žádné psané záznamy, ale my víme, že přišli.“

Rozhodně přikývl a vrátil se k novinám.

Rutherford s očima rozšířenýma údivem se naklonil k Catherine. „Myslím," zašeptal, „že jsme právě přišli na to, na co bychom se měli soustředit. Kdo byli tihle Viracochové a mohli opravdu existovat?"

Catherine přikývla. „Ano," i ona šeptala, „ano, máte pravdu, mohli by být klíčem k téhle části záhady. Možná jsou Viracochové ti, kdo zanechali varovné vzkazy v mýtech na celém světě. Možná jsou ty obrazce součástí jejich sdělení."

Rutherford se díval na nekonečné modré nebe za Catherininými zády. „Ano!" zamumlal spíše pro sebe. „Přesně tak. Je to všechno opravdu podivné…" Otočil se k ní. „Mám takový pocit, že náš přítel Miguel Flores nám o tom bude mít hodně co říct."

21

Letiště v Limě bylo ve slavnostní náladě. Jakmile prošli dveřmi, které oddělovaly peruánský celní prostor od zbytku letiště, všechny jejich smysly okamžitě omráčila záplava vjemů. Nejvíce okouzlující byli lidé. Po letišti Heathrow zaplněném elegantně oblečenými byznysmeny, cestujícími vyrážejícími na dovolenou, kteří za sebou táhli svá zavazadla, a všeobecném pocitu, že je člověk postrkován dokola jako kulička v pinballu, byl chaos vládnoucí na limském letišti osvěžující. Ohlušující randál, vedro k padnutí a tisíce peruánských indiánů, vesměs oblečených do tradičních ponč a klobouků, to vše vytvářelo iluzi tropického tržiště.

Catherine s Jamesem se probojovali kolem různých překupníků a kšeftařů ke stanovišti taxíků. Po krátkém čekání se jim podařilo vklouznout do klidu jednoho z nich. Prostorné žluté taxi v americkém stylu řídil sympatický mladík kolem dvacítky. Catherine po všem tom úsilí sotva lapala po dechu, a tak jen stroze požádala řidiče, aby je zavezl do města.

Řidič se zazubil a nastartoval motor. Taxík odrazil od obrubníku a s pestrou směsí nejrůznějších podivných zvuků vyrazil po špinavé, rušné hlavní silnici do Limy. Jakmile opustili perimetr letiště, začaly

být budovy podél silnice čím dál tím omšelejší: všude kolem se rozprostírala chudinská čtvrť.

Rutherforda ten příšerný výhled ohromil. Vypadalo to jako parodie na evropská a americká města. Všechno bylo synteticky vyrobené, ale místo aby to sloužilo původnímu účelu, místní si to přizpůsobili a použili k úplně jiným, podstatně jednodušším účelům. Kapota automobilu sloužila jako střecha, prázdný ropný barel jako vana. Skupinky špinavých dětí si hrály na hromadách odpadků povalujících se na ulicích.

Tak tohle jsou ty nechvalně proslulé jihoamerické slumy, pomyslel si.

Catherine byla jako přimražená. Po poklidné kráse Oxfordu se jí tu nabízela apokalyptická vize. *Jak mohou lidi žít kvalitní život v tak příšerných podmínkách?* Obrátila se k Rutherfordovi. „Myslím, že kdyby mohli Viracochové vidět zemi dnes, nebyli by moc nadšení."

„Ne, to rozhodně ne. Je to depresivní." Zděšeně sledoval, jak kolem nich ubíhá řada za řadou provizorních obydlí. „Podle mě bychom měli jet rovnou na ministerstvo pro starověké památky a najít Florese. Hotel můžeme začít hledat až potom, co vy na to?"

„Dobrý nápad. Myslím, že po hrnku silného kafe bych to mohla zvládnout. Moc jsem toho v letadle nenaspala."

Rutherford prohrabal batoh a vytáhl diář, do kterého si poznamenal adresu ministerstva starověkých památek. S úsměvem ho podal Catherine a kývl na řidiče.

„Myslím, že byste to měla raději zařídit vy, jinak čert ví, kde bychom mohli skončit!"

Catherine se zasmála a domluvila se s řidičem. Potom si opřela hlavu o opěrku a zavřela oči. *Brzy se dozvíme, jaké tajemství sdílel profesor Kent s Miguelem Floresem. A budeme o krok blíž k tomu, abychom pochopili, proč profesor zemřel…*

Ministerstvo pro starověké památky sídlilo v obrovské, impozantní neoklasicistní budově na severní straně velkého a chaotického Plaza Mayor, jež se nacházelo v samém srdci Limy na křižovatce čtyř nejrušnějších hlavních ulic. To znamenalo, že náměstí bylo do posledního místečka zaplněné mořem rozmanitých vozidel, které se

zuřivě snažily dostat do cíle své cesty. Náklaďáky z venkova, místní autobusy i osobní auta, všechny do jednoho se snažily proklestit si cestu a nikdo si evidentně nevšímal dopravního značení ani policisty, který se dopravu snažil řídit.

Poté, co se taxík prodral okolo náměstí a promotal se vším tím zmatkem, s trhnutím zastavil u masivního schodiště. Catherine zaplatila řidiči a Rutherford mezitím vytahoval zavazadla z kufru. Ve snaze co nejrychleji uniknout špíně a hluku na náměstí se začali chvatně škrábat nahoru do schodů. Na jejich vrcholku je čekaly obrovské, otevřené železné dveře. Za nimi se nacházely menší prosklené dveře, které chránily vnitřek ministerstva před hlukem dopravy a zápachem výfukových plynů. Nad železnými dveřmi visel bronzový emblém zobrazující kondora, pod nímž bylo napsáno „Ministerio de Antigüedades“.

Atrium tvořila ponurá, špatně osvětlená rozlehlá hala zahalená do aury pohřebního ticha. Podlahu stejně jako stěny pokrýval mramor a strop dosahoval katedrální výšky. Jediným kusem vybavení byla recepce a vedle ní stojící pohovka. Za pultem seděla recepční, ale kromě ní vypadalo ministerstvo pro historické památky prázdně a pustě.

Došli k recepci a Catherine si předtím, než drobnou černovlasou ženu oslovila, odkašlala.

„Buenos días, jdeme za Miguelem Floresem, prosím. Jmenuji se Catherine Donovanová a toto je James Rutherford, jsme z Oxfordské univerzity.“

Recepční vypadala velice rozrušeně a začala velice rychle mluvit španělsky.

„Rozumíte jí?“ zeptal se Rutherford Catherine.

„Ne,“ odvětila. „Mluví moc rychle, počkejte… Někomu telefonuje.“

Recepční něco rychle řekla do telefonu a sluchátko předala Catherine.

„Holá – habla inglés?“ zeptala se Catherine.

Na druhém konci linky odvětil muž zdvořilým a uhlazeným tónem anglicky.

„Dobrý den, jsem náměstek ministra pro starověké památky. Dozvěděl jsem se, že jste přišli za seňorem Floresem?“

Catherine se otočila k Rutherfordovi a konspiračně se na něj usmála. Sledoval ji, jak poslouchá hlas z druhého konce linky. Zničehonic jí zmizela z tváře všechna barva a ruka, kterou stále ještě svírala sluchátko, se jí svezla podél boku. Otočila se k němu. Už se neusmívala a do očí se jí draly slzy. Na tváři se jí rozlil výraz čirého zděšení.

„Dnes ráno Florese cestou do práce srazilo auto. Je mrtvý.“

22

Tlumený klapot podpatků polobotek o mramor je upozornil na příchod náměstka ministra. Ze vzdáleného konce haly se k nim blížil malý, snědý čtyřicátník s knírkem, oblečený do černého obleku s kravatou.

Když došel až téměř k nim, zatroubily Catherininy instinkty na poplach. „Neříkejte mu, proč jsme tady,“ pošeptala rychle Rutherfordovi.

Muž se zastavil přímo před Catherine a potřásl jí rukou, potom se otočil k Rutherfordovi a udělal to samé. Celou dobu měl obličej roztažený do zářivého, neupřímného a úlisného úsměvu. Prsty mu zdobily zlaté prsteny a v úsměvu se blýskal jeden zlatý zub. Měl silný přízvuk a snažil se zapojit zjevně často používané osobní kouzlo.

„Vítejte, vítejte. Moc mě mrzí, že vás musím informovat o té příšerné tragédii. Jsem Raphael Mantores, pracuji na oddělení seňora Florese. Před chvílí jsme spolu mluvili po telefonu. Prosím, posaďte se.“

Catherine s Rutherfordem byli skoro rádi, že jim někdo říká, co mají udělat. Ochromeni těmi zprávami se přesunuli k pohovce a posadili se.

„Prosím vás, seňore Mantoresi, mohl byste nám říct, co se seňoru Floresovi stalo?“ zeptala se Catherine.

Vzdychl. Catherine to připadalo teatrální, ale možná byla jen přehnaně podezřívavá a vyděšená.

„Ach, je to příšerné. Jako každý den vystoupil z autobusu na druhém konci náměstí a proplétal se dopravou, místo aby šel okolo. A dnes ho při tom srazilo auto.“

Rutherford nemohl věřit vlastním uším.

„Zastavilo to vozidlo?“

„Zastavilo? Ha! Tady jste v Limě! Ne, nezastavilo, ujelo.“

„Byli u toho nějací svědci?“

„V Limě lidé nezastavují. Byla to nehoda, co mohl kdo udělat? Policie dorazila za nějakou dobu, asi za půl hodiny. Tohle je velice rušná oblast… Nejsou žádná newyorská policie. Vzali ho do nemocnice, ale už bylo pozdě.“

Catherine, která se stále ještě nebyla schopná s tou informací vypořádat, ze sebe vysoukala: „Ale to je hrozné. Nikdo se neobtěžoval policii popsat, co se stalo, nebo si zapsat poznávací značku toho auta?“

„A k čemu by to bylo dobré, seňorita? S největší pravděpodobností šlo o neregistrované vozidlo, takových je v Limě většina. Policie by ho stejně nebyla schopná vystopovat. Ale vy jste sem přišli za seňorem Floresem? Moc mě mrzí, že se vaše schůzka neuskuteční. Mohu vám nějak pomoct? Moc lidí z Oxfordu sem za námi nejezdí, je to pro nás čest.“

Na tváři se mu opět objevil nacvičený úsměv. Catherine mrkla na Rutherforda, paranoia zvítězila. „Ne, díky,“ odpověděla za oba. „Nedělejte si starosti, prosím vás. Chtěli jsme mluvit s seňorem Floresem o Incích, ale není to nijak důležité. V hotelu nám poskytnou průvodce.“

Mantores jim přesto dál vnucoval svou pomoc.

„Ale možná bych vás, seňorita, dokázal přesvědčit, abyste navštívili některé naše modernější zajímavosti? Víte, Peru, to je víc než jen incké dědictví.“

Catherine se rozhlížela po rozlehlém atriu, jako by napůl čekala, že se zpoza dveří vynoří nějaký neznámý nepřítel. „Ne, díky,“ zajíkla se. „Zvládneme to.“

„Pokud se během vašeho pobytu objeví cokoliv, s čím bych vám mohl být nápomocen, nezdráhejte se se mnou spojit. Tady je moje vizitka. Je mi líto, že vaše návštěva začala takovým způsobem.“ Vrhl

letmý pohled na jejich batohy, které stále ještě zdobily visačky z letadla, a široce se na ně usmál. „Skutečně upřímně doufám, že vše bude pokračovat mnohem lépe.“

„Děkujeme vám, seňore Mantoresi. Určitě ano. Jsem si tím jistá.“

Ale Catherine si vůbec jistá nebyla.

23

Rutherford s Catherine se zastavili na vrcholu schodiště za velkými dvojitými dveřmi a sledovali moře pomalu kroužícího dopravního ruchu, který naplňoval náměstí pod nimi. Bez ustání se ozývalo troubení. Hluk byl téměř nesnesitelný a vzduch naplňovaly výfukové plyny.

Rutherford položil svůj batoh na zem a zíral na chaos vládnoucí na Plaza Mayor. Jak tak stál všem na očích nad tím obrovským náměstím, najednou si začal připadat děsivě zranitelný a jeho instinkty na něj volaly, aby se schoval, aby se rychle vrátil zpátky do nitra budovy, aby zmizel.

Catherine zavrtěla hlavou, usilovně přemýšlela. *Florese museli zavraždit, byla by to příliš velká náhoda, kdyby ho někdo přejel dvacet čtyři hodin po našem telefonátu. Ale jak mohl někdo zjistit, že jsme se s ním spojili? Měl napíchnutý telefon? A pokud ano, pak kým a proč? Ať už to byl kdokoliv, museli být velice dobře organizovaní, de facto mezinárodně organizovaní, a velmi odhodlaní při stopování, ať už čehokoliv, když zjistili, že se na tom profesor a Flores podílí. Flores řekl do telefonu, že nebyli připravení. Připravení na co?*

Pak ji chladná logika uvrhla hluboko do říše strachu. Zachvátila ji čirá hrůza. *Ale jestli Florese zabili jen proto, že s námi mluvil, pak určitě…*

Vyděšeně se rozhlédla. Cítila, jak se jí hrnou do očí slzy, chtěla se schovat… a potom si znovu vzpomněla na profesora – humánního, soucitného muže, chladnokrevně zavražděného z důvodů, kterým zatím nerozuměla. Zlost se začala prát se strachem, zvítězila a začala znovu růst.

Tak snadno se nás nezbavíte. Strach nás nedonutí se vzdát.

Zoufale se snažila přemýšlet, co dál.

„Mělo by nějaký smysl promluvit si s někým od policie?… nebo z britské ambasády?“

„Ne,“ rozhodně opáčil Rutherford. „Jaké máme důkazy?“ podíval se na ni.

Catherine se posadila na tašku. Jednoduše vůbec netušila, co budou teď dělat. Cítila, jak mezi nimi roste propast. Sotva Jamese Rutherforda znala a James Rutherford sotva znal profesora.

Chudák James. Musí si říkat, co tu vlastně dělá. Ale musí přece existovat nějaké řešení, nebo alespoň klíč k tomu, jak bychom měli pokračovat.

Rutherford chodil sem a tam po dlážděné podestě na vrcholu obrovského schodiště.

„Catherine, vážně si myslím, že bychom se měli vrátit na letiště. Chci říct, snažili jsme se… Měl by to převzít někdo jiný. CIA. MI6. Nevím. Lidé, kteří těmhle věcem rozumí.“ Otočil se, aby s ní mohl mluvit přímo. Přišlo mu, že ho vůbec nevnímá.

Zničehonic vyskočila na nohy.

„Mohl byste tu chvíli počkat a pohlídat mi batoh? Mám v něm profesorovy mapy.“

Rutherford se otočil.

„Cože! Co to děláte? Hej, proč se vracíte dovnitř? Počkejte…“

Ale bylo už pozdě. Catherine zmizela v průchodu mezi velkými železnými dveřmi a rozplynula se v temnotě atria.

Sám na vrcholu schodiště si Rutherford připadal, jako by mu přehodili oprátku přes hlavu a začali ji utahovat.

24

Seňor Mantores rychlými kroky prošel chodbou do své pracovny ve třetím patře. Slizký šarm, kterým se na ty dva snažil zapůsobit, byl dávno pryč. Sáhl do kapsy saka, vyndal kapesník a otřel si čelo. Nasáklý potem ho vrátil zpátky. S vyděšeným výrazem pomalu přistoupil ke svým dveřím. Na chvíli se zarazil, než stiskl kliku. Naposledy se zhluboka nadechl a vešel dovnitř.

V pohodlném koženém křesle s vysokým opěradlem seděl za stolem muž, který zavraždil profesora Kenta. Vrah měl na sobě černý oblek s bílou košilí. Krátké, ale svalnaté ruce měl obzvlášť agresivním způsobem založené na prsou. U okna stál druhý, černě oblečený děsivý západňák a sledoval skrz černé brýle náměstí pod nimi. Byl to komplic malého muže z temné noci nad ruinami Machu Picchu. Něco na obou mužích připomínalo armádu, jejich krátce zastřižené vlasy, šlachovité a větrem ošlehané tváře. Malý muž se předtím, než vypálil otázku, na vyděšenou postavičku seňora Mantorese pořádně zamračil.

„Takže vyřízeno? Můžu říct tajemníku Millerovi, že tohle je vyřízené?“

Náměstek ministra pro starověké památky se změnil v roztřesenou trosku. Veškeré sebevědomí, které ve vestibulu předváděl Catherine a Rutherfordovi, zmizelo. „Si, seňor,“ přitakal třesoucím se hlasem. „Promluvil jsem s nimi. Neřekl jsem jim vůbec nic, snad kromě toho, že Flores zahynul při automobilové nehodě. Byli v šoku. Nemyslím, že by se v Peru zdrželi.“

„Vy si *nemyslíte,* že se v Peru zdrží, nebo to *víte?“*

Mantorese zachvátila panika. „Seňore,“ hlas mu začal přeskakovat a získal prosebný tón, „spojka je po smrti. Nemohou nic zjistit. Jsem si jistý, že pojedou domů.“

Kolega, který byl až do této chvíle zaměstnaný výhledem z okna, se najednou otočil. „To děvče se vrací dovnitř. Samo.“ Otočil se zpět k oknu a znovu si nasadil brýle.

„Mantoresi,“ zavrčel ten v křesle, „proč se ksakru vrací dovnitř?“

Mantores byl na pokraji nervového kolapsu.

„To opravdu netuším, seňore. Prosím, já s ní promluvím, nechte mě jít znovu dolů…“

Chlapík usazený za jeho stolem se zamračil.

„Ne. Je to příliš důležité.“ S tím odsunul křeslo a vstal. „Naše rozkazy jsou jasné. Zajistíme, aby se nám to nevymklo z rukou. Pojďte s námi.“

Catherine se za dvě minuty znovu objevila ve dveřích a mávala ručně popsaným papírkem, který svírala v pravačce. Usmívala se.

„Co to je?“ zeptal se zmatený Rutherford.

„To je adresa Floresovy rodiny. Řekla jsem recepční, že bych jim ráda poslala nějaké květiny.“

Rutherford nemohl věřit svým uším. Takže ona měla v plánu pokračovat v pátrání. Nemohl si pomoct, její odvaha ho ohromila.

„To to bylo až tak snadné?“

„Kupodivu ano,“ zazubila se Catherine. „Vlastně bych je ráda doručila osobně. Pojďte, vyrazíme.“

Catherine došla ke svému batohu a hodila si ho přes rameno. Rutherford se za ní díval, jak sbíhá schody a mává na taxík. Na posledním schodu se zastavila, otočila se a podívala se na něj zaraženě. Viděla, že váhá, a chápala to. *Ale já potřebuji, abys šel se mnou, prosím, Jamesi.*

Vzdychla. „Jamesi, prosím,“ zavolala na něj, „pojeďme k Floresovým. Slibuji, že potom můžeme jet na letiště. Nemůžu odjet domů, aniž bych se po téhle stopě nevydala, nikdy bych sama se sebou nedokázala žít.“

Rutherfordovi stačil jediný pohled na její prosebnou tvář a všechen zdravý rozum se rozplynul ve větru.

„Dobře. Pojedeme k Floresovým, ale potom rovnou na letiště, ano? A neprodlužujme to.“

25

Blížilo se středeční poledne a ulice Limy dokonale utěsnilo moře automobilů. Slunce, stejně jako dalších deset měsíců v roce, halila nechvalně proslulá přímořská mlha, která se táhla od Pacifiku a skryla město do bílého závoje. Místní jí říkají *garoupa,* což znamená oslí břicho, a dusno, které způsobuje, se přidává k dusnu z horka a znečištění.

Cesta vedla Catherine a Rutherforda přes staré koloniální centrum města. Nabízelo obrázek zašlé slávy. Minuli nádherné dřevěné vily a kamenné paláce, z nichž většina dnes sloužila jako vládní budovy nebo muzea.

Stará Lima je malinká a taxík se během pár minut začal prodírat špinavými, přeplněnými ulicemi moderního města, jejichž rozmlácený povrch lemovaly pochmurné, betonové stavby. Chudoba byla vidět úplně všude, a jak se auto prodíralo dopravní zácpou, rojili se kolem pomalu se šinoucího vozidla prodavači všeho možného od umělohmotných věšáčků na oblečení po zapalovače.

O dvacet minut později i se zastávkou v květinářství, kde Catherine koupila nějaké květiny, taxík prudce zahnul do rovné, svažující se uličky hluboko v nitru jednoho z residenčních předměstí. Řidič se rozhlížel doleva a doprava a pomalu s autem projížděl po rozbité cestě.

„Aha! Tady je to," oznámil nakonec. „Tyhle dveře, ty zelené."

Catherine s Rutherfordem si obezřetně prohlíželi dvoupatrový betonový dům zasazený do řady dalších domů, které vypadaly naprosto identicky. Catherine podala řidiči smluvenou částku a vystoupila z auta. Z prázdné ulice na ni doléhala nervozita. Rozhlédla se kolem a potom se obrátila znovu na řidiče.

„Mohl byste tu chvilku počkat, než to tady vyřídíme a budeme moct odjet?"

„Samozřejmě, seňorita. V klidu si všechno zařiďte."

Indiánský řidič vypnul motor, zapnul rádio, opřel si hlavu a se spokojeným úsměvem si přetáhl kšiltovku přes oči. Catherine s Rutherfordem vyrazili ke dveřím.

Rutherford se zastavil krok od nich, a když Catherine zazvonila, rozhlédl se nahoru a dolů ulicí. Ticho ho deprimovalo. Asi za půl minuty se ozvalo rachocení klíče v zámku. Dveře se otevřely na škvíru. Zpoza nich vykoukla ženská tvář. Měla zarudlé oči, Catherine usoudila, že nejspíše od pláče.

Žena měla výrazné, atraktivní incké rysy – široké obočí, silný nos, vysoké lícní kosti – a velice tmavou pleť. Catherine hádala, že jí musí být nanejvýš pětatřicet.

„Hola, seňora, habla inglés?"

Žena se ani nepohnula. *„Nosotros somos amigos de Miguel Flores,"* pokračovala Catherine.

Při zmínce Floresova jména se v ženině tváři objevil vstřícnější výraz. Okamžitě vypadala otevřeněji, a tím pádem i zranitelněji.

„Ustedes conocían Miguel? Znali jste Miguela?“

Catherine si připadala hrozně, že ruší ženin zármutek.

„Si, seňora. Upřímnou soustrast…“

Rutherford mlčky sledoval celou dojemnou scénu, jež se před ním odehrávala.

Nakonec, asi po minutě, se ozval zvuk bezpečnostního řetízku na dveřích, žena se neklidně rozhlédla ulicí a uvedla je oba do domu. Zavřela a zamkla za nimi a zavolala do nitra domu něco kečuánsky, jazykem Inků, kterým stále ještě v mnoha jeho dialektech mluví indiáni žijící v andských provinciích Peru.

Ze dveří dál v chodbě vyšel rychlým krokem malý pohledný indián, kterému muselo být stejně jako ženě, tedy něco přes třicet. Utíral si ruce do utěrky. Ve tváři se mu zračilo silné znepokojení. Mluvil rychlou, plynnou angličtinou naléhavým, rázným hlasem.

„Má sestra mi řekla, že jste znali našeho bratra. Kdo jste a co chcete?“

Catherine si nebyla jistá, co má odpovědět.

„Ehm, omlouváme se, že vás obtěžujeme v takovouto dobu. Jsme tu jen proto, že je to skutečně velice naléhavé.“

Indián se zatvářil velice nešťastně. Důkladně si prohlédl Catherininu tvář, načež přesunul svůj pohled na Rutherforda a nakonec promluvil: „Dobře, ale nemůžete se tu nijak zdržovat.“

Následovali ho do velké místnosti, v níž kromě dvou pohovek zabírala většinu místa obrovská knihovna plná publikací o incké historii, kultuře a umění. Na zdech visely fotografie dech beroucích peruánských scenerií ze všech koutů země: džungle, pobřeží a nejúchvatnější ze všech byly vrcholky And.

Catherine podala tajemnému muži koupenou kytici lilií.

„Ty jsou pro vás. Musím k vám být upřímná, vašeho bratra jsme neznali. Jednou jsme s ním hovořili. Jmenuji se Catherine Donovanová a toto je James Rutherford. Jsme z Oxfordské univerzity. Do Peru jsme přijeli dnes ráno. Doufali jsme, že se s vaším bratrem ještě dnes sejdeme. Ani jsme neměli domluvenou schůzku.“

Tmavé oči Peruánce přeskakovaly z jednoho hosta na druhého. Jeho nedůvěra byla naprosto evidentní.

„Děkuji za květiny. Prosím, posaďte se.“

Kytici předal sestře a vytáhl si židli. Nedával na sobě nic znát. Ale zároveň vypadal velice znepokojeně.

„Jestliže jste mého bratra neznali, proč jste za ním přijeli na návštěvu?“

Catherine nervózně polkla.

Musíme od tohoto muže něco zjistit – jakkoliv je to, že jsme sem vtrhli, trapné a jakkoliv je to, že je rušíme v jejich zármutku, necitlivé – rozhodně musíme něco zjistit.

„Náš přítel z Anglie – profesor Kent – na něčem s vaším bratrem pracoval těsně předtím, než zemřel.“ Catherine se odmlčela, aby zjistila, jak bude Peruánec reagovat, ale ten ji jen dál pozoroval tmavýma, zamyšlenýma očima. „Vím,“ pokračovala, „že vám to nedává moc smysl, ale v poznámkách našeho přítele jsme po jeho smrti našli zakódované jméno vašeho bratra. Volala jsem mu, ale nechtěl s námi mluvit po telefonu. Řekl nám, abychom přijeli sem.“

Indián se zničehonic postavil a Catherine zmlkla. Pomalu přešel ke krbu a otočil se k nim.

„Seňorita, když jsem naposledy viděl profesora Kenta, seděl přesně na stejném místě jako teď vy – ale na tom teď nezáleží. Nemůžu vám pomoct. Myslím, že musíme tento rozhovor ukončit. Nechci o vás nic dalšího vědět. Prosím, byli bychom rádi, kdybyste odešli.“

Catherine zůstala jako omráčená.

„Vy jste *znal* profesora Kenta?“

„Ne, setkal jsem se s ním pouze dvakrát, v obou případech zde, v Miguelově domě. Můj bratr ho sem přivedl, aby mohli probrat svou práci v soukromí. A teď vás musím skutečně požádat…“

„Seňore Floresi,“ skočil mu Rutherford do řeči, „samozřejmě že je mi velice líto, že váš bratr zemřel. Ale děje se něco moc zlého. Nemůžete to jen tak ignorovat. Potřebujeme vaši pomoc. Domníváme se, že byl profesor Kent zavražděn, a musíme zjistit, na čem s vaším bratrem pracovali. Nesmíte dopustit, aby zemřeli nadarmo.“

V indiánově nitru zjevně probíhal velký boj. Rutherford cítil, že s nimi chce mluvit, ale strach mu to nedovoloval. „Urazili bychom vás," tlačil na něj Rutherford, „kdybychom vám položili několik otázek ohledně bratrovy práce s profesorem? Mluvil s vámi o ní bratr někdy?"

Indián se na něj zadíval a smutně se usmál.

„Tím mě v žádném případě nemůžete urazit. Miguelova práce pro mě byla velice důležitá. O to tu ale nejde…" indiánův hlas se vytratil. Zdálo se, že si není vůbec jistý tím, co by měl udělat, a potom, jako by se rozhodl, že nemůže jednoduše zavrtat hlavu do písku, se k oběma otočil a zavrtěl hlavou.

„Moc mě to mrzí," mávl rukou ve vzduchu, „Miguel mi včera řekl, že kdyby se mu něco stalo, nemám s nikým mluvit. Jsme opravdu vyděšení, dnešek je skutečně špatný den. Velice špatný."

Catherine ucítila, jak ji zaplavuje vlna soucitu s tím nebohým mužem.

„Seňore Floresi, opravdu nás moc mrzí, že vás obtěžujeme. Chceme jenom pochopit, co se to děje. Profesor byl pro mě jako otec, i já jsem ztratila milovaného člověka."

Indián vzdychl. „Je to složité. Pracovali v naprostém utajení. Ale kde mám začít?" Na chvíli se ztratil v myšlenkách, ale pak spustil: „Přes naše rodové jméno jsme čistokrevní Kečuové z Cuzca, starověkého inckého hlavního města v Andách. Náš dědeček převzal španělské jméno. Od indiánů, kteří se živí především zemědělstvím, se naštěstí odlišujeme tím, že jsme oba chodili na střední školu, Miguel dokonce studoval na univerzitě v Cuzcu. Stal se z něj archeolog a historik a až do současnosti pracoval pro humanitární organizaci ve státě Cuzco. Naší celoživotní prací, vlastně celým naším životem, jsou naši lidé, Kečuové, potomci Inků."

Catherine si oddechla. *Mluví*... Flores pokračoval hlubokým, vážným hlasem a pečlivě volil každé slovo. Celou dobu jeho oči klouzaly z Catherine na Rutherforda a zpátky.

„Známe dějiny našeho lidu. Známe dávné příběhy a od dob, kdy jsme byli malí kluci, jsme se potulovali po starověkých pozůstatcích Cuzca, Ollantaytamba a Tiahuanaca, města Varacochů, poblíž jezera Titicaca.

Známe dějiny naší země tak podrobně, jak je španělští a američtí vědci sedící ve svých pracovnách obklopeni knihami nikdy znát nebudou. Ale i my máme knihy, jak můžete vidět. Soudobé poznatky neignorujeme. Jen s nimi nesouhlasíme.“

Indiánova tvář planula odhodláním. „Celé generace po dobývání,“ pokračoval s nově nabytou jistotou, „Španělé a obzvláště katolická církev udělali vše pro to, aby smazali důkazy o naší civilizaci. Pomníky a náboženská centra byly zničeny, náboženské knihy spáleny, kněží zmasakrováni a lidé pod pohrůžkou smrti konvertováni. Za několik generací zmizelo v podstatě úplně vše a ještě dnes se naše děti učí ortodoxní verzi historie – katolickou verzi. Profesor Kent tuto nespravedlnost chápal. Nemuseli jsme mu říkat, že před Inky existovala jiná civilizace, dokonce na mnohem vyšší úrovni. Nevím, jak je to možné, ale už to věděl a chtěl nalézt důkaz. My ten důkaz máme.

Profesor Kent byl velice vzdělaný muž. Řekl nám, že pravda, kterou jsme mu odhalili, může pomoct odhalit ještě mnohem podstatnější pravdu, jež může zachránit lidstvo.“

Catherine poslouchala Floresův výklad a už dopředu věděla, co musí udělat dál.

„Seňore Floresi, můžeme se i my dozvědět, jaké jsou ty pravé dějiny? Chceme pokračovat v profesorově práci.“

„Říkejte mi Hernan, seňorito, prosím. Omlouvám se za své zpočátku nepřátelské chování, tady skutečně nejsme v bezpečí. Chceme-li pokračovat v rozhovoru nebo o těchto věcech jen přemýšlet, musíme okamžitě opustit Limu a odcestovat do Cuzca.“

V tu chvíli se ve dveřích znovu objevila Hernanova sestra. Vypadala, že každou chvíli propukne v pláč. Začala horečně brebentit v kečuánštině a vyčítavě ukazovala na oba cizince. Hernan vypadal zahanbeně a zároveň velice rozrušeně ze sestřina zármutku. Velice tiše ji tlumeným hlasem začal uklidňovat, vzal ji za obě ruce a vyvedl ji z místnosti.

Rutherford si toho sotva všiml. Zaměstnávaly ho jiné myšlenky.

Máme tu teď dva mrtvé. Co si asi Flores myslí, že se stalo?

Hernan se vrátil do místnosti a vrtěl hlavou. Ještě než znovu promluvil, ozval se Rutherford, který se snažil být tak taktní, jak jen

to bylo možné. „Seňore Floresi, je tu jedna věc, na kterou bych se vás chtěl zeptat. Tušíte, kdo by mohl stát za vraždou profesora Kenta a vašeho bratra?“

Hernan smutně zavrtěl hlavou a pak se podíval na hodinky.

„Ne, obávám se, že ne. Ale na tom, co jsou zač, vlastně vůbec nezáleží. Důležité je, že existují. Jsou mocní a jsou odhodlaní udělat cokoliv. A to nejsem paranoidní. Věřte mi, že jsme teď všichni v nebezpečí.“

Ve tváři se mu opět usadil nečitelný výraz. Catherine si prohlížela jeho vystouplé lícní kosti a tmavé oči. Navzdory strašné tragédii bratrovy smrti si tento muž stále dokázal zachovat důstojnost.

„Skutečně vám, Hernane, mockrát děkujeme za pomoc. Nevadilo by vám, kdybychom si s Jamesem promluvili?“

„Ne, prosím, jen do toho. Musím teď do nemocnice, ale pokud se rozhodnete vyrazit do Cuzca, letadlo odlétá v půl šesté. Pokud budete cokoliv potřebovat, stačí říct.“

Hernan odešel z pokoje. Z Catherine sršelo nadšení, vypadalo to, že byli opět na stopě. S úsměvem se otočila k Rutherfordovi a srdce se jí na chvilku zastavilo. Z jeho zachmuřeného výrazu bylo jasné, že dospěl k naprosto odlišnému závěru.

26

Catherine se na Rutherforda prosebně zadívala. Zoufale toužila po tom, aby pátrali dál.

„Jamesi, opravdu si myslím, že bychom měli jet s Hernanem…“

Rutherford promluvil dřív, než stihla větu dořící. Jeho hlas zněl neuvěřitelně napjatě. „Řeknu vám, jaká máme k dispozici fakta. Tihle maniaci, ať už jsou kdokoliv, zavraždili jak Miguela Florese, tak profesora Kenta. Bez mrknutí oka zavraždí i nás, vůbec nic pro ně neznamenáme. Kdekoliv na světě udělají to, co chtějí. A vy to víte. A navíc ani netušíme, co to vlastně hledáme!“

Rutherford vyskočil ze židle a začal chodit sem a tam před krbem.

Catherine nevěděla, jak na to má reagovat. „To není pravda," začala váhavě. „Víme, co hledáme. Starověké tajemství skryté ve světových mýtech. Pokud budeme dál sledovat stopu profesora Kenta, jsem si jistá, že se dozvíme víc."

Dělalo jí to starosti. Byla to první hádka, která mezi nimi proběhla. Znovu si uvědomila, jak moc potřebuje jeho podporu. Ale zoufale toužila pokračovat v pátrání dál a zlobila se na něj za to, že navrhoval naprostý opak. Rutherford stál před krbem a se založenýma rukama vypadal nepřístupněji, než ho kdy dřív viděla.

„Catherine, říct, že je to nebezpečné, je eufemismem roku. Profesor věděl velice dobře, jak mocní a nemilosrdní tito lidé, ať je to kdokoliv, mohou být. Proč by jinak psal ten vzkaz? Nebylo by čiré bláznovství po té stopě pokračovat?"

Catherine už ho nemohla dál poslouchat.

„Chápu, kam tím míříte, ale já prostě nemůžu couvnout. Budu pokračovat, dokud nezjistím, o co tu jde, bez ohledu na všechno hrozící nebezpečí."

V Rutherfordových očích vzplál oheň.

„A co naše bezpečí? Nemáte strach, že se nám stane to samé?"

„Jsem připravená to risknout."

Rutherford se zamračil a pomalu vzdychl. Stočil pohled stranou a zadíval se z okna na dvorek za domem.

Najednou si uvědomil, že je pro něj představa, že už by ji neviděl, nesnesitelná. Objevila se v jeho životě před ani ne osmačtyřiceti hodinami, obrátila ho naruby, ale ať ho vezme čert, jestli ji nechá zmizet.

„Tedy, ehm, já nechci…"

Catherine tohle nechtěla dál poslouchat. Píchlo ji u srdce. „Chápu," hlas se jí chvěl dojetím. „Bylo od vás opravdu moc milé, že jste zašel tak daleko. Budu vám vždycky vděčná." Ale pod těmi pragmatickými slovy se svíjela v mukách. I když se sotva znali, nechtěla ho ztratit, a nebylo to jen proto, že by pak musela čelit nebezpečí sama.

Rutherford se na ni rezignovaně usmál.

„Nechte mě domluvit, doktorko Donovanová. Nechci vás samotnou vystavit takovému nebezpečí. Takže to vypadá, že budu muset jet s vámi.“

27

Catherine s Rutherfordem strávili odpoledne zavření v domě Floresových a prohlíželi si svazky z jejich rodinné knihovny. Ve čtyři hodiny odjeli v čekajícím taxíku, aby stihli podvečerní let do Cuzca.

Když taxi vyjelo od domu Floresových po zaprášené ulici, vyrazilo z přítmí boční uličky další auto. Stříbrný mercedes. Řídil ho robustní indián s černými brýlemi na očích. Vedle něj seděl na místě spolujezdce zlověstně vyhlížející cizinec celý v černém. Na zadních sedadlech se uvelebil jeho společník a podsaditý seňor Mantores. Z čela mu stékaly krůpěje potu. Mlčky sledovali, jak taxík s Catherine a Rutherfordem odjíždí.

Cizinec na předním sedadle se otočil tak, aby na Mantorese co nejlépe viděl. „Kam teď do háje jako jedou?“ zavrčel vztekle. „Je na čase se jich zbavit.“

Otočil se zpátky a zadíval se z okna za rychle mizejícím automobilem. „Věděl jsem,“ zamumlal téměř pro sebe, „že jsme se měli s celou tou Floresovou rodinou vypořádat naráz.“

Mantoresovy oči se rozšířily strachem, snažil se promluvit, ale žádná slova mu z úst nevyšla. Vrah vyndal z vnitřní kapsy saka mobilní telefon a vytočil číslo do Severní Ameriky. Po třech zazvoněních telefon někdo zvedl.

„Pane, odstranili jsme Florese, jak jste si přál. Bohužel ti dva akademici zkontaktovali jeho bratra.“

Odmlčel se a nechal mluvit hlas na druhém konci linky. Malý muž pozorně naslouchal.

„Ano. Rozumím. Tentokrát se o to postaráme. Ano, ano, pane, skončí to v Peru.“

28

Let do Cuzca byl neuvěřitelným zážitkem. Jakmile letadlo vzlétlo z limského letiště a zamířilo do vnitrozemí, začaly se okamžitě všude kolem zvedat první svahy And. Letadlo stoupalo a stoupalo a kolem dokola pořád rostly hory, až konečně letoun vystoupal nad mraky a vyrazil řídkým vzduchem směr Cuzco. V dálce vyčnívaly nejvyšší vrcholy z oblaků a vypadaly jako malé ostrovy ve velkém moři bílé pěny.

Catherine nebyla ve stavu, kdy by měla chuť si užívat výhled. Pomalu jí začala docházet vážnost situace a důsledky obou vražd a uvědomila si, že se jí znovu začíná zmocňovat strach a úzkost. Byli v bezpečí alespoň tady v oblacích?

Přejela očima po spolucestujících. Všichni to byli, stejně jako Hernan, který seděl o uličku před nimi, indiáni. Mohl některý z nich brát žold od toho temného nepřítele?

Byla nesmírně ráda, že James letí s ní. Uvědomovala si, že je to díky svému klidu a pragmatickému přístupu ke všem jejich dosavadním dobrodružstvím opravdu velice výjimečný muž. Normální člověk by poté, co by se dozvěděl o Floresově smrti, sedl do prvního letadla. Normální člověk by v první řadě vůbec nikam neletěl. Navzdory všem jeho výhradám se zdálo, že je doslova stvořen pro to, aby se vypořádal s překážkami, které se jim staví do cesty. Jako kdyby byl pro něj život v knihovnách ve společnosti starých knih najednou příliš malý a omezující. A přestože si to nechtěla připustit, s každou hodinou ji víc a víc přitahoval.

* * *

Starobylé dlážděné ulice Cuzca připomínaly Catherine a Rutherfordovi Oxford. Vzduch byl po zkušenosti z Limy úžasně čistý a na chvíli měli oba pocit, že děsivá hrozba neblahé předtuchy neexistuje.

Když je Hernan vezl v autě z půjčovny do starého města, bez přestání jim povídal o starobylé andské civilizaci. Jednou rukou řídil jeep úzkými uličkami a druhou divoce gestikuloval, aby podtrhl určité důležité body svého výkladu. Jeep díky tomu poletoval ze strany na stranu.

„Inkové nebyli původními tvůrci, to je první věc, kterou musíte pochopit. Přestože je jejich nádherné umění rozeseté po všech světových muzeích, ve skutečnosti jen strážili mnohem starší kulturu. Inkové samotní to přiznávali. Několik osvícených španělských cestovatelů, kteří se stali svědky totálního zničení incké civilizace, se pokusilo zaznamenat a dochovat jejich tradice, které se záhy začaly rozplývat v mlhách času."

Jeep nebezpečně kličkoval uprostřed silnice, jen taktak se vyhnul malému, pestrobarevně pomalovanému a až po střechu nacpanému autobusu, který se proti nim řítil z opačného směru.

Rutherford se chytil opěradla Hernanova sedadla. *Jako by naše cesta nebyla už tak dost nebezpečná!*

Catherine na vteřinu, kdy je autobus jen o kousíček minul, zavřela oči. Mrkla na Rutherforda a povytáhla obočí. Hernan zachytil její pohled ve zpětném zrcátku.

„Ach, omlouvám se, budu opatrnější, ještě jste si nezvykli na andský způsob řízení."

Zpomalil na mnohem rozumnější rychlost. „Neřekl bych," pokračoval dál v představování svého lidu, „že Španělé skutečně věřili příběhům a tradicím, jež zaznamenávali podle vyprávění starých kněží. Nejspíš se domnívali, že jsou příliš bizarní, než aby mohly být pravdivé. Jedna z ústředních tradic vlastní všemu andskému lidu, a to je ta, o níž se zajímal profesor Kent, mluví o tom, že tisíce a tisíce let před naší inckou civilizací existovala jiná, mnohem vyspělejších kultura. Ale nebojte se, důkaz uvidíte na vlastní oči…"

Hernanovo vyprávění Catherine s Rutherfordem přeneslo do jiného světa, do světa inckých panovníků, španělských dobyvatelů a tragického pádu incké civilizace. Pozorovali z okýnek rolníky oblečené do zářivě barevných šatů, potomky kdysi slavného národa a žasli nad průzračně čistým vzduchem a absolutní nedotčeností a krásou andské krajiny, jež vypadala jako z jiného světa.

Nakonec, poté co se propletli předměstími Cuzca, vjeli do malebných, dlážděných ulic starého města. Hernan zaparkoval u vjezdu do jedné obzvláště úzké uličky. Vyskočil a otevřel Catherine dveře, aby mohla vystoupit.

„Tak, konečně jsme tu. Odvezu vám věci do domu svého bratrance a vy se zatím můžete porozhlédnout kolem. Řeknu mu, že jste moji přátelé. Ať se bude dít cokoliv, nesmíte se ani slovem zmínit o profesoru Kentovi ani o Miguelovi. Nechci nikoho dalšího vystavovat nebezpečí. Do domu se vydáme za soumraku, můžete tam přespat, ale za úsvitu musíme odjet, nemohu si dovolit riskovat, že vás tu někdo uvidí.“

Catherine vystoupila z auta.

„Nechcete, abychom jeli s vámi a seznámili se s nimi, nebylo by to méně podezřelé?“

Hernan vypadal znovu ustaraně.

„Ne, opravdu si myslím, že bude nejlepší, když váš kontakt s nimi omezíme na minimum. Můžete se tu porozhlédnout. Ale radím vám, abyste se snažili být nenápadní… Když se dáte touhle ulicí nahoru,“ ukázal na vstup do další úzké uličky, „a půjdete pořád dál rovně, dojdete na hlavní náměstí Plaza de Los Almabos. Za půl hodiny se tam sejdeme. Budu na vás čekat před vchodem do katedrály.“

Rutherford si protáhl ruce.

„Páni, posledních dvacet čtyři hodin jsem neustále na cestě. Moc rád si trochu protáhnu nohy.“

Hernan se na něj usmál.

„Projděte se. Kdybyste se náhodou ztratili, stačí se kohokoliv zeptat na katedrálu a oni vám už řeknou kudy kam.“

Hernan nastoupil do auta a nastartoval. Jeep se rozjel a zmizel za rohem. Jakmile byl pryč, oba si uvědomili, jak příjemné je stát uprostřed dlážděných ulic Cuzca.

Nejdřív ze všeho se zhluboka nadechli čerstvého vzduchu. Nebe bylo blankytně modré a Catherine se poprvé od okamžiku, kdy se dozvěděla o Floresově smrti, začala cítit trošku optimističtější a méně zděšeně. Otočila se k Rutherfordovi, jenž si prohlížel vysokou, starobylou zeď, která se vinula podél pravé strany silnice.

„Myslíte, že jsme tu nahoře v Andách v bezpečí?“

„Jak to jen jde, ale souhlasím s Hernanem. Myslím, že bychom se tu neměli moc producírovat. Pojďte se podívat na tuhle neobyčejnou zeď.“

Zeď nebyla postavená z cihel, ale z obrovských, mnohostranných žulových bloků, z nichž některé měly v průměru i přes tři metry.

Catherine zůstala ohromeně zírat.

„Jak to proboha postavili? To je incká kamenická práce?“ Přistoupila ke zdi a přejela rukou po jednom obzvláště velkém kameni. „Podívejte, tenhle obr má deset stran a je velký jako jídelní stůl. To je neuvěřitelné, přesně pasuje ke všem svým sousedům!“

Rutherford ustoupil a obdivoval zručnost, kterou museli stavitelé při budování takové zdi prokázat.

„To opravdu nevím. Musí to být incká práce, rozhodně to není ani španělský, ani evropský styl. Jen si představte, že s těmi potvorami musíte pohnout, některé z těch velkých musí vážit přes deset tun. No nic, pojďme, zkusíme najít tu katedrálu.“

Catherine dál přejížděla rukou po zdi a pomalu se vydala do mírného svahu za Rutherfordem směrem k hlavnímu náměstí.

Včera jsem ještě přednášela poslední hodinu semestru a přemýšlela o prázdninách. Je teprve středa večer a Oxford je desítky let daleko. Spadla jsem dírou ve svém starém, pohodlném životě a objevila se v jiném světě… ve světě plném nebezpečí.

Pohledem sklouzla k Rutherfordovi. Kráčel před ní a zvědavě si prohlížel architekturu Cuzca. Jeho přítomnost ji uklidňovala.

Přesně jak Hernan řekl, úzká ulička vybíhala na hlavní náměstí, které po limském Plaza Mayor připomínalo spíš město duchů. Velikostí odpovídalo spíše návsi v nějaké větší anglické vesnici. Kolem dokola ho obklopovaly kamenné domy a ústilo sem šest dlážděných ulic. Catherine došla Rutherforda a společně se vydali podél jedné strany náměstí. Oba si vychutnávali ten otevřený prostor a klid, jakmile za sebou nechali nepřívětivou Limu, a oběma se velice ulevilo. Když se dostali na protější stranu, všimli si, že jim jde naproti Hernan.

„Zdravím!“ zavolal na ně. „Krásné místo, viďte?“

Catherine se na něj usmála.

„S takovými kulisami se opravdu nemůžete mýlit,“ zavolal na něj zpátky Rutherford s úsměvem od ucha k uchu. „Museli byste tu postavit něco opravdu šeredného, abyste ten výhled zkazili.“

Hernan se zasmál a došel k nim.

„Ano, řekl bych, že ano, máte pravdu.“

Všichni tři si prohlíželi náměstí a střechy domů starého města, jež mizely v dáli.

S pobaveným pohledem v očích se k nim Hernan obrátil a zeptal se: „Tady v Cuzcu postavili Inkové chrám Viracochy, říká se mu Coricancha. Vidíte ho?“

Rutherford se s Catherine rozhlíželi kolem a snažili se najít příslušnou inckou stavbu. Ani jedna jim nepřipadala dost majestátní na to, aby mohla sloužit jako chrám.

Hernan ukázal přímo na kostel.

„Přímo tady. Španělé postavili nad chrámem v roce 1533 kostel, aby potlačili naše náboženství. Říká se, že tam během stavby zaživa zazdili jednoho z posledních inckých panovníků a my ho jednoho dne pustíme ven. Víte, kdo je to Viracocha?“

Catherine si vzpomněla na starého muže z letadla.

„Slyšela jsem to jméno v souvislosti s lidmi, kteří stvořili obrazce plošiny Nazca,“ odpověděla.

Hernan na ni s mírným překvapením zašilhal. „Přesně tak, je to jméno, které bylo dáno tomu lidu. Ale Viracocha je také jeden člověk, dalo by se říct, že to byl vůdce. ‚Viracocha‘ znamená ‚Mořská pěna‘. Lidé, kteří přišli s ním, jsou nazýváni Viracochové. Jsem rád, že vám průvodci nenavykládali nesmysly. Zde sídlili a vedle všech ostatních božstev ho zde i uctívali.“

„Takže to byl raný incký panovník?“ prohodila Catherine v domnění, že to bude znít jako učená poznámka.

Hernan zavrtěl pevně hlavou.

„Ne, a to je velice důležité, on přišel dlouho *před* Inky. Nevíme kdy, z té doby se nezachovaly žádné psané záznamy. Neexistuje žádný důkaz a západní akademici proto legendy o Viracochovi ignorují a dívají se na ně jako na mýty. Ale tohle přehlížení Viracochy je skutečně chybné. Zanechal své stopy po celých Andách. Cestoval po celé oblasti a všichni lidé široko daleko vypráví příběhy o jeho velkých činech a o něm samém. Naučil lidi pracovat s kamenem a odhalil jim základy neuvěřitelně vyspělého stavitelství. Nahoře v Andách narazíte na budovy, které vás ohromí.“

Rutherford byl zmatený. „Takže to nebyli Inkové, kdo postavil…“

Hernan ho přerušil. Tvářil se velice přísně, jako by hovořil o něčem smrtelně důležitém. „Ne. Inkové postavili jen některé z nich. Všechny své znalosti získali z dědictví po Viracochovi a jeho následovnících.“

„Ale odkud přišel? A kdy?“

Indián zvolna přejel pohledem přes celé náměstí, než pomalu odpověděl. „To je záhada. Existuje mnoho ústně tradovaných popisů jeho příchodu. Dokonce i Španělé v šestnáctém století tyto popisy zaznamenali. Všechny tvrdí, že Viracocha přišel z moře se svými následníky a vydal se po horské cestě na sever, konal zázraky, učil, jak obdělávat půdu a stavět chrámy, a dokonce pod jeho vedením vzniklo velké kamenné město Tiahuanaca. A pak šel zase dál.

Byl také léčitel, jako křesťanský Ježíš, a kamkoliv přišel, vracel slepým zrak a chromí mohli opět chodit a také vyháněl zlé duchy. Jeden španělský conquistador se dozvěděl, že Viracocha byl ‚vysoký vousatý muž s modrýma očima‘. Podle jiných zpráv měl dlouhé bílé vousy, světlou pleť, nosil bílé šaty a přinesl poselství míru a lásky.“

Catherine začínala podléhat kouzlu mystiky. Skoro jako by před sebou velkého Viracochu viděla.

„Zvláštní, dobrotivá bytost,“ zamumlala spíše pro sebe.

Hernan se na ni upřeně zadíval.

„Ano, byl to velký muž, který přinesl civilizaci mým lidem. Inkové říkali, že dokud nepřišel, žili lidé velice primitivním způsobem. Neměli žádná domestikovaná zvířata ani plodiny, jednoduše můžeme říct, že to byli lovci-sběrači. Přišel a naučil je, jak obdělávat půdu a stavět domy, naučil je lékařství, hudbě a astronomii. Přinesl s sebou prosperitu, a to vše v naprostém míru. Nikdy se neuchýlil k násilí, jako to udělali Španělé.“

Rutherford chtěl vědět víc.

„Ale proč Viracochové přišli? Podle popisu to vypadá, že přijeli jako kolonisté, až na to, že tu nezůstali.“

„To je dobrá otázka a je to jedna z těch, které velmi zajímaly profesora. Všechny staré příběhy říkají, že Viracochův příchod byl spojený s velkou povodní.“

Při této zmínce se do debaty vmísila Catherine.

„Chcete říct, že i tady v Andách máte mýty o velké povodni?“

„Ano. A brzy vám ukážu důkaz. Existuje mnoho andských příběhů o velké povodni, které se velice podobají tomu biblickému. Poté, co vody začaly ustupovat, objevil se u jezera Titicaca Viracocha. Toto místo je pro Inky posvátné. Postavil pevnost Tiahuanaca. Její ruiny tam pořád ještě stojí. Poté, co tam vybudoval svou základnu, sešel dolů do Cuzca, vytáhl trosky lidstva z temnoty barbarství a pod jeho dohledem se lidé začali znovu rozmnožovat.“

„Takže Viracochův příběh se točí kolem jezera Titicaca?“ zeptal se fascinovaně Rutherford.

„Ano. Musíme toho probrat ještě spoustu. Ale teď je čas na večeři. Pojďte, vezmu vás do domu svého bratrance. Prosím vás, mějte na paměti, že o těchto věcech nesmíme před rodinou mluvit… považují vás za mé přátele, kteří sem přijeli na dovolenou.“

Hernan byl spokojený. Jeho dva hosté začínali rozumět pravdě skrývající se za peruánskými dějinami.

29

V domě Hernanova bratrance se vařila večeře. Byl to typický místní dům postavený z kamene s obývacím pokojem, jemuž na jednom konci dominoval veliký krb a přiléhala k němu kuchyně. Několik místností se nacházelo v horním patře.

Hernanův bratranec Arun neuměl moc španělsky a anglicky nemluvil vůbec. Vypadal jako prototyp indiána – sto pětašedesát centimetrů šlach a svalů. Hodně se usmíval a vypadal, že je mnohem méně vážný než Hernan. Catherine měla pocit, že nejspíš nikdy neopustil Cuzco, a i o Limě toho věděl jen velmi málo, natož o světě kolem. Hernan je představil a za pomoci hojného třesení rukama a spousty úsměvů se jim alespoň jakžtakž podařilo vyjádřit náležitou vděčnost. Hernan poté dlouze hovořil s bratrancem kečuánsky, oba pak zmizeli v kuchyni a vrátili se s tácem plným pití, který odložili na stůl uprostřed místnosti.

Catherine se posadila k ohni. Jak se tak dívala do plamenů, přehrávala si znovu v hlavě vše, co se dozvěděli od příletu do Cuzca.

Na Rutherforda začala doléhat pásmová nemoc, usadil se v křesle, a než si stihl sundat sako, usnul. Catherine si prohlížela jeho tvář ozářenou mihotavým světlem ohně. Povzdechla si a otočila se zpět k příjemnému teplu sálajícímu z krbu.

Později ten večer pomohl Hernan Arunovi uklidit špinavé nádobí po vynikající večeři a začal se chystat k návratu do vlastního domu. Dělal, co mohl, aby je udržel v dobré náladě a nezmiňoval zlo, jež jim kráčelo v patách.

„Doufám, že jste si naši pohostinnost užili a vše, co jsme probírali, vás zajímalo. A než na to zapomenu – myslím, že by se vám tohle mohlo hodit.“ Z tašky vytáhl knihu – *Andskou mytologii* od Cuddena. „Je to dobrý, základní průvodce všemi andskými mýty. Raději jim říkám příběhy, protože mýty ve mně vzbuzují pocit, že nejsou skutečné, což, jak víme, není pravda. Užijte si čtení, zítra vás vyzvednu v pět hodin ráno.“

S tím Hernan zmizel do noci. Arun se vrátil do pokoje a s úsměvem na rtech pokynul Catherine a Rutherfordovi, aby ho následovali do zadní části domu. Rutherford vyskočil od stolu a vydal se za ním. Prošli dveřmi a pokračovali dál chodbou do ložnice. Uprostřed pokoje stál jediný kus nábytku – manželská postel. V krbu žhnuly dohasínající jantarové uhlíky, které stále ještě hřály. Arun přiložil do ohně několik vysušených polen a otočil se zády k Rutherfordovi. Rutherford nemusel mluvit Arunovým jazykem, aby pochopil, že toto je jediná ložnice v domě a že ji mají s Catherine sdílet. Usmál se na indiána a pokusil se rukama naznačit, že by mohl spát na zemi ve společenské místnosti, ale Arun se jen zasmál a zavrtěl hlavou. Evidentně nebylo možné jeho nabídku odmítnout.

V tu chvíli do pokoje vstoupila Catherine. Arun se na oba usmál a vyklouzl z místnosti.

S ruměncem ustoupil Rutherford ke dveřím.

„Klid, nebojte, budu spát vedle na zemi.“

A zmizel v chodbě. Catherine za ním zavřela dveře. Vzápětí se opřela dlaní o futra a unaveně svěsila hlavu.

30

V pět hodin ráno je Hernan přijel vyzvednout, jak slíbil. Odvezl oba cizince s krhavýma očima na nádraží a posadil na vlak. Slíbil, že se s nimi druhý den sejde nahoře, na Machu Picchu, jen co bude po Miguelově pohřbu.

Starodávný vlak sestávající ze čtyř vagonů pomalu vyjel ze stanice a začal se šplhat po jedné z nejúchvatnějších železnic světa. Během tříhodinové cesty překonala mašinka se čtyřmi krátkými vagony sto dvacet kilometrů klikatící se trati. Projížděli vesnicemi a kolem farem, razili si cestu po okrajích hlubokých strží a podél strmých útesů, kde se jim otevíral nádherný výhled na kilometry daleko. Nakonec projeli mraky a ocitli se v Machu Picchu Terminares.

Střechy Cuzca se pod nimi ztrácely, a dokonce i z Viracochova chrámu, tedy katedrály, se brzy stal maličkatý bod v porovnání s andskými vrcholky a širokými údolími.

Catherine se zmocnila nervozita. Od chvíle, kdy se ráno probudila, se nemohla zbavit pocitu, že je někdo sleduje. Že se obrovská mašinérie obrátila proti nim, ozubená kola se dala do pohybu a celý aparát se soustředil na to, aby je chytil. Prohlížela si tváře spolucestujících ve vagonu. Rolníci a turisté. *Není se čeho bát – alespoň zatím ne.* Podívala se na Rutherforda a mírně se s úlevou usmála.

Vyndal si z batohu výtisk Cuddenovy *Andské mytologie* a četl si popis Viracochy, který si předchozí večer zatrhl. Očima přejížděl stránku, zatímco mu hlava pracovala naplno. Něco na tom bylo povědomé, jen ještě nedokázal přesně říct co.

Viracocha přišel z velké dálky přes moře. Byl to bílý muž. Vysoký, silný, s dlouhými bílými vousy a modrýma očima. V míru nám přinesl všechny výdobytky civilizace. Jednoho dne se proti němu ale spikl zlý muž. Když se vrátil ze svých cest, donutili ho odejít. Odplul po řece zpátky na moře. Jednoho dne se vrátí.

Najednou mu to došlo.

„Catherine! Myslím, že jsem něco našel. Myslím, že už vím, co měl profesor na mysli.“

Catherine se zrovna kochala nádherným výhledem. Překvapeně se na něj podívala.

„Cože? Jak to myslíte?“

„Myslím, že jsem našel opakující se vzorec. Ve svém vzkazu profesor Kent psal, že našel tajemství pravé historie světa pohřbené ve starých mýtech a legendách. Od té chvíle jsem si lámal hlavu s tím, co přesně mi chtěl říct. K čemu se to tajemství, ta ‚skutečná historie‘ váže? Jestliže je ve všech mýtech ta opravdová historie schovaná, pak se musí i v naprosto oddělených mytologických tradicích objevovat znovu a znovu ten samý motiv.“

Catherine vypadala zmateně.

„Pořád nechápu, co tím chcete říct?“

„Podívejte, příběh o povodni najdeme všude, profesor se domníval, že skutečně proběhla celosvětová katastrofa, která zničila dřívější, velice vyspělou civilizaci. Ale co dalšího ještě v lehce obměněné formě říkají všechny mýty po celém světě? A teď, když jsem četl legendu o Viracochovi, jsem si najednou uvědomil…“

„Co?“

„Že příběh, který vypráví, je v podstatě stejný jako příběh Osirida, nejvýznamnějšího starověkého egyptského boha. Je to vzorec, opakující se téma. A dává to smysl. Všechny kultury mají spousty podružných příběhů, ale ústřední mýty jsou ty nejsilnější. Přetrvaly celá staletí, tisíciletí. Schovejte pravdu do těchto legend a nebude ztracena. Jsem si jistý, že jsem našel přímou paralelu mezi Viracochou a egyptským bohem Osiridem. A po celém světě musí existovat další velké, ústřední mýty.“

„Ale to není možné,“ oponovala Catherine. „Mezi těmito dvěma kulturami neexistoval žádný kontakt, rozvíjely se na opačných koncích Atlantiku.“

„Tak poslouchejte…“ Rutherford přečetl nahlas pasáž o spiklencích, kteří svrhli Viracochu, a jeho následném odjezdu lodí na pobřeží a začal Catherine vyprávět mýtus o Osiridovi: „Osiris byl bohem znovuzrození. Přišel do Egypta se svými následovníky před mnoha a mnoha lety a přinesl s sebou všechny výdobytky civilizace.

Jako Viracocha a Ježíš Kristus, i on byl mírumilovný muž a nikdy nikoho nenutil, aby převzal jeho způsoby, místo toho lidi přesvědčoval a šel jim příkladem.

Po nějakém čase se Osiris rozhodl odejít pryč, aby mohl civilizaci přinést i jiným, divokým národům. Řekl Egypťanům, že se brzy vrátí, a pravomoci převedl na svého bratra Seta. Ale Set už tou dobou na Osirida velice žárlil a brzy usoudil, že je to dobrá příležitost začít proti němu kout pikle. Přesvědčil ostatní, aby se k němu připojili, a brzy kolem sebe shromáždil skupinu sedmdesáti dvou zrádců. Když se Osiris vrátil ze svých cest, byli připraveni. Uspořádali na jeho oslavu velkou slavnost a hlavní událostí slavnosti se stala hra. Všichni hosté se měli pokusit vlézt do dřevěné bedny, kterou nechali speciálně kvůli této akci vyrobit. Ten, kdo se do ní vejde úplně přesně, vyhraje. Set se při výrobě ujistil, že do bedny bude skvěle pasovat jen Osiris. Poté, co se o to pokusili ostatní hosté, přišla řada na Osirida, vlezl dovnitř a lehl si. Zrádci v tu chvíli přiskočili, bednu zavřeli a navždy zapečetili. Hodili ji do Nilu, odplavala s proudem do moře, a nakonec přistála na místě zvaném Byblos. Spojitosti jsou naprosto evidentní," pokračoval Rutherford, „některé podobnosti najdeme dokonce i v příběhu o Ježíši Kristu: vousatý muž, jenž přichází v míru, chodí po vodě, nepřátelé se proti němu spiknou a následně je pohřben. A ve všech příbězích se nachází na konci sdělení, že jednou, v budoucnu, se vrátí."

„Máte pravdu, to je skutečně zvláštní."

„Zvláštní! Je to mnohem víc – stejně tak je to mnohem víc než jen náhoda. Viracocha a Osiris jsou jedna a tatáž osoba, to je jisté. Kód musí být schovaný v takovýchto mýtech. Fakt, že se stejný základní příběh dochoval ve dvou naprosto odlišných kulturách, čert ví kolik tisíc let, dokazuje, že jsou skvělým nástrojem pro starodávný odkaz."

„Ale dokážete vyčíst, co oba dva říkají?"

„Ne, zatím ne. Alespoň ale víme, kde začít." Rutherford se opřel o sedadlo a ztratil se v úvahách o světových mytologiích.

Jak vláček pomalu šplhal po dlouhé a klikaté trati, střídala se za okny celá škála různých krajin. Strmé okraje hlubokých údolí pokrývala

pralesní vegetace a představa přemísťování čehokoliv, natož obřích kamenných bloků určených ke stavbě chrámů, po těchto téměř svislých srázech, vypadala jako čiré bláznovství.

Vlak konečně začal supět a hekat v posledním kopci, který končil v Machu Picchu Puentas Ruinas – bráně slavných rozvalin. Catherine sledovala Urubambu, posvátnou inckou řeku, která se vlnila hluboko pod nimi, obtáčela se kolem horských úpatí jako blýskavý zelený had.

31

Před očima se jim vynořila zastávka. Na peroně se rojili indiáni, všichni ve vagonu si začali sbírat tašky a zavazadla a chystali se vystoupit z vlaku. Catherine najednou nemohla věřit vlastním očím. Když přejížděla očima po malém přeplněném nástupišti, srdce se jí na vteřinu zděšeně zastavilo. Zavřela oči, zhluboka se nadechla a podívala se znovu. V bílém plátěném obleku tam stál Ivan Bezumov. Zrychleně dýchala a opřela se, když kolem něj vlak se skřípěním projel.

Catherine zírala na Rutherforda s očima dokořán.

„Tomu nebudete věřit, ale jsem si jistá, že jsem právě viděla toho podivného Rusa Bezumova. Je na nástupišti a jde směrem k nám. Co tu asi tak může dělat? Proboha, Jamesi, co budeme dělat? Kam utečeme?“

Rutherford skoro vyskočil z kůže.

„On je tady? To není možné.“ Ale jen co to dořekl, všiml si Rusa, který si v doprovodu dvou robustních indiánů razil cestu davem k jejich vozu.

V tu chvíli sebou vlak naposledy trhl a za doprovodu kakofonie skřípajících kol a syčící páry se zastavil. Rutherford s žílami napumpovanými adrenalinem usilovně přemýšlel, jak se z té šlamastyky dostanou. Z nádraží vedl jen jeden východ na konci peronu a ten hlídal Bezumov a jeho gorily. Rutherford vyrazil skrz vagon a otevřel dveře na druhé straně a vyděšeně zalapal do dechu. Dveře se zhouply v pantech, vpustily dovnitř závan řídkého vzduchu proudícího nad strmým kamenným srázem padajícím stovky metrů

až k břehům řeky hluboko pod nimi. Catherine ztuhla na místě. Bylo pozdě, muž v bílém stál před vagonem.

Zdálo se, že se čas zastavil, jak na něj oba vyděšeně zírali. Ivan Bezumov přistoupil k vlaku a otevřel dveře. „Doktorko Donovanová, doktore Rutherforde, vítejte v Machu Picchu," pozdravil je se silným ruským akcentem.

Rutherford nebyl schopen ze sebe vypravit jediné slovo. V hlavě mu vířil nesouvislý proud myšlenek.

Zastřelí nás? Jak je do toho všeho zapletený? Zavraždil profesora? Cítil, jak mu po těle běhá mráz. Nedokázal tomu uvěřit. Děs ho ochromoval. *A jestli nás nezabije, tak o co tu proboha jde?*

Bezumov promluvil jako první. „Nedívejte se na mě, prosím, tak nešťastně," široce se na ně usmíval. „Naše poslední setkání mě velmi mrzí. Choval jsem se necitlivě a zapomněl jsem na slušné mravy. Dovolte mi ten dojem ještě jednou napravit."

Zlost přerostla Rutherfordův strach.

„Co tu sakra děláte, Bezumove? Jak jste věděl, že jedeme do Machu Picchu? Jak jste se sem vůbec dostal?"

„Omlouvám se, nechtěl jsem vás stopovat jako nějaký maniak. Jde zkrátka o to, že s vámi musím bezpodmínečně mluvit. Šel jsem za děkanem a ten mi řekl, kam máte namířeno."

Catherine přeběhl mráz po zádech. *Jak se jen mohl děkan dozvědět o tom, že jedeme do Peru?*

„Vzhledem k tomu, jak dobře jsem seznámen s profesorovou prací, jsem předpokládal, že sem dříve či později dorazíte," pokračoval Bezumov. „Letěl jsem dalším letadlem hned po vás přímo do Limy. Čekal jsem na vás a doufal, že sem brzy dorazíte. Když jsem vás oba uviděl, velmi se mi ulevilo. Ale odpusťte mi, nechtěl jsem vás nijak vylekat."

Bezumov přikázal dvěma indiánům, aby vzali Catherine a Rutherfordovi zavazadla, jako by byl nějaký současný incký šlechtic. Rutherford si okamžitě stoupl do dveří vagonu a zatarasil jim cestu. Catherine udělala krok k němu, aby ho podpořila. Rozzlobeně a nechápavě se mračila. Bezumov jí nabídl ruku. „Prosím, dovolte mi, abych vás odvezl do svého hotelu," prohlásil s okouzlujícím úsměvem.

Na Catherine jeho snaha o galantnost neudělala žádný dojem. Už při prvním setkání se jí nelíbil a teď ji jeho přítomnost, úzká dychtivá tvář a zjevné napětí, znervózňovala ještě tisíckrát víc.

„Ne, díky, raději ne. Najdeme si nějaký vlastní."

Bezumov zavrtěl smutně hlavou.

„Obávám se, že autobus bude touto dobou už plný cestovatelů a můj hotel je jediný, v němž zůstaly volné pokoje. Venku na mě čeká auto. Dovolte mi, abych vám oběma nabídl svezení. Můžeme vaše zavazadla vyložit v hotelu a poté se jít podívat na památky. Počkám na vás."

Bezumov se otočil a rychlým krokem odešel z peronu. Catherine s Rutherfordem vystoupili z vlaku a dívali se za ním. Rutherford ohromeně zíral.

„Kdo to je? Dokud jsme nepotkali Hernana, ani jsme netušili, že sem pojedeme… Myslíte, že je na straně profesorových nepřátel… ať jsou kdokoliv? A proč je tak posedlý tím rozhovorem s vámi? Je to naprosto neuvěřitelné, letěl přes půl zeměkoule kvůli minimální šanci, že se mu podaří vás vypátrat."

Catherine se ponořila do myšlenek.

Otočila se k Rutherfordovi a zadívala se mu zpříma do očí.

„Co můžeme dělat? Měli bychom zkusit utéct? Zase nás najde, že? Jestli je nebezpečný, nic nám neudělá, dokud nezjistí to, co chce vědět. Možná bychom s ním přeci jen měli promluvit. Pokusit se zjistit, jakou povahu měl ten jeho vztah k profesoru Kentovi, aniž bychom mu cokoliv prozradili. Potom musíme co nejrychleji zmizet. Co na to říkáte?"

Catherine ho vzala za předloktí a lehce mu je stiskla. Rutherford se na chvíli odmlčel, potom ji vzal za ruce a přikývl.

32

Bezumovův řidič podržel otevřené dveře, aby mohla Catherine a po ní Rutherford nastoupit. Bezumov seděl na sedadle spolujezdce a Catherine si všimla, že ji soustředěně sleduje ve zpětném zrcátku.

Přes veškerý strach, který v ní podivný Rus vzbuzoval, cítila, jak to v ní vzteky vře. Po vyzáblé Bezumově tvář přelétl náznak úsměvu.

„Doktorko Donovanová, omlouvám se za to, že jsem byl tak tajemný. Když jsme se poprvé setkali, myslel jsem si, že jste jen další akademička, takže jsem s vámi nechtěl hovořit o tom, na čem jsme spolu s profesorem pracovali. Teď jste ale tady, tudíž je mi jasné, že něco víte, a můžeme k sobě být otevřenější."

Catherine i Rutherford ho upřeně sledovali. Řidič nastartoval a vyrazil po prašné cestě od nádraží nahoru k Machu Picchu. „Jsem z petrohradské Akademie věd," navázal Bezumov. „Mým oborem je geologie, ale stejně jako profesora, i mě má práce zavála daleko od původní specializace. Stal jsem se odborníkem na antarktické horniny a v roce 1989 jsem vedl expedici do – jak vy na Západě říkáte – Země prince Heralda. Je to přímořský region Antarktidy a já tam učinil zásadní vědecký objev: našel jsem důkaz tropické fauny, která na Antarktidě rostla v pozdním paleocénu nebo eocénu. To samozřejmě znamená, že tam kdysi vládlo tropické klima… Abych to zkrátil, Sovětský svaz se rozpadl, mé oddělení nebylo z čeho financovat a můj výzkum nikoho nezajímal. Kromě profesora Kenta. Poprvé se se mnou spojil v roce 1998 a od té doby jsme spolu pracovali na otázkách týkajících se moderní geologie a klimatu Země."

Bezumov si rozepnul bezpečnostní pás a otočil se k nim, aby na ně viděl.

„Když jsem řekl moderní, měl jsem na mysli dobu od počátku poslední doby ledové, zhruba před sto tisíci lety."

Catherine vypadala nedůvěřivě.

„Tak proč jste nám to neřekl rovnou a místo toho nás honil přes půl zeměkoule?"

Bezumov se na ni usmál s pevně stisknutými rty a věnoval jí nevyzpytatelný, nevěřícný pohled.

„Má drahá, práce, která mi zabrala víc než patnáct let, se blížila ke konci a já najednou zjistil, že je profesor mrtvý. Určitě je vám jasné, že jsem se bál o výsledky našeho úsilí."

Rutherforda to moc nepřesvědčilo.

„Jestliže jste spolupracovali, jak je možné, že nemáte kopie prováděného výzkumu?“

Bezumov se nadále usmíval, i když teď vypadal poněkud pohoršeně a téměř přezíravě.

„Johne… totiž, omlouvám se, vy jste James, že? Dva dny před smrtí mi profesor telefonoval a sdělil mi, že objevil klíčový důkaz, který podporuje domněnku, že antarktické klima před rokem 4000 před Kristem bylo mírné a bylo možné tam žít. Žádná ledová poušť jako dnes tam neexistovala. Od mé první cesty jsem již nikdy neměl možnost se na Antarktidu vrátit a nikdo se nehrne, aby moje teorie podpořil. Hrozí, že má celoživotní práce, můj objev, se vědě a světu ztratí. Musím vědět, co profesor objevil.“

Catherine myslela jen na jedinou věc: *Mapy. Důkazem, o němž profesor hovořil, musela být ta sbírka map. Musel si myslet, že našel poslední kousek skládanky, nebo se musel rozhodnout, že nastal pravý čas na to, aby Bezumova do svých objevů zasvětil.*

„Ale proč já? Proč jste chtěl vystopovat mě?“ zeptala se.

Bezumov se smutně usmál.

„Protože jste, Catherine, v podstatě nejbližší profesorova příbuzná. Kdo jiný se postará v Anglii o jeho záležitosti, když ne vy? Vy budete mít přístup k úplně všemu.“

To Catherine ohromilo.

Možná Bezumov nakonec profesora opravdu znal. Jak jinak by mohl zjistit, jak blízcí jsme si byli? Tak proč mi moje instinkty pořád velí, abych mu nevěřila?

33

Úchvatné trosky Machu Picchu leží na výčnělku hory, jejíž úbočí končí v rozlehlém, džunglí zarostlém údolí. Na sever k ruinám rozesetým na náhorní plošině se skrz lišejníkem porostlé kameny horského úbočí vine úzká cestička. Jak se pěšina klikatí podrostem ze svahu dolů kolem balvanů, svahy okolních hor občas zmizí v putujících oblacích. Nikdo, kdo touto neskutečnou krajinou kdy procházel, na ten pohled do smrti nezapomene.

Catherine, Rutherford a Bezumov sestupovali po cestičce a po chvíli se před nimi objevilo Machu Picchu. Catherine s úctou zírala na nejúžasnější výhled, jaký se jí v životě naskytl. Ať už kamenné stavby vybudoval kdokoliv, perfektně je umístil do okolní krajiny plné skal, údolí a terasovitých pastvin, takže se zdály být stejně důležité jako pradávné megality. Všechno bylo vyvážené a úžasně harmonické. Rutherford, který se držel pár kroků za nimi, je došel a zalapal užasle po dechu.

Se silným ruským přízvukem jim začal Bezumov vyprávět o tom, čeho všeho Inkové dosáhli.

„Inkové se domnívali, že žijí v pátém věku – tedy že před jejich světem byly čtyři další, které padly za oběť přírodním katastrofám, jež způsobil rozzlobený bůh. A jak sami vidíte," Rus se zastavil, aby popadl dech, a mávl rukou směrem k úchvatné památce, „nedá se říct, že bychom měli tu čest s nějakými primitivy. Nicméně navzdory tomu, co Viracocha andský lid učil o životě v míru, lidské oběti tu nebyly ničím neobvyklým. Zdá se, že obětovali spousty lidí na oltářích postavených na incké variantě geopatogenních zón. Víte, co to jsou geopatogenní zóny?"

Z radosti, že konečně něčemu z toho všeho, co se děje, rozumí, prolomil Rutherford ticho.

„Ano, studoval jsem je."

„Možná byste tedy mohl tento pojem osvětlit doktorce Donovanové?"

Rutherford se podíval na Catherine. Nechtěl Rusovi pomáhat, ale Catherine čekala na vysvětlení. „Geopatogenní zóny," spustil trochu zdráhavě, „tvoří systém přírodních energetických čar, které údajně spojují všechna významná archeologická naleziště v Anglii. Ve dvacátých letech minulého století zkoumal Alfred Watkins venkov a objevil obrovskou síť čar, jež spojují všechna starověká posvátná místa z britské historie. V ohromení z vlastního objevu si objednal podrobné mapy, a ty mu teorii potvrdily. Na mapy Anglie je možné narýsovat perfektně rovné čáry, které budou tato posvátná místa spojovat. V některých případech se tyto čáry vinou přes celou zemi a procházejí středem jednotlivých památek."

Catherine byla vyprávěním naprosto pohlcená. „O jakém druhu památek mluvíte? Jako třeba Stonehenge?“

Rutherford nedokázal udržet svůj přirozený entuziasmus na uzdě a přikývl.

„Ano, přesně tak. To je vlastně velice dobrý příklad. Stonehenge, St. Michael’s Mount v Land’s End a katedrála v Salisbury jsou přesně v jedné řadě. Vytvořit takto přesné seřazení by bylo i s moderní měřicí technikou neuvěřitelně obtížné, natož pak před tisíci lety.“

„A k čemu slouží?“

Rutherford se usmál.

„To vlastně nikdo pořádně neví. Není to jen náhoda nebo výsledek statistické náhody. Sám nesmírně prakticky zaměřený Watkins měl teorii, podle níž se původně jednalo o kupecké stezky.“

Bezumov mu skočil do řeči. Náhle zněl velice netrpělivě.

„Ano, ale existují další teorie. Patogenní zóny odpovídají postavení některých hvězd v určitých fázích roku. Inkové,“ pokračoval, „měli v každém případě něco velice podobného těmto zónám. Říkali tomu *ceques*. Odrážely na zemi postavení hlavních souhvězdí. Všechny se soustředily do chrámu Coricancha v Cuzcu a z něj potom vybíhaly jako paprsky kola. Nejdelší z nich začíná v Cuzcu, měří přes osm set kilometrů, je rovná jako šíp a protíná Machu Picchu, Ollantaytambo, Sacsayhuaman, jezero Titicaca a končí v Tiahuanace, městě mraků.“

Rutherford nikdy o žádném jiném systému čar neslyšel.

„Zóny existují ještě někde jinde?“ zeptal se. Jeho zvědavost překonala i odpor k Rusovi.

Bezumov začal velice živě gestikulovat, jako by se dostali k jeho nejoblíbenějšímu tématu.

„Ach ano. V Číně jsou dračí linie. Představují základ pro jejich umění feng shui: správné umísťování předmětů v prostoru. Domnívají se, že lung mei zobrazuje akupunkturní linie, jež procházejí lidským tělem. Budovy a posvátná místa představují akupunkturní body a je z nich možné získat energii. Aboriginci v Austrálii mají cesty písní, Irové vílí stezky a existují další a další příklady. Tyto linie se obtáčí kolem celé zeměkoule. Mám vlastní

teorii o jejich účelu…“ Bezumov se znenadání odmlčel. „Ale o to tu teď nejde. Co chci říct, je velmi prosté. Obětní oltáře stejně jako další budovy, dokonce i umístění stavby jako takové je zvoleno tak, aby korespondovala s různými hvězdami a souhvězdími ve stanovenou část roku. Například o jarním slunovratu nebo letní rovnodennosti.“

Bezumov si zaclonil rukou oči, než začal znovu mluvit, a chvíli si prohlížel okolí.

„Znáte, doktorko Donovanová, alespoň astronomický počítačový software typu Skyglobe?“

„Ano, často jsem ho používala,“ přikývla Catherine.

„Takže, jak dobře víte, díky Skyglobe se můžete podívat, jak nebe vypadalo v jakémkoliv vybraném dni v minulosti.“

Rutherforda to opravdu zaujalo.

„Jak je to možné?“

„Hvězdy, planety a další nebeské objekty se pohybují velice předvídatelným způsobem a rychlostí. Skyglobe vám dokáže zobrazit, jak vypadalo nebe v jakémkoliv zvoleném datu v minulosti na jakémkoliv místě na povrchu Země.“

„Opravdu? To je jako vracet se zpátky v čase.“

„Ano, je to skutečně působivé. V případě Machu Picchu je to navíc velice užitečné. Kdybychom se sem vrátili dnes večer a pokusili se spojit oltář s jakoukoliv hvězdou nebo souhvězdím, zdálo by se, že toto místo není s nebem vůbec nijak spojené.“

„Jak to víte?“ zeptal se Rutherford.

„S profesorem Kentem jsme to už při několika příležitostech vyzkoušeli.“

Catherine naprosto jasně chápala, co se profesor s Bezumovem pokoušeli udělat.

„Takže jste se tedy s použitím počítačového programu pokusili zjistit, kdy došlo k propojení tohoto místa a hvězd?“ ozvala se.

Bezumov ji přišpendlil pohledem.

„Přesně tak.“

„A co jste zjistili?“

Rus se odmlčel. Oba si je nevyzpytatelně prohlížel.

„Zjistili jsme, že Machu Picchu muselo vzniknout ne před pěti sty lety, jak tvrdí současní archeologové, ale spíše mezi lety 4000 až 3000 před naším letopočtem."

Na chvíli zůstali stát v ohromeném tichu. „Což znamená, že to původně nebylo incké dílo," zamumlal Rutherford.

„Všechno ukazuje na stejný závěr," pokračovala Catherine v myšlence. *„Existovala* tu dřívější civilizace…"

Bezumov vypadal sám se sebou velice spokojeně.

„Ano. Teď víte, na čem jsme spolu s profesorem pracovali. Pojďte se podívat zblízka."

Trvalo více jak dvě hodiny, než Catherine s Rutherfordem znovu vyšplhali po schodech vedoucích od ruin zpátky do hotelu. Bezumov se vrátil skoro o hodinu dříve a nechal je, aby si památku prohlédli sami. Když se vraceli do hotelové haly, rozhodla se Catherine, co udělá dál.

„Věci konečně začínají dávat trochu víc smysl. Myslím, že bychom měli Bezumovi ukázat mapy. Dodržel svou část dohody a mohlo by to koneckonců všechno nějakým novým způsobem osvětlit."

„Jedna věc je s ním mluvit, ale pokud mu ukážeme mapy, ztratíme jedinou vyjednávací kartu. Čert ví, co udělá, až zjistí, že už nás k ničemu nepotřebuje?"

Catherine k němu přistoupila, vzala do obou rukou jeho pravačku a jemně ji stiskla.

„Jamesi, věřte mi, jestli máte pravdu a ten Rus k nám není stoprocentně upřímný, pak by nám mohla jeho reakce, až uvidí mapy, ledacos napovědět. Víme, že existovala jakási starověká civilizace, ale jsem si jistá, že se toho můžeme dozvědět ještě mnohem víc, a Bezumov by nám mohl pomoct – i kdyby to mělo být neúmyslně."

Rutherford se na ni zadíval, snažil se předstírat, že mu je fyzický kontakt s ní lhostejný, a pokrčil rameny.

„Stejně si myslím, že to není dobrý nápad. Jsme tu naprosto sami. Jestli se něco pokazí…"

Catherine pustila jeho ruku a zadívala se zpátky na cestičku.

„Musíme to zkusit," prohlásila rozhodně.

James sledoval, jak se pomalu vzdaluje. Ještě jednou se otočil, aby se naposledy podíval na magické ruiny. Zhluboka si povzdechl a zavrtěl hlavou.

Tohle se mi ani trochu nelíbí…

Když vešli do hotelové restaurace, zjistili, že už tam na ně Bezumov čeká. Číšník mu naléval sklenici vína. Hned, jak si jich všiml, vstal ze židle a rozmáchlým gestem jim ukázal, aby si přisedli. Z jeho širokého úsměvu vyzařovalo přehnaně přátelské teplo. Potom si všiml, že Catherine nese obálku s mapami. Okamžitě se mu rozzářily oči.

„Ách! Vidím, že pro mě něco máte, viďte?"

Catherine došla k jeho stolu s Rutherfordem za zády a položila na něj dokumenty.

„Ano. Profesor Kent mi poslal z Peru tyto mapy předtím, než zemřel."

Bezumovy oči se rozšířily ještě víc a na obličeji se mu rozlil lačný úsměv. Vzal ubrousek a zběsile si s ním začal otírat ruce. Jakmile opustil svou pózu, začal být jeho ruský přízvuk mnohem zřetelnější.

„Mapy říkáte! Ale to je fantastické…"

Catherine se naklonila, aby otevřela obálku. Bezumov netrpělivě třepal rukama ve vzduchu. Mapy vyklouzly na stůl a Catherine udělala krok vzad, aby si Rus mohl vzácné dokumenty v klidu prohlédnout.

Vypadalo to, že Bezumovi každou chvíli vypadnou oči z důlků. Choval se jako posedlý. S posvátnou úctou, jako kdyby byly z jemného prachu, si k sobě mapy přitáhl. Předtím, než ji odložil stranou a vzal si další, si každou velice podrobně prohlížel. Celou dobu si pro sebe rusky cosi mumlal.

Rutherford, který stál od stolu kousek dál, si té proměny všiml. *Takže tohle je ten skutečný muž, který se nachází pod uhlazeným zevnějškem. Určitým způsobem lačný, téměř hladový. A zjevně hledá něco konkrétního... Co ale přesně?*

Zničehonic Bezumov přestal.

„Já to věděl! No jistě, pyramidy v Gíze!“

Rutherford s Catherine se naklonili blíž, aby zjistili důvod Bezumova nadšení. Vypadalo to jako normální mapa světa, jen v pravém rohu byla připsaná legenda „Podle nultého poledníku mapy Piriho Reise – majetek amerického vojenského letectva“. Místo aby nultý poledník mapy probíhal londýnskou greenwichskou observatoří, protínal poušť sousedící s Káhirou.

Bezumov slintal blahem a rukama přejížděl po okrajích mapy.

„Gíza! Proč jsem jen nevěřil vlastním instinktům?“

Catherine s Rutherfordem si vyměnili zmatené pohledy.

„Co to znamená?“ promluvila Catherine jako první.

Rus se k ní otočil s úsměvem vlka.

„To, děvenko, znamená, že si nějaká dobrá duše z americké armády dala tu práci, aby spočítala, kam původní tvůrci mapy Piriho Reise umístili nultý poledník, jejich ekvivalent ke greenwichské observatoři, a tím byla Gíza…“

Rutherford byl zmatený.

„Ale co je tak úžasného na tom, že Gíza byla ve starověku základním poledníkem?“

Bezumov ho provrtal opravdu hodně zlým pohledem. Jeho upřené oči byly tak zvláštní a pronikavé, že Rutherford skoro až o krok ustoupil.

„To znamená, že Gíza, tedy přesněji řečeno Velká pyramida v Gíze, ležela v centru tehdejšího světa. To je nesmírně důležité.“

Bezumovy oči plály, zíral kamsi do dálky, zcela pohlcený a téměř mluvil sám se sebou.

„Všechna monumentální umělecká a architektonická díla, jako jsou rovnoběžky na plošině Nazca, Angkor Wat v Kambodži, starověké nepálské město Káthmándú a záhadné posvátné ostrovy v Tichém oceánu jsou vzájemně propojené. Jsou součástí velkého stroje a jeho mozek, centrum, musí být v Gíze u pyramid. Představovala vrchol staré civilizace. A za čtyři dny, v pondělí ráno nastane při východu slunce jarní rovnodennost. Musí to být tam! Ten, kdo ovládá Gízu, ovládá celý svět…“

Vypadalo to, jako by zapomněl, že tam stojí. Položil ruce na okraj stolu a odsunul židli. Chvíli se díval vzhůru, jako kdyby se v

duchu modlil nebo se rozhodoval, a pak se podíval na Catherine a Rutherforda.

„Všechno to rozrušení mě v pozitivním slova smyslu vyčerpalo. Omluvte mě, prosím. Myslím, že pásmová nemoc si přišla nakonec přeci jen vybrat svou daň. Musím si jít lehnout."

S tím se strnule zvedl, otočil se na podpatku a rychle se vytratil z restaurace do přítmí navazující chodby.

Catherine s Rutherfordem se na sebe zaraženě dívali.

„O co tu proboha jde? A co měl být ten ‚velký stroj', o kterém mluvil – zněl jako naprostý cvok," prohlásila Catherine.

Rutherford zíral na dveře, kterými Rus před chvílí zmizel.

„To opravdu netuším – ale jednou věcí jsem si naprosto jistý: Bezumov má velice specifické plány a rozhodně v nich nejde jen o akademickou lásku k vědění. A pokud jde o jeho duševní zdraví, tak bych, aspoň soudě dle toho, co jsme právě viděli, řekl, že soudnost je rozhodně z kola venku."

„A co jsou ta místa, o nichž mluvil, zač? Jak do toho všeho zapadají?"

„Jsou to další starověké památky," vysvětloval zamračeně Rutherford. „Angkor Wat jsou patrně nejúchvatnější ruiny na celém světě. Našla byste je v nitru kambodžské džungle."

„Ruiny čeho přesně? Pyramid?"

„Ne, ne pyramid. Je to ohromný komplex sedmdesáti dvou kamenných paláců, astronomických observatoří a chrámů. K největšímu z nich, ústřednímu paláci, vede pět cest. Každá z nich je lemovaná padesáti čtyřmi bohy, kteří drží obrovského hada připomínajícího lano – na každé cestě jich je sto osm. Vypadá to jako přetahovaná, ale každý had je vlastně omotaný okolo máselnice a stloukají oceán mléka na mléčné dráze."

„A ty další?"

„Káthmándú leží schované vysoko v mracích v Himálajích. Nikdo pořádně neví, kdy bylo skutečně založené. A pokud jde o ty zbývající, představují je malinkaté ostrůvky vykukující z nekonečných vod Tichého oceánu. Nachází se na nich neobyčejné pozůstatky po dávno zmizelých civilizacích a všechna jsou to posvátná místa."

Catherine přikývla a zadívala se na hromadu map, které teď ležely rozházené po stole.

„A Bezumov se domnívá, že jsou všechny tyto památky spojené geopatogenními zónami.“

Rutherfodovy oči se rozzářily poznáním.

„To, co jsme mu ukázali, byl zjevně poslední kousek skládanky. A jarní rovnodennost, do které teď zbývají čtyři dny, v tom hraje nějakým způsobem velkou roli…“

34

Catherine vyděšeně zalapala po dechu. Někdo se velice tiše snažil otevřít vachrlatý zámek na dveřích jejího hotelového pokoje. Krčila se v posteli a v temnotě pokoje se jí sluch zbystřil natolik, aby s jistotou věděla, že se někdo dveře pokouší odemknout. Tělo jí zaplavila obrovská vlna adrenalinu.

Panebože, to je Bezumov, chystá se mě zavraždit!

Slyšela, jak cvakla klika, a cítila, jak někdo vešel dovnitř. Měla po ruce něco, co by mohla použít jako zbraň? Bylo kudy utéct?

Jak se snažila ve vší hrůze a temnotě soustředit, malá, svalnatá postava se k ní přibližovala. Instinktivně se pokusila vykutálet se z postele na podlahu pryč od něj. Ale při prvním zašustění povlečení se ze tmy ozval šepot: „Catherine, nebojte se, to jsem já, Hernan.“ Jeho hlas zněl naléhavě, téměř panicky.

Catherine s úlevou vydechla a skoro se začala smát.

„Hernane! Co vás to napadlo? Snažíte se mě vyděsit k smrti?“

Budík na nočním stolku ukazoval 2.37. Ještě než se stihla zeptat, o co tu jde, zašeptal těžce oddechující Hernan: „Pššššt! Musíte odtud okamžitě zmizet.“

Z Catherine začal vyprchávat adrenalin a ona se zoufale snažila pochopit, co se vlastně děje.

„Co – proč?“

„V Cuzcu se na vás vyptávali dva muži. Netuším, jestli jim někdo z hotelu neřekl, že tu jste, v každém případě ale musíme okamžitě zmizet.“

„Dva muži? Ale co jsou zač?“

Hernan přešel k oknu, aby zkontroloval, jestli jsou závěsy pořádně zatažené, a poté rozsvítil lampičku na nočním stolku.

„To je to, co mě děsí. Nikdo nemá zdání, kdo jsou. Obcházejí hotely a hostely v Cuzcu a snaží se zjistit, kdo během posledních dvou nocí přijel a odjel. Nejsou od tajné policie, to se mi podařilo zjistit, i když vypadají, jako by pro ozbrojené složky pracovali. Snaží se být diskrétní, ale já znám v Cuzcu každého. Jdou po vás a po Jamesovi. Nemáme ani minutu nazbyt. Dříve nebo později se dostanou na nádraží a zjistí, že jste včera ráno odjeli vlakem, a bude jim jasné, že jste tady. Klidně už mohou být na cestě…“

Catherine znovu přeběhl po páteři už dobře známý mrazivý dotyk čisté hrůzy.

„Panebože. Co budeme dělat?“

„Zavezeme vás k bolivijským hranicím a dolů do La Paz. Odtamtud budete muset pokračovat sami. Teď je nejdůležitější dostat vás z Peru, a to *pronto*. Dejte mi letenky a já změním u cestovní kanceláře čas odletu. To by je mohlo zmást a vám poskytnout nějaký čas k dobru. Ano?“

Catherine si začínala uvědomovat závažnost situace a v tu chvíli si vzpomněla na Rusa.

Posadila se na postel. „Hernane,“ ozvala se, „máme problém.“

„Jaký?“

„Potkali jsme tu známého z Oxfordu.“

Hernan se tvářil skepticky.

„Cože? O čem to mluvíte?“

Catherine si připadala skoro až trapně. „Poslouchejte, vím, že to zní neuvěřitelně, ale jeden muž z Oxfordu, který také znal profesora Kenta, přijel do Machu Picchu a našel nás.“

„Děláte si legraci. Vypadá to, že se v Machu Picchu sjela půlka světa. Kdo je to?“

„Je to ruský vědec. Jmenuje se Ivan Bezumov.“

Při zmínce Bezumova jména Hernan ztuhl jako vyděšené zvíře.

„Bezumov je tady, v hotelu?“

Teď začala být vyděšená Catherine.

„Ehm, ano. Znáte ho?“

Než stihla zjistit víc, Hernan popadl židli a zaklínil jejím opěradlem kliku. Podíval se na ni přes rameno a s ledově se lesknoucíma očima si přitiskl prst na rty. Potom Hernan z batohu, který si s sebou nesl, vyndal zbraň. Catherine nebyla schopná slova. Hernan se přikradl ke dveřím, nalepil na ně ucho a snad celou věčnost soustředěně poslouchal. Nakonec se otočil a jako kočka se připlížil ke Catherine a dřepl si vedle ní.

„Okamžitě si sbalte věci," zasyčel. „Jaký má James pokoj?"

„Dvacet tři," odpověděla Catherine stejně naléhavým šepotem. „Hernane, o co tu jde?"

„Vysvětlím vám to potom. Věřte mi, Ivan Bezumov není jen vědec. Musíme jednat rychle, je to velice, velice nebezpečný muž. Víte, jaký má pokoj?"

„Myslím, že číslo tři."

„Dobře, zůstaňte tady, za chvilku jsem zpátky."

Se zbraní obrácenou hlavní ke stropu v pravé ruce odstranil Hernan levačkou židli ode dveří a pomalinku je otevřel. Catherine zděšeně sledovala, jak vyklouzl na chodbu do černočerné tmy.

35

Hernan se kradl jako profesionální vrah chodbou k pokoji číslo tři. Natáhl kohoutek revolveru a přitiskl ucho na dřevěnou výplň dveří. Vší silou se do nich Hernan celou svou svalnatou andskou postavou opřel. Chatrný zámek neměl nejmenší šanci. Během zlomku vteřiny stál rozkročený uprostřed pokoje s rukama nataženýma před sebou a zbraní mířil na postel. V té ale nikdo neležel. Rus už byl dávno pryč.

Hernan hlasitě zaklel a zajistil zbraň. Catherine se s očima rozšířenýma strachem objevila ve dveřích za ním. Adrenalin vyprchal a Hernan se najednou cítil velmi vyčerpaný.

„Omlouvám se, Catherine."

Catherine nevěřícně zírala na siluetu indiána s revolverem v ruce.

Hernan rozsvítil, kývl na Catherine, aby vešla do Bezumova pokoje, a zavřel dveře. Catherine hořela touhou zahrnout Hernana otázkami, ale usoudila, že bude lepší nechat ho mluvit. Pomalu se

uklidňoval, a když začal normálně dýchat, zahanbeně se podíval na zbraň a omluvně se usmál.

„Ivan Bezumov není jen vědec. Miguel s profesorem na něco po jeho poslední návštěvě přišli: je to bývalý plukovník námořní rozvědky. Odhalení jeho pravé identity nám trvalo tak dlouho proto, že je opravdu světově uznávanou kapacitou v oboru starověkých archeologických památek, polární geologie, pravěku a spousty dalších věcí.“ Zasunul si zbraň za opasek džínů. „Bezumov vyšel z trosek Sovětského svazu se snem, který si hýčkaly celé generace sovětských vědců: ovládnout přírodní energie Země, mocné elektromagnetické vlnění, jež proudí od slunce k naší planetě. Vodní a větrná energie jsou v porovnání s představami ruských vědců malicherné. Chtěli využít zemskou rotaci k vytváření obrovského množství elektřiny, kterou by bylo možné čerpat bez omezení, donekonečna. Bezumov dospěl k závěru, že lidstvo v minulosti vládlo nesmírnou mocí. Touží zjistit, jak to dělali, a poté to ohromné množství solární energie ovládnout.“

„Ale to je neuvěřitelné!“ prohlásila Catherine.

„Ano, zní to jako čiré šílenství. Ale profesor Kent si opravdu myslel, že na něco skutečně přišel – víte přeci, že se profesor domníval, že všechny technologie nevyhnutelně vedou k devastaci přírody. Myslel si, že Bezumovův plán na ovládnutí těchto nových forem energie by mohl mít mnohem horší následky než využívání fosilních paliv nebo nukleární energie. Pokud by začalo lidstvo zasahovat do rotace planety nebo obrovských toků energie na jejich cestě k slunci a od něj, následky by mohly být skutečně katastrofální.“

„Katastrofální v jakém slova smyslu?“ zeptala se Catherine.

„Kdo ví? Jak mi Miguel řekl, profesor se domníval, že by zásah do rotace Země, náhlá změna odstředivých sil, mohla způsobit rozpad planety nebo by mohlo dojít k jejímu samovolnému vznícení.“

Catherine spadla čelist. Představila si nádhernou modrou planetu Zemi, jak majestátně pluje v nikdy nekončící vesmírné noci. Láskyplný obal života, možná osamělý v nekonečné temnotě,

vybuchuje a rozpadá se na miliony částí, rozsypává se jako zrcadlo a navždy mizí.

„Musíme ho zastavit.“

„Máte naprostou pravdu. Je to megaloman a nic ho nezastaví. Ale teď mě mnohem více zajímá vaše bezpečí – musíme vás odtud dostat. Bezumov není v Peru jediný, kdo se vás snaží dostihnout.“

ČÁST TŘETÍ

36

Byl pátek půl osmé ráno. V jedné bezejmenné budově ve finančním srdci New York City seděl tajemník Miller u konferenčního stolu s deseti elegantně oblečenými muži různých národností.

„Mnohokrát vám, pánové, děkuji za vaše úsilí a loajalitu během posledních let," prohlásil. „Toto bude naše poslední ranní jednání. Vlastně je to naše vůbec poslední příležitost se setkat. Do svítání v den jarní rovnodennosti už zbývá jen sedmdesát dva hodin. Stručně si vše shrňme."

Vyndal si brýle na čtení, nasadil si je a přejel pohledem štos papírů, který před ním ležel na stole. Všech jedenáct mužů sedělo kolem stolu a v naprostém tichu vyčkávali. Všichni mohli být považováni za bohaté obchodníky kolem šedesátky a stejně jako z Millera z nich vyzařovala autorita a inteligence. Dívaje se přes horní obroučku brýlí spustil. „Dobře, o Blízký východ se postará osobně senátor Kurtz a Rada. Takže začněme Japonskem."

Podíval se na tři Asiaty, kteří seděli na vzdáleném konci stolu. Japonský zástupce se lehce naklonil. „Jak víte, tajemníku," spustil, „japonská centrální banka je v rukou Korporace už od druhé světové války. Až v pondělí ráno začne celosvětový krach, banka se v rozporu s oficiální politikou vlády zbaví veškerých rezerv v zahraniční měně a rozprodá všechna aktiva doma i v zahraničí. Trh se z toho nebude v žádném případě schopen vzpamatovat. Ba co víc, Rada se zavázala, že odstraní veškeré zbytky likvidity, které by se snad někde mohly objevit." Mírně pokynul hlavou a opřel se.

Tajemník se pak obrátil k Číňanovi, jenž seděl po jeho levici. Ten přikývl. „Tajemníku," vzal si slovo, „japonská akce spolu s celosvětovým rozprodejem akcií, který bude Rada iniciovat, způsobí v Číně bankovní krizi, jež vyústí ve zhroucení finančních trhů. Více než dvě stě milionů lidí se ve velkých průmyslových městech ocitne přes noc bez práce. Propuknou velké společenské nepokoje a naše měna bude během deseti dní bezcenná. Naši agenti v čínské armádě mají připravené plány pro invazi na Korejský poloostrov a Tchaj-

wan. Jsme si docela jistí tím, že vláda ve snaze zkrotit zástupy nezaměstnaných bude s těmito plány souhlasit. Už teď víme od našich amerických bratrů, že jejich námořnictvo napadne pevninu flotilou jaderných ponorek předtím, než zahájí kontraofenzivu jak na Tchaj-wanu, tak v Koreji. Čína bude vyřazená ze hry, a Korporace tedy bude mít volnou cestu.“

Tajemník přikývl. Přes stůl se na něj zadíval zástupce Indonésie.

„Při prvním náznaku americké agrese zaminuje indonéské námořnictvo nejvytíženější obchodní trasu na světě – Malacký průliv. Jakékoliv plavidlo, které se tudy pokusí proplout, se potopí, čímž vyřadíme z chodu mezinárodní obchod. Dovoz potravin se zastaví. Během týdne očekáváme velké sociálně-revoluční nepokoje, po nichž bude následovat totální invaze Austrálie a Malajsie.“

Tajemník obrátil svou pozornost na zbývajících sedm vyslanců, jeden z nich byl Afričan, dva Asiaté a zbývající čtyři běloši.

„A kdo bude dnes hovořit za Eurasii a Afriku?“

Angličan s úzkým obličejem, jenž působil jako zaměstnanec pohřebního ústavu, kývl na tajemníka Millera. Ten mu naznačil, aby si vzal slovo.

„Celosvětový finanční kolaps odstartují naši agenti, kteří začnou ve velkém prodávat. Trh nebude podporovat ani Evropská centrální banka, ani Bank of England. Tím rozšíříme paniku. Navíc začnou ve všech evropských hlavních městech vybuchovat bomby. Evropská a především ruská ropná infrastruktura bude zdevastovaná, ale takovým způsobem, aby, až se dostane Korporace k moci, mohla být opět velice rychle uvedená do provozu.“ Řečník se odmlčel a poté znovu spustil: „Těsně před půlnocí z neděle na pondělí bude před rezidencí indického premiéra aktivováno výbušné zařízení dostatečně silné na to, aby zabilo jeho i celou jeho rodinu. K útoku se přihlásí námi vytvořená kašmírská islamistická skupina, a tím uvrhne Indii a Pákistán do vleklé války. V mezidobí vyvoláme občanskou válku v deltě Nigeru. Už nějakou dobu zásobujeme a vyzbrojujeme tři tamější povstalecké milice. Dovoz ropy z této oblasti zkolabuje. Import potravin a pomoci se zastaví. Hladomor a válka zaplaví celý kontinent.“

„Dobře," přikývl tajemník, „já se postarám o koordinaci ve Spojených státech společně se samotnými členy Rady. Všichni obdržíte závěrečné rozkazy přímo od senátora Kurtze, jakožto současného zástupce Rady, ale jsem si jistý, že vám jsou všechny kódy jasné a že nedojde k žádným pochybením. Na tento den jsme všichni čekali velice dlouho…"

Přítomní muži vážně přikývli, než tajemník ztišil hlas a začal být zničehonic obezřetnější.

„Myslím, že vám to nemusím zdůrazňovat, pánové. Od tohoto okamžiku nesmí v našich plánech existovat žádné nesrovnalosti. Načasování jednotlivých událostí je pro náš konečný úspěch klíčové. K ničemu, opakuji vůbec k ničemu, nesmí dojít, dokud senátor nevydá rozkaz. Do okamžiku, než obdržíte konečné instrukce, vůbec nic nepodnikejte. Je to všem jasné?"

Skupina souhlasně zamumlala.

Tajemník srovnal papíry a zvedl se.

„Děkuji vám, pánové, a přeji hodně štěstí. Vaše děti a vnoučata o vás budou číst v učebnicích dějepisu. Nový světový řád se zrodí z popela toho starého. Ať žije Korporace."

Když jednání skončilo a všichni ostatní odešli, vrátil se tajemník Miller na své místo. V místnosti, až na jeho asistenta, agenta Dixona, kterému naprosto důvěřoval, nikdo nezůstal. Tajemník počkal, až zavře dveře, a potom Dixonovi naznačil, aby se posadil.

Mladý agent si sedl a položil na stůl štos papírů.

„Pane, provedl jsem průzkum ohledně senátora, jak jste mě žádal."

„Mluvte, Dixone, jsme tu sami."

Agent vypadal velmi znepokojeně. Často na tajemníkovu žádost pátral po tajemstvích různých lidí, ale nikdy se nejednalo o člena Rady.

„Dobře. Zdá se, že senátor Kurtz je členem extrémně radikální evangelické církve, která si říká Církev zjevené pravdy. Její vedení sídlí v jeho volebním obvodu a senátor je jejím členem od narození. Oba jeho rodiče pochází z rodin, ve kterých figuruje několik generací duchovních této církve." Agent Dixon se odmlčel, aby zjistil, jestli to, co říká, tajemníka zajímá.

Tajemník na něj kývl, aby pokračoval.

„Senátor na své členství v Církvi zjevené pravdy neupozorňuje, pokud je ale dotázán, nepopírá ho. Sám o sobě jednoduše hovoří jako o ‚praktikujícím křesťanovi'. Přesvědčení této církve však valná většina evangelíků považuje za příliš extrémní."

Tajemníkovi se rozsvítily oči.

„Jako například?" nedočkavě se zeptal.

Agent Dixon se zhluboka nadechl. „Zdá se, pane, že Církev zjevené pravdy celou svou existencí věří v Armagedon. Čekají na konec světa, v podstatě se mají o jeho uskutečnění aktivně zasazovat. Věří v doslovné znění Knihy zjevení. Až nastane konec dní, budou věřící jeho církve vyzvednuti na nebesa, zbytek lidstva nechají za sebou, aby se podílel na krveprolití v konečné bitvě mezi dobrem a zlem."

Tajemník se napřímil. Na chvíli měl problém popadnout dech. Není možné, aby Rada věděla, čemu Kurtz v první řadě slouží. Přestože pracovali na tom, aby vyvolali celosvětový chaos a destrukci, neměla Korporace v úmyslu způsobit nezvratné škody – šlo především o změnu rovnováhy moci v jejich prospěch.

Uvědomil si, že agent Dixon čeká na jeho odpověď a nervózně ho přes stůl pozoruje. Vzpamatoval se. Nastal čas jednat.

„Děkuji vám, agente Dixone. Vaše práce byla jako vždy příkladná. Jsem si jistý, že vám nemusím říkat, abyste si tuto informaci nechal pro sebe. Prosím, připravte mi auto, budu dole během pěti minut."

Jakmile Dixon odešel z místnosti, tajemník Miller vstal a přešel k týkové skříni v rohu. Z kapsy vyndal klíč a hbitě vyťukal kód na sejfu. Zámek cvakl a deseticentimetrové ocelové dveře se otevřely. Natáhl se dovnitř a vytáhl nevinně vypadající hnědou obálku. Jednou ji přeložil, vsunul do vnitřní kapsy saka a sejf znovu zavřel.

Srdce mu divoce bušilo. Uhladil si vlasy. Na spáncích mu perlily krůpěje potu. Jak si upravoval sako, zavrtěl nevěřícně hlavou nad tím, jak nebezpečné bylo jeho jednání. Kdyby někdo zjistil, co dělá, nebo ho dokonce z tohoto jednání jen podezíral, nedožil by se večera. Bohužel bude muset nechat agenta Dixona odstranit. Díky své pečlivosti se tento mladý muž stal v tuto chvíli velkou přítěží.

Tajemník Miller přistoupil ke dveřím kanceláře a položil ruku na kliku. Situace byla deprimující. Těšila ho jen myšlenka, že ti dva akademici jsou nyní už po smrti.

37

Hernan jel velice ostře už čtyři hodiny – zoufale toužil dostat své pasažéry do bezpečí za bolivijskou hranici, než bude pozdě. Projeli kolem jižního cípu úchvatného jezera Titicaca a žasli nad jeho neuvěřitelnou rozlohou. Všude kolem nich se tyčily vrcholky And, některé z nich mizely v mracích a jiné se jasně tyčily proti dech beroucí modři oblohy. Kolem břehů jezera rostla jen řídká vegetace. Nacházeli se vysoko nad horní hranicí lesa. Chudá půda a téměř neustálý chlad nevytvářely zrovna nejlepší prostředí pro cokoliv jiného než ty nejodolnější horské rostliny. Hernan je upozornil na to, že na březích jezera leží mušle, a na zelenou přílivovou čáru na okrajích útesů dokazující, že velká povodeň dosáhla až sem na andskou plošinu, více než tři kilometry nad hladinou moře.

Řítili se krkolomnou rychlostí, dokud nedojeli k velkým ruinám kamenné pevnosti Tiahuanaca, města ztraceného v mracích.

Hernan zastavil u krajnice moderní cesty, která se vinula kolem starověké památky, a vypnul motor. Hodinu cesty odtud ležela bolivijská hranice. Na plošině vedle nich se do dálky táhly ruiny v místech, kde se kdysi muselo rozkládat obrovské město. Obrovské pobořené kamenné chrámy zdobily krajinu a velikánské jehlanovité kopce se tyčily jako připomínka dávno zmizelých kněží.

„Chci, abyste tohle místo viděli, i kdyby to mělo být jen na minutu. Je to naše nejposvátnější půda. Uprostřed tohoto města stojí zatopený chrám a v něm se tyčí sloup z rudého kamene. Do něj je vytesaný obrázek muže. Má vousy. Ať už to byl kdokoliv, rozhodně to nebyl Inka.“

Rutherford se otočil a tázavě se na Hernana zadíval.

„Kolik indiánů jste viděli v Peru s vousy?“ zeptal se Hernan.

Catherine pomalu zavrtěla hlavou.

„Je to Viracocha, že?“

„Ano! Všude kolem jsou v tomto starověkém městě jeho obrazy stejně jako znázornění jeho společníků. Na některých z nich je se slony a koni. V Jižní Americe sloni už deset tisíc let nežijí. Největší socha znázorňuje Viracochu jako jakousi mořskou pannu nebo spíš mořského muže. Horní část těla je lidská, ale dolní je pokrytá šupinami – má na sobě jakýsi šupinatý plášť.“

Rutherforda to zaujalo, v hlavě mu vířily myšlenky.

„Momentík! Takovou postavu jsem už viděl!“

Hernan vypadal zmateně. Rutherford se k němu a Catherine obrátil s rozzářenou tváří. „Víte něco o mezopotámské mytologii?“ zeptal se jich vzrušeně. „O Chaldejcích, nejstarší doložené civilizaci?“

Hernan zavrtěl hlavou. Catherine udělala to samé.

„Vyskytuje se tam polobůh Oannes. Vypadá jako člověk, ale nosí rybí plášť a je de facto obojživelný. Naučil divoké lidi číst a psát, obdělávat půdu a ustanovil civilizovanou vládu založenou na rozumu. Nakonec odešel a zmizel v moři.“

Catherine byla ohromená.

„Ale to je úžasné! To je zase jako Osiridův příběh.“

„A to ještě není všechno! Vzpomínáte si na Maye a Aztéky a další starověké civilizace Střední Ameriky?“

Catherine měla vágní představu o Aztécích, jejich pyramidách a kultu slunce. Pokrčila rameny a kývla na Rutherforda, aby pokračoval.

„Mayové věřili v postavu, které říkali Kukulkan, ‚okřídlený had‘. Aztékové v Quetzalcoatlu měli pro změnu opeřeného hada, stejnou postavu jen s trochu jiným jménem. Šlo o vousatého boha s bílou pletí, jenž se do Mexika evidentně dostal po moři někdy ve vzdálené minulosti. Naučil lidi umění civilizace. Muselo jít o toho samého člověka. Dokonce také zmizel na voru v moři… Hlavní důvod, proč Cortése, velitele španělských conquistadorů, rovnou nezavraždili, když poprvé přistál, byl ten, že se aztécký král Montezuma domníval, že se musí v Cortésovi, který měl bílou pleť a vousy, vracet Quetzalcoatl.“

Catherine vydechla. „To je neuvěřitelné. Teď už máme čtyři inkarnace tohoto zvláštního vousatého bílého muže – na naprosto odlišných místech světa.“

Hernan vrtěl ohromeně hlavou.

„A existuje ještě víc zásadních důkazů,“ pokračoval, „že Viracocha žil před úsvitem dějin. Ví někdo z vás něco o propojení hvězd se starověkými památkami a o použití moderního softwaru k vypočítání původního data výstavby?“

Catherine s Rutherfordem zasvěceně přikývli.

„Kameny a sochy v Tiahuanace jsou perfektně seřazené a vypovídají o jediném datu v minulosti. Zkoumalo to mnoho astronomů a archeoastronomů a jde bezpodmínečně o…“

Catherine mu skočila do řeči. Zoufale se toužila dozvědět pravdu. „O jaké datum?“ dožadovala se.

„Patnáct tisíc před naším letopočtem.“

Zavládlo ticho, jak si všichni v duchu pohrávali s představou vysoce vyspělých pravěkých lidí, kteří pracovali s obrovským důvtipem a nezměrnou energií na tom, aby vybudovali úchvatné místo, jež se nyní rozprostíralo před nimi. Catherine se otočila, aby se mohla na oba muže podívat.

„Ale to nám nijak nepomáhá pochopit, proč se profesor domníval, že nám někdo posílá nějaké varování. A nejdůležitější na tom je ovšem fakt, že nám to ani za mák nepomáhá pochopit, proč jsou tam někde venku síly, které jsou natolik odhodlané udržet pravdu o minulosti pod pokličkou, že jsou připravené dokonce zabíjet nevinné lidi.“

Hernan s Rutherfordem byli zmatení stejně jako ona. Hernan se poté úzkostlivě rozhlédl kolem, otočil klíčkem v zapalování a motor se s řevem znovu probral k životu.

„Nesmíme se zdržet ani o vteřinu déle,“ prohlásil. „Dovezu vás k aymarským indiánům na hranici. Všude kolem – po obou stranách hranice – je to jejich půda. Opatří vám falešná bolivijská turistická víza a odvezou vás do La Paz. S jejich pomocí se odtud dostanete živí.“

38

Senátor Kurtz vystoupil z helikoptéry do oslňující záře odpoledního slunce. Skrčený před rotujícími listy vrtule odběhl z malé přistávací plochy na obrovský trávník obklopující centrálu Církve zjevené pravdy.

Jak se helikoptéra začala znovu zvedat, nemohl se senátor ubránit úsměvu. Na nebi nebyl skoro ani mráček, vzduch byl čistý a voňavý a právě se ocitl na svém nejoblíbenějším místě na světě. Jaká to nesmírná úleva, uniknout ruchu Washingtonu D. C. a tlaku, který s sebou nesla jeho pozice v Korporaci. Ale všechno se to vyplatí: velice brzy se naplní všechna proroctví Knihy zjevení a on se ocitne mezi několika málo dušemi vysvobozenými z utrpení, které zachvátí zbytek lidstva…

Necelých sto padesát metrů od něj se vypínaly v celé své kráse nové budovy Církve zjevené pravdy. V jejich oknech se odráželo slunce. Jak senátor kráčel přes trávník, pokoušel se potlačit hrdost. Z velké části se zasloužil o zvýšení příjmů Církve v posledních několika letech na miliony dolarů ročně, jimiž disponovali dnes.

Televizní studio uprostřed komplexu představovalo tlukoucí srdce Církve. Vybudovali ho do tvaru římského amfiteátru s půlkruhovým stoupajícím hledištěm plným sedaček a centrálním pódiem, kde mohl stát kazatel, a zvyšovat tak intenzitu a atmosféru okamžiku. Zanícené bohoslužby se vysílaly v celé zemi, byly požadovány dary a extatické publikum vyprávělo zázračné příběhy o tom, jak jim Církev změnila život.

Senátor prošel kolem usmívající se recepční a vydal se spletí chodeb, až došel k luxusní čekárně. Tlusté koberce a kožený nábytek evokovaly atmosféru pětihvězdičkových hotelů. Klimatizace tiše předla. Jedinou náboženskou dekoraci, na spartánsky holých zdech jedinou dekoraci vůbec, představoval jednoduchý dřevěný kříž, pověšený poblíž dveří na opačném konci místnosti. Tabulka nad ním hlásala: *Reverend Jim White.* Senátor bez zaváhání prošel dlouhými kroky přes místnost a rázně zaklepal na dveře. O vteřinu později zevnitř někdo velice nevrle vyštěkl: „Dále!“

Energický hlas prozrazoval texaský přízvuk.

Senátor Kurtz otevřel dveře a vešel do místnosti. Jinak značně popudlivý reverend ho uvítal nadšeným výkřikem.

Reverend Jim White byl malý, mohutný padesátník s rozpláclým boxerským nosem a hustým obočím.

„Senátore! Jaké příjemné překvapení. Čekal jsem tě až zítra.“ Reverend vyskočil z křesla, hrnul se k němu kolem stolu a jeho dunící texaský hlas naplňoval místnost.

Senátor ho pevně uchopil za napřaženou ruku, oba si vřele potřásli rukama, poté se objali a jeden druhého poplácali po zádech. Reverend oslovoval senátora jeho politickým titulem spíše s láskyplným humorem než kvůli něčemu jinému – znali se už od dětství. Společně změnili Církev z obskurní sekty na vůdčí sílu v evangelickém hnutí. Společně urazili dlouhou, náročnou cestu a sílou své víry a charismatu přesvědčili tisíce obyčejných Američanů, aby je následovali.

Senátor Kurtz udělal krok zpět a prohlédl si přítele od hlavy k patě.

„Moc rád tě vidím, Jime. Vypadáš opravdu dobře. Začal jsi využívat bazén, jak jsem ti radil?“

Reverend se upřímně zasmál.

„Ha! Když mám chvilku, když mám chvilku. Jsme v jednom kole, natáčíme programy, zprávy, přijímáme nové významné členy… Skoro ani není čas na přemýšlení. Ale prosím, posaď se. Chci slyšet úplně všechno.“

Oba muži přešli ke dvěma křeslům postaveným proti sobě u malého konferenčního stolku. Reverendův žoviální výraz se náhle změnil na hluboce vážný a masitou pravačkou si mnul čelist.

„Tak co mi můžeš říct? Už jsme skoro tam?“

Senátor Kurtz přesvědčeně přikývl a úmyslně velice pomalu mu oznámil novinky.

„Jime, myslím, že jsme to dokázali.“

Reverendova tvář se znovu rozjasnila. Jen stěží ovládal své nadšení.

„Opravdu? Skutečně si myslíš, že se nám konečně podaří vstoupit do konce časů?“

„Ano, Jime, přesně tak. Nedokážu si představit nic, co by nás dokázalo zastavit. Neumím si představit, že by to mohlo jít lépe. Nebezpečné hereze britského profesora byly vymazány z dějin. A převrat Korporace se blíží. Osobně jsem se dostal na jednání Rady. Do armagedonu zbývají pouhé dny.“

Reverendovy oči se roztáhly tak, že byly velké jako talíře. Konečně, po všem tom boji a vynaloženém úsilí, se zdálo, že měli splnění svého snu na dosah. „Poletím přímo do Káhiry,“ senátor pokračoval, „kde vybuduji svou základnu. Spojil jsem se s našimi agenty v Izraeli a jsou připravení. Propašovali jsme miniaturní termonukleární zařízení do muslimské mešity al-Aqsá v Jeruzalémě. Bude odpálena v okamžiku, kdy Korporace vyvolá chaos. Jak už víš, naši agenti podminovali díky staré, nepoužívané římské kanalizaci Zeď nářků. Jakmile bude ze zdi jen prach, Izrael automaticky nařídí letectvu bombardovat Mekku. Blízký východ zachvátí plameny. Jsem si jistý, že se Izrael uchýlí k použití jaderných zbraní, a očekávám sto milionů mrtvých během prvního dne. Tohle všechno se odehraje na můj rozkaz v pondělí ráno, při východu slunce v den jarní rovnodennosti.“

Kazatel vstal a natáhl pravou ruku s napnutými prsty ke stropu své luxusní kanceláře. Oči se mu leskly slzami. Jeho hromový hlas přetékal nadšením, když zvolal: „Sláva budiž Pánu!“

39

Ráno v půl osmé a pět minut zastavilo se skřípěním před vchodem do hotelu Ruinas Machu Picchu nové japonské auto s náhonem na všechna čtyři kola. Mezi otrhanými andskými rolníky na pozadí majestátních hor vypadalo velmi nepatřičně. Vrah profesora Kenta a jeho komplic vystoupili ven a vešli na zaprášené hotelové nádvoří.

Neztráceli čas a nakráčeli rovnou do hotelové haly. Na recepci seděl starý muž a v rohu vytírala indiánka podlahu. Oba dva, recepční i uklízečka, zvedli překvapeně hlavu. Nebylo zrovna běžné spatřit v Machu Picchu lidi v obleku řídící nový automobil a v každém případě všichni v Peru, od nejmenších dětí po nejstarší báby,

věděli, že takovýmhle lidem je nejlepší se co největším obloukem vyhnout. Stará žena opřela mop o zeď a odcupitala pryč z haly.

Vrah se obrátil na svého komplice. „Říkám ti," promluvil hrdelním hlasem plným vzteku a znechucení, „že nám proklouzli…"

Společník vypadal znepokojeně. Přešel rychlým krokem k recepci. „Chci vidět záznamy ze včerejší noci," vyštěkl na recepčního. „Rychle."

Starý muž se vyděšeně začal probírat v kůži vázanou rezervační knihou, pokroucenými prsty se ji snažil otevřít na správné stránce.

„Dej to sem, ty starý blázne."

Mladý muž mu ji vytrhl a začal obracet stránky. O pár vteřin později přejížděl pravým ukazováčkem přes jména dvou hostů – Donovanová a Rutherford. Se sprostým zaklením zvedl hlavu.

„Ok, *viejo* – kam jeli? *Dónde están los gringos?"*

Oči starého recepčního se roztáhly strachy a nechápavostí. Odstoupil od pultu dozadu mezi dveře. Mladý muž se přehoupl přes recepci a následoval muže do místnosti za halou. Stařec se krčil u zdi malé místnůstky a nesrozumitelně mumlal v indiánském dialektu. Mladý muž začal zuřit. „Kde je Donovanová a Rutherford?" křičel. *„Dónde están Donovanová a Rutherford?"*

Recepční padl na kolena a uhýbal, jako by očekával ránu. „Seňor," vyhrkl v lámané angličtině, „dva cizinci odjet v noci."

„Kam, kam jeli?"

„Silnice do Bolívie."

Mladý muž začal křičet ještě víc a chňapl recepčního pod krkem. „Byli sami? Kdo s nimi jel?"

„Ano, seňor… ano, seňor. Byli s přítel, už tu byl předtím. Seňor Flores."

Vrah se k nim v této chvíli připojil. Znechuceně ohrnul ret.

„Vědí, že je někdo sleduje. Musíme sebou hodit."

Mladší z dvojice srazil recepčního k zemi a oba vyrazili z hotelu.

40

Když Catherine s Rutherfordem vystoupili na bolivijské hranici z auta a oprášili se, ukázal Hernan směrem za chatrč, která představovala celnici, ve směru, kde stál hned za hranicí zaparkovaný osamělý terénní vůz.

„Támhle je váš odvoz. Za chvíli jste v La Paz. Jmenuje se Quitte a neumí vůbec anglicky. Vezme vás do domu své rodiny. Odtamtud můžete naplánovat bezpečný odjezd ze země."

Hernan si přiložil dlaně k ústům a zavolal na nehybné vozidlo: *„Hola, Quitte, estoy aqui con mis amigos. Vamos!"*

Dveře na řidičově straně se otevřely a vyklouzl z nich malý zubící se indián. Zamával na ně a Hernan mu mávnutí oplatil.

Obrátil se k nim, aby mohli s oběma mluvit. Oči mu zářily a zdálo se, že každým svalem a kouskem těla na ně naléhá a žádá je, aby svůj úkol splnili.

„Přátelé moji, hodně štěstí." Upřeně se zadíval Catherine do očí. „A buďte opatrní."

Catherine cítila, jak jí v krku roste knedlík. Zaplavila ji hrozná, zlá předtucha.

„Nemůžete jet s námi do La Paz, na pár dní zpomalit, odpočinout si?"

Hernan se usmál a zavrtěl hlavou.

„Ne, Catherine, musím se vrátit ke své rodině, ještě pořád držíme smutek. Musím být s nimi."

S tím se objali. Catherine o krok ustoupila, do očí se jí hrnuly slzy. Rutherford si srdečně potřásl s Hernanem rukou.

„Díky za všechno. Slibuji, že uděláme vše pro to, abychom tomu všemu přišli na kloub, pro Miguela a profesora – odhalíme pravdu a zastavíme Ivana Bezumova."

Hernan se naklonil a Angličana objal.

„Jamesi, dávej na sebe a na tuhle krásnou ženu pozor."

James podsaditého indiána sevřel v objetí a pak se jejich cesty naposledy rozdělily.

41

Uvnitř budovy aukční síně Sotheby's na York Avenue, v kanceláři světoznámého manhattanského obchodníka se starožitnostmi, uvedla pohledná, pečlivě upravená mladá žena tajemníka Millera do temné místnosti bez oken. Rukou s perfektní manikúrou šmátrala kolem futer dveří, dokud nenašla vypínač a místnost nezaplavila zářivá vlna světla.

„Toto je místnost určená pro mapy. Jak jste si jistě všiml, nejsou zde žádná okna, takže je přirozené světlo nemůže poškodit. Posaďte se, prosím. Na zdech se nacházejí některé kousky z naší sbírky, jež by vás mohly zajímat. Pan Silver zde bude za pár minut."

Tajemník si prohlížel velkou, vkusně zařízenou místnost. Uprostřed stál konferenční stůl obklopený pohodlnými koženými židlemi. Nad stolem viselo ze stropu svítidlo, které bylo možné naklánět v jakémkoliv směru, stahovat ho a vytahovat. Zdi pokrývaly zarámované mapy.

„Toto je originál mapy vytvořené Kryštofem Kolumbem na jeho první cestě do Ameriky," pokračovala mladá žena. „Je to doslova neocenitelný kousek, proto se nachází za neprůstřelným sklem v rámu z nerezové oceli, který je zasazený do zdi této budovy."

Věnovala mu oslnivě bělostný úsměv.

„Mohu vám něco přinést? Čaj nebo kávu?"

„Ne," zavrčel tajemník Miller. „Díky. Jak jsem řekl, nejsem znalec a domnívám se, že můj kousek není originál. Jednoduše potřebuji, aby mi ho někdo pomohl identifikovat."

V té chvíli se mladá žena, která stále ještě stála ve dveřích, otočila.

„Ach! Tady je."

Do místnosti vešel Byron Silver, celosvětově uznávaný odborník na středověkou kartografii. Táhlo mu na šedesát, ale vypadal starší. Měl na sobě proužkovaný oblek s vestičkou a byl téměř plešatý. Na jeho úzké bledé tváři se zračily všechny roky strávené v šeru starých knihoven studováním map a rukopisů. Podal hostovi ruku.

„Zdravím. Vy musíte být pan Miller."

„Ano. Děkuji vám, že jste mě přijal v tak krátkém čase, pane Silvere."

Starožitník se servilně usmál. Jeho uhlazený hlas ze všeho nejvíc připomínal mléko.

„To je v pořádku. Pro někoho, kdo dokáže rozpoznat hodnotu mých odborných schopností a je připraven zaplatit, jako vy, je mi potěšením být k službám téměř okamžitě."

Mladá žena odešla z místnosti a diskrétně za sebou zavřela dveře. Silver ukázal na stůl.

„Můžeme? Nemá smysl to protahovat."

Tajemník Miller přešel ke stolu, sáhl do kapsy saka a vyndal hnědou obálku. Opatrně ji roztrhl, vyndal z ní mapu a rozložil ji na stůl. Silver se zamračil. Zalovil v kapse, vytáhl z ní skládací brýle a nasadil si je na špičku nosu. Potom se natáhl po svítidlu, zapnul ho a nastavil ho přímo nad mapu. Tajemník Miller ho sledoval jako ostříž. Zoufale hledal jakýkoliv náznak toho, že ji Silver rozpoznal. Ten od ní po chvíli zvedl hlavu a sundal si brýle.

„Tedy? Víte, co to je?" zeptal se nedočkavě Miller.

Silver vědoucně přikývl.

„Ano. Je to kopie mapy Piriho Reise. Víte *vy,* co to je?"

Tajemník Miller podrážděně zavrtěl hlavou.

„Je to mapa vytvořená tureckým admirálem," pokračoval Silver, „jmenoval se Piri Reis a žil ve středověku. Vychází ze starších map, mnohem starších, nebo se to tak alespoň traduje, a měla sloužit jako navigační pomůcka pro tureckou flotilu, pokud by se plavila do oceánů na jižní polokouli."

Tajemník Miller nic nechápal. Co to s tím má sakra společného? Proč chtěl senátor, aby profesor zemřel, a proč chtěl, aby byla konkrétně tahle mapa zničena?

Ale Byron Silver se teprve rozehříval.

„Mapuje pevninu Antarktidy a zobrazuje ji v leduprostém stavu. Proto je tato mapa tak vzácným sběratelským kouskem."

„Chcete říct, že to *přesně* mapuje Antarktidu? Jak je to možné? Opravte mě, jestli se mýlím, ale není kompletně celá pohřbená pod ledem?"

Byron Silver se usmál.

„To nikdo neví. Ale proto je ta mapa cenná – tedy samozřejmě nad rámec své historické hodnoty. Sběratelé milují předměty, jež

mají tajemný charakter. Kdykoliv máme to štěstí, že k nám nějaký tajemný artefakt, jako je Piriho mapa, doputuje, jsme okamžitě zahrnuti žádostmi o její koupi.“

Byron Silver se natáhl, aby zhasl světlo. „Samozřejmě,“ dodal téměř roztržitě, „pak také vždy obdržíme spousty rozzlobených stížností od našich zákazníků, kteří jsou, jak bych to jen řekl, více nábožensky založení.“

Tajemník Miller ztuhl.

„Cože? Proč?“

Byron Silver se k němu rychle otočil, napětí v hlase jeho zákazníka bylo naprosto zřetelně cítit.

„Chtěl jsem jen říct, že na světě existují určití lidé, kteří neradi vidí artefakty, jež vyvolávají otázky týkající se biblického vysvětlení historie.“

Tajemníku Millerovi ztuhla krev v žilách. Zděšeně se znovu podíval dolů na mapu. Takže profesor pro Korporaci nikdy hrozbu nepředstavoval. Senátor evidentně využíval korporační síť agentů, aby dosáhl svých vlastních cílů. Jak neslýchané. Stala se i z tajemníka Millera jen figurka v senátorových plánech? Měla být celá Korporace ovládnuta a zneužita v zájmu senátorových náboženských představ?

Tajemník Miller už nemohl déle tuto možnost ignorovat. Naopak ji musel začít brát velmi vážně. Signál k pondělní ranní akci Korporace byl už vydán a on sám by měl provést svou část plánu.

Předtím ale ještě musí konfrontovat senátora. Ale ten okamžik bude muset zvolit moudře, nebo by ho mohl velice rychle potkat stejný osud jako profesora Kenta.

42

Auto sjíždělo po točitých silnicích podél hlubokých průrev, z nichž se otočila hlava, z Alto Plano do bolivijského hlavního města. Catherine s Rutherfordem byli ztraceni ve svých myšlenkách. Usměvavý, energický Quitte řídil rychle a zkušeně.

Catherine se dívala na rozlehlá údolí a horské štíty a myslela na profesora, na to, co by asi on dělal na jejím místě. Moc jí chyběl,

jeho rozvaha a laskavost. Rutherford, který v tichosti už nějakou chvíli přemítal, obdivoval úchvatnou andskou scenerii. Sám na sebe se zamračil a dál se díval z okýnka. Očima přejížděl po krajině, jako by očekával, že tam nalezne nějaké odpovědi. Potom se nečekaně obrátil ke Catherine.

„Znáte epos o Gilgamešovi?“

Dívali se jeden druhému do očí. Rutherford optimisticky povytáhl obočí. Catherine zavrtěla hlavou. Rutherford si poposedl, aby na ni lépe viděl.

„Tvoří základ biblického příběhu o Noemovi. První dochovaný záznam je psaný v klínovém písmu a datovaný do roku dva tisíce před naším letopočtem. Ale původně musí být mnohem starší. Gilgameš byl králem města Uruk v Sumeru a vypráví se, jak potkal jiného krále, Utanapištima, který žil před povodní. Utanapištim byl jedním bohem varován, že přijde potopa, a tak postavil loď, na její palubu vzal různé druhy zvířat a semen. Přišla veliká bouře a po ní zůstala voda široko daleko, kam až jen oko dohlédlo. Utanapištim vypustil holubici…“

„Ale to je směšné,“ skočila mu Catherine do řeči. „Tvůrci Starého zákona prostě převzali úplně celý příběh…“

„A proč ne? Je to dobrý příběh. Můžeme předpokládat, že Utanapištim byl symbol, jedna postava, která představovala všechny, kdo potopu přežili. Jinak by se lidstvo nikdy nemohlo rozrůst do současného počtu. Tyto mýty jsou přímými obraznými záznamy katastrof, které málem naše předky vyhubily. Lidstvo bylo téměř smeteno z povrchu zemského.“

„Páni, to je neobvyklá myšlenka.“

„Ano, to je, ale je to také jediný důvod, proč se tyto děsivé příběhy nachází v samém jádru tolika kultur. Jsou naší nejranější sdílenou vzpomínkou… a existuje mnoho dalších popisů zkáz, jako jsou zemětřesení a oheň a chlad, a zdá se, že se všechny udály ve stejné době jako příběhy o potopě. Například zoroastrovská posvátná kniha.“

Catherine se zamračila. „Zoroastriáni. Kdo to je?“

„Jsou to následníci proroka Zoroastera nebo Zarathuštry, jak je také znám. Existují dodnes – ačkoliv jich žije už jen několik stovek

tisíc – především v Bombaji v Indii. Věří, že Zoroaster obdržel poselství od Boha…“

Catherine si uvědomila paralelu. „Takže má stejné postavení jako Muhammad u muslimů a Mojžíš u židů?“

„Ano. Jen Zarathuštra je starší. Žil někdy v době kolem dvou tisíc let před naším letopočtem. Zoroastriáni se domnívají, že jejich lidé pocházejí ze severního Ruska, a věří, že zlo se jednoho dne rozhodlo zničit Airyana Vaejo – zoroastriánský ráj kdesi na Sibiři. Posvátná kniha vypráví o tom, jak se kdysi nádherná země pokryla ledem a ponořila se do nekonečné zimy.“

Catherine napjatě poslouchala.

„To je velice specifický osud, není to ten typ, co byste si jednoduše vymyslel.“

„Ano, a u Vikingů nalezneme naprosto shodnou představu.“ Rutherford byl na koni. „Věří, že existovala doba, kdy se zdálo, že celý svět upadne navždy do propasti chaosu. Neúroda, válka a padající sníh. Po zimě celý svět vzplál ohněm a zachvátily ho plameny. Všechno živé shořelo. A nakonec, jako by země už nevytrpěla dost, se zvedly hladiny moří a všechno pohřbily pod masou vody.“

S těmito slovy Rutherford tleskl. Catherine se zamyslela nad děsivou vikinskou představou.

„Problém je, že žádný z mýtů, které jste vyprávěl, už neříká nic o tom, co globální neštěstí způsobilo. Jestliže neznáme příčinu, jak se můžeme vyvarovat stejného osudu?“

Rutherford začal přemýšlet nahlas. „Ale profesor byl přesvědčený, že přesně tohle tajné vzkazy říkají.“

„Možná bychom se měli na ten problém podívat z jiného úhlu.“

„Jak to myslíte?“

„Proč se nepokusíme najít další důkaz o obrovské přírodní katastrofě, místo abychom se spoléhali pouze na svou schopnost mýty vyložit tak, aby nám odhalily, co zničilo svět v minulosti? Jestliže použijeme geologické zdroje nebo fosilní důkazy, mohli bychom být schopní lokalizovat toto dramatické období v dějinách země. Mohli bychom přiřadit vědecky zjištěná data k mýtům, a díky

tomu bychom mohli přijít na to, kdy předchozí svět zanikl," prohlásila Catherine.

Rutherford povzbudivě přikývl.

„Ale pomůže nám to pochopit, proč zmizela? Pomůže nám to pochopit ono varování?"

„Rozhodně. Zamyslete se nad tím. Jestliže zjistíme, o jakou katastrofu ve skutečnosti šlo, bude pro nás mnohem jednodušší odhadnout, co ji tehdy mohlo způsobit." Catherine se rozzářily oči a rukama sevřela opěradlo sedadla před sebou.

„Von Dechend!"

Rutherford rozhodně přikývl.

„Ano, samozřejmě – ten je perfektní. A víme, že mu můžeme věřit… Musíme se vrátit do Oxfordu. Hned."

Hernan jel po prázdných silnicích Alto Plana zpět do Cuzca. Od smrti bratra byl otupělý a v šoku. Nic kolem mu nepřipadalo skutečné. Přestože se obával, že je v nebezpečí, když přišla ta rána, vůbec na ni nebyl připravený. Když se objevili ti dva cizinci, cítil, že malé zrnko naděje ještě existuje.

Alespoň nebude profesorova a Miguelova smrt zbytečná. Myslel na prchající Catherine a Rutherforda a přál jim, aby to dokázali. *Musí se odsud dostat.* V tu chvíli si všiml před sebou auta postaveného napříč silnicí. Po obou stranách silnice křižovaly rozeklaný, naprosto neprůjezdný terén strouhy a balvany.

Zastavil necelých pět metrů před ním. Zpoza něj se vynořil podsaditý běloch s černými slunečními brýlemi a v tmavém obleku. Hernan zděšeně sledoval, jak muž zvedl revolver a skrz přední sklo ho namířil přímo na jeho tvář.

Ve zlomku vteřiny si Hernan uvědomil, co se děje. Vší silou dupl na plyn, s obrovským nárazem najel do stojícího terénního vozu a donutil muže uskočit stranou a na chvíli ztratit cíl z mušky. Hernan vycouval a znovu vší silou dupl na pedál, ale v té samé chvíli si všiml zbraně druhého muže, která na něj mířila z metrové vzdálenosti od dveří řidiče.

Najednou se ozvala hrozná rána. Hernan si uvědomoval mučivou bolest. Ležel natažený přes sedadlo spolujezdce a lapal po

dechu. Zdálo se, že nemůže do plic dostat žádný kyslík. Jako by všechno kolem bylo vlhké. Pravou rukou popadl volant a pokusil se posadit. Bezmocně ale sklouzl zpátky.

Uslyšel, jak se otevřely dveře na straně spolujezdce, a ucítil, jak nějaká ruka dloubla do jeho nasáklých šatů.

„Jo, to je on," ozval se hlas. „Ale oni tu nejsou."

„Tak jo," odpověděl druhý hlas, „hni sebou. Doháníme je. Vezmi mu doklady a mobil. A doraž ho."

Hernan zařval šokem a bolestí. Marně se snažil se posadit. Myslel na svého bratra. Myslel na Rutherforda a Catherine a viděl je spolu osaměle stát v noci. Pokusil se na ně zavolat, ale bylo příliš pozdě…

43

Na přistávací plochu Církve zjevené pravdy dosedl jako obrovské saranče civilní model útočné helikoptéry americké armády Apache. Otáčející se listy vrtule vydávaly pekelný hluk.

Senátor Kurtz a reverend Jim White stáli ve dveřích katedrály. Vyměnili si několik posledních slov a naposledy se objali. Jejich cesta byla téměř u konce. Jak daleko došli, pomysleli si oba. Vybudovali Církev skoro z ničeho, skutečný zázrak.

Senátor se s malým kufříkem v ruce sebevědomě vydal přes trávník. Když se přiblížil k vrtulníku, instinktivně se přikrčil, proběhl kolem dvou členů ochranky a vyšplhal po vyklápěcích schůdcích do nitra stroje. Dveře se za ním rychle zabouchly. Netrpělivě si upravil rozcuchané vlasy. Reverend Jim White sledoval z kryté verandy kostela, jak se helikoptéra zvedla do vzduchu a zmizela z dohledu. Všechny jeho naděje na spásu vyvolených lidí odletěly spolu se senátorem. Otočil se zády k trávníku a zmizel v přítmí svatostánku, aby se vrátil k modlitbám.

Vnitřek vrtulníku měl hodně daleko k obvyklé strohosti svého vojenského kolegy. Matná zeleno-hnědá barevná kombinace byla zcela předělaná, stěny pokrývalo dřevěné obložení, z něhož vystupovalo několik obrazovek. Bedny se střelivem a vojenská

kovová sedadla nahradila kožená křesla. Dubový kancelářský stůl stál na jednom konci osmnáctimetrového trupu a za ním byla přistavené pohodlná, kožená židle.

Jakmile se zavřely zvukotěsné dveře, rozhostilo se znovu zázračné ticho. Senátor se uvelebil za stolem a z náprsní kapsy vytáhl útlý černý telefon. Stiskl zkrácenou volbu a přiložil si sluchátko k uchu. Zatímco čekal, až se linka spojí, sledoval z okna, jak se mu ústředí Církve zjevené pravdy zmenšuje před očima, až z něj nezůstalo nic, jen malinkatá sbírka bílých teček na rozlehlém plátnu krajiny.

Ale myšlenkami byl jinde. Páteční odpoledne. Do konečného vítězství zbývají už jen dva dny.

Spojení se navázalo. Na druhém konci se ozval jasný ženský hlas: „Ano, pane, globální operace."

Senátor se opřel v křesle, tvář zkřivenou soustředěním. „Dejte mi tajemníka Millera. Tady senátor Kurtz."

Hlas recepční začal znít zničehonic velmi nervózně. „Ano, pane. Hned, pane."

Na několik minut zavládlo ticho a poté se znovu ozval ženský hlas, tentokrát v něm zaznínval strach.

„Je mi líto, pane. Tajemník Miller je v této chvíli zaneprázdněn."

Senátorova tvář zřetelně potemněla.

„Teď mě pozorně poslouchejte, mladá dámo. Chci, abyste zvedla zadek a okamžitě došla za tajemníkem a řekla mu, že jestli ho do deseti minut neuslyším, ponesete za to zodpovědnost vy osobně."

Tajemník Miller začínal cítit napětí. Seděl ve své kanceláři, prohlížel si telefon a unaveně zavrtěl hlavou. Recepční ho nepřestávala otravovat. V duchu zaklel, potom vytočil číslo a přiložil si mobil k uchu. Odpověď se ozvala okamžitě. Poposedl si v křesle, napětí se stupňovalo. Dokud se senátorovi nepostaví tváří v tvář, rozhodně se nechystal neuposlechnout rozkazy. To by jen zesílilo podezření. Další dva nevinní mrtví, pokud samozřejmě byli nevinní, nebyli potřeba ani tady, ani ve velkém plánu. V každém případě bylo docela

dobře možné, že se ti dva akademici dozvěděli o Korporaci příliš. Jeho vlastní bezpečí a bezpečnost Korporace jsou na prvním místě.

„Teď mě pozorně poslouchejte," vyštěkl na něj senátor Kurtz. „V Peru se to podělalo. Hledáme dva jedince. Za prvé, James Rutherford, Brit, věk ke čtyřicítce. Za druhé, Catherine Donovanová, Američanka, věk ke třicítce. Máte to? Okamžitě se spojte s Británií. Sežeňte mobilní telefony těchto dvou lidí, předejte je vedení operace v Limě a v La Paz a okamžitě je vystopujte. Chci je oba dostat ze hry. Aktuálně je to globální priorita číslo jedna. Zavolejte mi hned, jak to bude vyřízeno."

44

Quitteova rodina žila v typickém bytě v desetipatrovém panelovém domě v centru La Paz. Zaparkovali venku v úzké, rozbité ulici. Na každé straně parkovalo několik dalších aut. Všechna vypadala, že pamatují lepší dny. Quitte je odvedl ke vchodu do budovy. Jakmile otevřel vyviklané dvojité dveře, přivítala je pronikavá vůně smaženého chilli. Nalevo v malé vstupní hale stál výtah. Napravo se do vyšších pater vinulo rozpadající se betonové schodiště. Quitte něco vykládal a ukazoval prsty směrem nahoru. Rutherford se zaklonil a sledoval zábradlí, které se klikatilo vzhůru ke špinavému stropnímu světlíku o deset pater výš. Otočil se ke Catherine a usmál se.

„Řekl bych, že to znamená, že výtah je mimo provoz."

Hodili si batohy na ramena a začali za indiánem stoupat do schodů.

Vnitřek bytu byl po špíně ulice a depresivní atmosféře vchodové haly příjemným překvapením. Dveře z chodby se otevíraly do krátké chodbičky, která ústila do poměrně velkého obývacího pokoje. Z něj se dalo vejít na malinký balkon, na nějž se stěží vešly vedle sebe dvě židle, ale pokoj zaplavovalo světlo a působil vzdušně, protože celou zeď nalevo i napravo ode dveří na balkon tvořila okna. Poskytovala výhled na ulici z přední strany domu. Druhá úzká chodbička vedla ke koupelně a třem ložnicím.

Všechen nábytek pokrývaly pestrobarevné indiánské přehozy a většina z něj byla vyrobená z vyřezávaného dřeva. Všude se povalovaly dětské hračky a na velkém, dřevěném stole, který pravděpodobně sloužil jako rodinný jídelní stůl, ležely misky a příbory od snídaně. Rodina evidentně neměla moc peněz, ale dokázala ze svých skrovných příjmů zařídit byt tak, že působil skutečně útulně. Catherine se na Quittea usmála.

Úsměv jí opětoval a potom je uvedl chodbou do jedné z ložnic, kde si nechali zavazadla. Ukázal jim malou kuchyň, kde stála čerstvě uvařená káva, a poté pomocí ještě většího množství gest vysvětlil, že musí na hodinu odjet. Načež spěšně odešel.

Catherine si s úlevou oddechla, když zavřela za odcházejícím Quittem dveře.

„Poprvé po dlouhé době si, Jamesi, připadám skoro v bezpečí!“ Vzala do ruky mobil a vytočila Hernanovo číslo.

„Jen v rychlosti zavolám Hernanovi, abych mu řekla, že jsme v pořádku.“

Rutherford si lokl trochu kávy a opřel se lokty o stůl. Byl unavený. K smrti unavený.

Telefon zazvonil jednou, dvakrát, třikrát. Catherine cítila, jak se jí začíná stahovat žaludek.

Vyzvánění najednou přestalo. Telefon někdo zvedl. Catherine s úlevou pozdravila přítele.

„Holà! Hernane, to jsem já.“

Na druhém konci linky vládlo ticho.

„Hernane? Jsi tam? Haló?“

Bylo slyšet, jak někdo s telefonem manipuluje, a linka ztichla, jako by někdo přístroj vypnul. Catherine se s Rutherfordem podívali jeden druhému do očí. Oba mysleli na to samé, ale ani jeden to nechtěl přiznat.

Vysoko v padesátém šestém patře nejnovějšího lapazského mrakodrapu seděl ve zbrusu nové kanceláři za stolem malý tlustý muž se sluchátky na hlavě. Kancelář zaplavovalo světlo, úžasné množství světla, a sice díky velikým oknům sahajícím od podlahy až

ke stropu. Všude kolem něj se povalovalo obrovské množství přístrojů, monitorů a počítačového hardwaru.

Okna nabízela panoramatický výhled. Dole se rozkládalo životem kypící, hnědé La Paz zahalené do smogového oparu jako do deky. Malinkatá autíčka si razila cestu po dálnici a ještě menší lidé si klestili cestu po chodnících.

Tlustý muž měl na sobě bílou košili a umaštěnou modrou kravatu. Pot mu vytvářel v podpaždí velké mokré mapy. Nepotil se z horka – kancelář byla vybavená klimatizací. Hned za zády mu stál profesorův vrah, celý v černém a se zamračeným výrazem plným pohrdání. Tlusťoch si horečnatě sundal sluchátka z uší a pověsil si je na krk, zatímco si cosi zběsile škrábal do notesu, který ležel na stole vedle klávesnice. Opřel se a vytrhl z bloku horní list papíru. „Šéfe!“ volal a mával jím ve vzduchu. „Šéfe! Mám je…“

Západňák chňapl po listu papíru a přečetl si adresu. Levačkou vytáhl z kapsy vyklápěcí mobil a otevřel ho. Podržel ho u ucha a celou dobu si prohlížel papír. O vteřinu později promluvil. Zněl sebejistě. Jeho hlas připomínal temné zavrčení.

„Máme je. Pojďme.“

45

Catherine přecházela po obýváku sem a tam, aby se trochu rozptýlila. Rutherford padl unaveně na gauč a ona si vytáhla z knihovny atlas světa. Posadila se ke stolu, otevřela ho a líně začala listovat lesklými stránkami. Zastavila se pohledem na dvoustránkové mapě světa. Jak očima stránku přejížděla, šeptem si pro sebe četla zeměpisné délky různých starověkých památek.

Znepokojeně si poposedla na židli. Znovu se nahrbila nad mapou a zamračeně ji zase začala s maximální pozorností zkoumat. Srdce jí začalo bušit jako splašené, když ji opět zaplavil onen známý pocit; pocit, že se dívá do obrovské černé díry minulosti, z jejíchž hlubin vychází nesrozumitelné signály, staré jako sám čas.

„Jamesi, Jamesi – vzbuďte se!“

Catherine zběsile třásla Rutherfordovi ramenem. Ještě v polospánku zamumlal.

„Co? Co je? Jsem vyčerpaný.“

„Skoro tomu nemůžu uvěřit. To, co by to znamenalo, je až příliš neuvěřitelné, ale… tady… něco vám ukážu.“

Catherine vzala do ruky tužku a systematicky začala kreslit po mapě.

Rutherford k ní přistoupil, posadil se ke stolu a pozorně ji sledoval.

„Copak to děláte?“

„Uvidíte. Jen se dívejte. Tak, představte si, že nultý poledník není v Londýně, ale v Gíze, v Egyptě – v podstatě u Velké pyramidy –, přesně jak říkal Bezumov.“

Catherine zakreslovala zeměpisné délky všech památek s tím, že bod nula umístila do Gízy.

„Podívejte, Káthmándú leží přesně padesát čtyři stupňů východně od Gízy. Padesát čtyři stupňů východně od Káthmándú leží posvátný ostrov Yap. Angkor Wat je přesně sedmdesát dva stupňů východně od Gízy a Nan Madol padesát čtyři stupňů od Angkoru. Je to téměř neuvěřitelné. Yap a Nan Madol jsou mrňavé tečky v oceánu. Podívejte! Dokonce i Raiatea je přesně sto osm stupňů východně od Gízy.“

Catherine se mu podívala do očí, aby se přesvědčila, že ji pochopil.

„Vidíte to? Jsou to samá celá čísla, což už samo o sobě je poměrně zajímavé, ale ještě zvláštnější je to, že jsou všechna dělitelná šesti nebo dvanácti. To už nemůže být jen náhoda.“

Rutherford si prohlížel mapu a začínal chápat možné důsledky tohoto nového, znepokojivého objevu.

„Chcete říct, že umístění všech těchto starověkých památek bylo zvoleno tak, aby pasovaly do celosvětového plánu?“

Catherine zářily oči.

„Ano! A vzdálenosti mezi jednotlivými místy jsou opravdu zajímavé: padesát čtyři, sedmdesát dva – to jsou precesní čísla.“

„Precesní?“ zeptal se Rutherford.

„Co víte o astronomii a pohybu naší planety?“

„Vlastně téměř nic. Vím, že se země kolem své osy otočí jednou za dvacet čtyři hodin. Vím, že celou dráhu kolem slunce oběhne jednou za tři sta šedesát pět dní. Taky vím, že je nakloněná z roviny ekliptiky a že se sklon mění – naklání se dopředu a dozadu v rozmezí dvacet jedna až dvacet čtyři stupňů, celé zhoupnutí trvá čtyřicet jedna tisíc let.“

„Správně – naše planeta se hýbe ještě jedním způsobem. Osa sama se otáčí pozpátku v opačném směru, než jakým rotuje planeta.“

„Jak to myslíte?“

„Představte si Zemi jako káču, která obíhá kolem Slunce. Točí se po své ose, obíhá Slunce, ladně mění svůj sklon a nakonec se její vlastní osa pomalu otáčí v opačném směru, než rotuje planeta. Tohle otáčení v opačném směru se nazývá precese. Nejúžasnější na tom je, že všechny tyhle pohyby jsou perfektně pravidelné. To je jedna z příjemných stránek profese astronoma. Úplná rotace této osy trvá 25 776 let.“

Rutherford přikývl.

„Zní to opravdu dobře. Ale věděli naši starověcí předkové vůbec, že nějaká precese existuje? Když jedno oběhnutí zabere tolik let, trvalo by mnoho generací, než by někdo zaznamenal nějaký pohyb.“

„Než jsme se vydali na tuhle cestu, vůbec by mě nenapadlo uvažovat o možnosti, že mohli starověcí obyvatelé Země precesi chápat, ale teď to skutečně začínám brát v potaz. Ortodoxní pojetí tvrdí, že řecký astronom Hipparchos převzal data z Alexandrie a Babylónu. Když je porovnal, zjistil, že udávají rozdílnou polohu hvězd, a tak přišel na myšlenku precese. Možná nebyl úplně první, možná se na precesi jen zapomnělo.“

Rutherford se zamračil.

„Dobře, to ale pořád nevysvětluje proč. Proč by se naši předkové o precesi vůbec zmiňovali? Čím je tak významná?“

Catherine se na chvíli odmlčela. „Když jsem si uvědomila, že precesní čísla hrají významnou roli v umístění těchto památek, najednou mi došlo, že se jedno z hlavních precesních čísel neustále objevuje v mýtech, které zkoumáme.“

„Opravdu? A které?“

„Osirida zabilo sedmdesát dva zrádců a v Ankgor Watu je sedmdesát dva chrámů. Sedmdesát dva je pravděpodobně hlavní precesní číslo. Zemi trvá sedmdesát dva let, než se posune o jeden stupeň. Možná se toto číslo objevuje i jinde.“

Rutherfordovi se vzrušením rozšířily oči.

„Panebože, máte naprostou pravdu. Sedmdesát dva. To musí být ono. Jsme krůček od rozluštění kódu.“

46

Rutherford se rázem úplně probudil. V duchu si procházel všechny starověké mýty, které kdy četl.

„Existují další precesní čísla? Nebo jsou sedmdesát dva a další čísla dělitelná dvanácti jediná?“

Catherine se na chvíli zamyslela. „Ne, rozhodně ne,“ odpověděla. „Další jsou 1080, 2160, 4320…“

„Moment! Co bylo to poslední?“

„Tak dlouho trvá, než se projde dvěma domy zvěrokruhu: 4320.“

Rutherford vypadal, jako by měl zrovna vidění.

„To je neuvěřitelné, opravdu neuvěřitelné…“

Catherine ho chytla za ruku.

„Co?“

Oči se mu vzrušením leskly.

„Nejstarší indický mytický text, Rgvéda, má 10 800 stancí a celá práce se skládá přesně ze 432 000 slabik. V gematrii je klíčem vždy pořadí číslic, je jedno, jestli se v něm objevují nuly. Víme, že kód musí být celosvětový, tady máme klíčový text hinduismu, a ten ve své struktuře obsahuje dvě precesní čísla.“

Rutherford se otočil a zadíval se Catherine do očí. Široce se na něj usmála.

„Přesně tak, trefili jsme hřebíček na hlavičku. Jsme na stopě kódu. Kde ještě se tahle čísla objevují?“

„Všude. Vypadá to, jako by všechny tyhle mýty vznikly proto, aby nás přivedly na stejná čísla bez ohledu na to, jestli je příběh různý a odehrává se na odlišných místech. Starověká židovská mystická kniha se jmenuje Kabala. Aby mohl člověk dosáhnout *ain soph* nebo Boha, musí projít po sedmdesáti dvou cestách. A Berossus, babylonský historik, který popsal Oannese, říká, že před potopou vládla v Babylónu řada králů, jejichž panování trvalo 432 000 let. A co je ještě zajímavější, Berossus tvrdí, že mezi stvořením a potopou uběhlo 2 160 000 let: a 2160 představuje také dobu, kterou zabere přesun z jednoho domu zvěrokruhu do druhého, že?“

„Ano, přesně tak.“

„A v gematrii! Pamatujete, jak jsme počítali hodnotu řeckých slov pro Ježíše a Marii a vyšlo nám 888 a 192. Pokud je sečtete, dostanete 1080, a to je také precesní číslo.“

„A tohle číslo také odpovídá poloměru Měsíce v mílích!“ vykřikla Catherine, jež jen stěží mohla uvěřit tomu, co slyšela. „Panebože, to začíná být vysloveně děsivé.“

Rutherford se zadíval na Catherine. V její mladé tváři se zračila tíha poznání, které společně odhalovali.

„Ano. Tohle začíná dávat smysl,“ prohlásila. „Mezi precesí a destrukcí starověkého světa musí existovat spojitost.“

Rutherford přikývl. „Ano, jako kdyby původní tvůrci těchto mýtů, tito nositelé světla, říkali, že pokaždé, když Země dokončí své zhoupnutí, které jí trvá 26 000 let, rozpoutá se obrovská katastrofa.“

Catherine zavřela oči a pokusila se srovnat si myšlenky.

„Jamesi, je tu ještě něco. Bezumov. Pamatujete si, co vyprávěl Hernan? Elektromagnetické vlnění, které chce ovládnout, je spojené s orbitálním pohybem Země. Klidně se vsadím, že naši starověcí předkové dokázali toto vlnění ovlivňovat. Netuším, proč to dělali, možná aby získali moc, možná chtěli změnit pohyb planety. Myslím, že se Bezumov domnívá, že tenhle stroj dokáže znovu přivést k životu. Jisté ale je, že následky zneužití té starověké technologie mohou být fatální.“

Rutherford zděšeně poslouchal.

„Ten šílený Rus!“ zaklel pod vousy. „Ale vážně, kde začneme? Jedna věc je odhalit trosky starověké technologie, a druhá zjistit, jak ji používat.“

„Musíme se dostat k Von Dechendovi, abychom zjistili přesné datum katastrofy a co se vlastně stalo. Možná se nám potom podaří přijít na to, proč byl profesor tak přesvědčený, že se nám dostává varování, protože to všechno ještě pořád nedává smysl: jakou má přesně precese souvislost s kataklyzmatem našich předků a proč nás varují? Ať už se jim stalo cokoliv, hrozí to i nám? Profesor Kent si to evidentně myslel, ale proč?“

Rutherford vzdychl a zadíval se Catherine zpříma do očí. Usmála se a položila mu ruku na koleno.

„Jamesi, my to zvládneme. Musíme se dál snažit. Musíme dokončit, co jsme začali, a musíme to udělat rychle.“

Rutherford vzal Catherine za ruku a pevně ji stiskl. Chtěla ho obejmout, ale zdálo se, že čas běží příliš rychle. Styděla se za svou nervozitu. Jeho dotek způsobil, že chtěla zapomenout naprosto na všechno – na tohle zoufalé pronásledování a všechno nebezpečí, do něhož se dostali.

Ale jen co otevřela ústa, aby něco řekla, mírumilovné bezpečí Quitteova paneláku se otřáslo nezaměnitelným zvukem výstřelu, který práskl dole na ulici.

47

Catherine zavřela dveře na bezpečnostní zástrčku, otočila se čelem do obýváku a opřela se zády o dveře. Tvář jí zahalil stín ledové hrůzy. Hlas se jí chvěl zoufalstvím. „Oni jsou tady… Běží nahoru po schodech.“ Předtím se naklonila přes zábradlí a uviděla tři, možná čtyři muže dupat nahoru do schodů, vykopávat dveře bytů v nižších patrech. Schodiště naplnil křik vyděšených rodin.

Rutherford stál na balkoně na druhé straně bytu. Podíval se dolů a okamžitě pochopil, co se dole odehrálo. Zcela ho ochromila hrůza, když spatřil Quitteovo tělo rozvalené na chodníku přede dveřmi. Kolem něj postávali tři černě odění muži a uprostřed úzké ulice parkovaly napříč dva terénní vozy, které blokovaly vjezd do

paneláku a výjezd z něj. Zatímco se Rutherford snažil vyrovnat s tím, co právě uviděl, jedna z postav na něj ukázala. „Támhle je!“ vykřikla anglicky. „Sedmé patro. Pojďme!“

Rutherford zacouval zpátky do pokoje. Ve slepé panice se Catherine snažila horečnatě zamknout dveře na dva západy. Rutherford bojoval s vlastní hrůzou, uvědomil si, co musí udělat.

„Vezměte si peníze a pas! Rychle – hned! A pojďte za mnou… a nezapomeňte mapy.“

S trhnutí otevřel horní část své tašky a vytáhl peněženku. Nacpal si ji do kapsy, vyrazil ke dveřím a odemkl je. Catherine byla hned za ním, v ruce svírala vlastní pas a drahocennou obálku s mapami.

„Nemůžeme přece vyjít ven!“

Rutherford rozrazil dveře a s očima lesknoucíma se adrenalinem se k ní otočil.

„Nemáme na výběr.“

Catherine ho popadla za ruku a vyběhla za ním na chodbu. Dveře se za nimi s bouchnutím zavřely. Rutherford rychle nakoukl přes zábradlí na schodiště. Muži se zbraněmi v rukou si razili cestu skrz oblaka korditu a kvílící davy panikařících obyvatel zmateně pobíhajících po chodbách. Otočil se ke Catherine a mlčky jí rukou naznačil, že budou muset nahoru. Vyrazila bez ohlédnutí vzhůru po schodech. Rutherford běžel hned za ní, ale pro jistotu se podíval přes rameno.

Vyběhli do desátého patra. Škvírou ve dveřích na ně zírala indiánka. Na konci chodby byly další dveře, které zjevně vedly na střechu. Vyrazili k nim. Rutherford vzal za kliku a vší silou se do nich opřel. Nebyly zamčené. Proběhli jimi, vyklusali po schodech a ocitli se na střeše. Dveře se za nimi s bouchnutím zavřely.

Čtvercová střecha mohla mít něco kolem pětaosmdesáti metrů čtverečních. Po jejím obvodu se vinula nízká zídka sahající zhruba po kolena. Všude kolem se tyčily televizní antény. Catherine se se zoufalým pohledem v očích obrátila k Rutherfordovi.

„Co budeme dělat teď?“

Přeběhl ke konci střechy. Podíval se dolů a všiml si, že střecha sousedního domu je jen metr daleko a navíc zhruba o metr níž než ta, na které právě stáli.

Není to nijak daleko – mohli bychom to zvládnout…

„Rychle, Catherine. Musíme skočit.“

Catherine přistoupila ke kraji a podívala se přes zídku. Chytila se Rutherfordovy paže a zírala dolů do úzké propasti, které oddělovala obě budovy. Na tváři se jí objevil výraz zoufalství a odporu.

„Nenávidím výšky.“

Rutherford si stoupl na zídku a natáhl k ní ruku. „Myslím, že je načase začít si tykat, co ty na to?“

Catherine přikývla.

„Polez nahoru. A teď se dívej přímo před sebe na obzor.“

Catherine se zhluboka nadechla a udělala přesně to, co jí bylo řečeno. Stáli bok po boku na úzké zídce, Catherine se pravou rukou držela Rutherfordovy levačky.

„Dobře, až řeknu skoč, skoč tak daleko, jak jen dokážeš, a při dopadu se musíš stočit.“

Catherine se otočila zpátky ke dveřím na schodiště. Měla co dělat, aby nezačala ječet hrůzou. Rutherford se na ni usmál. Všude kolem se rozprostírala nádherná, nekonečná modrá obloha. Kousla se do rtu, přikývla a zavřela oči.

Rutherford se pokrčil v kolenou, ujistil se, jestli ji pevně drží, v duchu se krátce pomodlil a poté už jen soustředil mysl a tělo.

„Jedna… dvě… tři… SKOČ!“

S tvrdým žuchnutím přistáli na rozpálené betonové střeše sousední budovy. Ve snaze zmírnit Catherinin dopad přistál Rutherford nešikovně na rameni. Oba vstali, Rutherford sebou trhl bolestí. Uprostřed střechy stála malá cihlová chatrč s dveřmi na schodiště, které by je mělo odvést pryč z dohledu.

Dveře nebyly zamčené, a když jimi vklouzli dovnitř, Catherine se otočila a přejela pohledem po střeše Quitteova domu. Jejich pronásledovatelé se ještě na střechu nedostali. Rutherford bral schody po dvou a zároveň se tiskl levým ramenem ke zdi. Utíkali dolů, míjeli dveře bytů, až se ocitli ve vstupní hale v přízemí. Catherine opatrně otevřela vchodové dveře a vykoukla na ulici. Zela prázdnotou. Otočila se k Rutherfordovi a zlehka mu položila ruku na rameno.

„Dobře, myslím, že vzduch je čistý. Musíme sebou hodit. Můžeme se jim ztratit v bočních uličkách. Jsi v pořádku, Jamesi?“

Zašklebil se na ni a přikývl.

„Vypadněme odsud…“

O pět minut později se Catherine s Rutherfordem, otřesení a vyděšení, vynořili z jedné z mnoha lapazských bočních uliček na rušném pouličním tržišti San Salvador. Oblečení měli špinavé a potrhané a jejich batohy byly pryč. U sebe měli jen peníze a pasy.

Staré tržiště se vinulo osm set metrů po Calle San Salvador. Po obou stranách silnice nabízel stánek za stánkem ovoce a zeleninu, koření, přikrývky, kuchyňské potřeby a domácí spotřebiče. Ulice byla přecpaná zákazníky a turisty. Catherine se snažila popadnout dech. Stála v předklonu s rukama na kolenou. Zhluboka se nadechla a narovnala se.

„Jak zjistili, že tam jsme?“ Podívala se na Rutherforda v naději, že by na to mohl znát odpověď. „A co jsou proboha zač?“

Rutherford zavrtěl hlavou a přejížděl pohledem po hemžícím se davu na tržišti.

„Nemám nejmenší tušení. Ale můžu ti říct jedno – nemám chuť se tu poflakovat a zjišťovat to. Musíme se dostat na letiště, to je naše jediná naděje.“

V Quitteově domě vládl obrovský zmatek. Všechny pokoje ve všech bytech byly obrácené vzhůru nohama a na schodech se kupily davy křičících, vyděšených lidí, kteří sledovali, jak jim demolují vybavení domovů na cimprcampr a odhazují je na podlahu. Převrátili postele, vytrhali dvířka v kuchyňských linkách, nezůstal kámen na kameni. Kdokoliv se pokusil postavit na odpor, byl bit, dokud se nepřestal bránit. Quitteovu bytu se dostalo zvláštní péče. Vypadalo to, jako by do něj vpustili blázna, aby se vyřádil. Jediný kus nábytku nebo nádobí nezůstal vcelku.

Nakonec vyrazili tři po zuby ozbrojení muži ze Západu s vyholenými hlavami v černých tričkách a černých armádních kalhotách a botách na střechu. Hned za nimi se vynořil vrah s úzkou tváří. Vyběhl posledních pár schodů a protáhl se dveřmi, které se po

brutálním zacházení jeho kompliců houpaly na zbývajícím pantu. Vypadalo to, že ho vzduch a slunce rozčilují. Jeho kořist se vytratila do nekonečné modré prázdnoty nebes. Přejel pohledem po střeše posázené televizními anténami. Jeho muži obcházeli podél zídky a mířili zbraněmi sem a tam. Sevřel ruce v pěst. Vřelo to v něm frustrací.

Jeden z jeho mužů, který teď stál na nízké obvodní zídce kousek od místa, odkud Catherine s Rutherfordem skočili, mu dal znamení. Ztěžka dýchal, spíš potlačovanou zuřivostí než únavou z běhu do schodů. Přistoupil k němu. Muž ukázal dolů na střechu sousedního domu.

Západňákovi stačil jediný pohled. Z kapsy vyndal mobil a otočil se na podpatku.

„Pohybují se pěšky po španělské čtvrti. Zmobilizuj všechny agenty. Nasaď lidi na autobusová a vlaková nádraží a na letiště. A okamžitě sežeň helikoptéru.“

Hned poté se rozběhl ke schodům.

48

Taxi zpomalilo a krokem projíždělo kolem odletové letištní haly. Ostatní taxíky a soukromá auta hledaly v pomalu se posunujícím štrůdlu volná místa, kde by mohly zastavit a vyklopit své pasažéry. Ti vytahovali z kufrů zavazadla a tašky.

Rutherford se naklonil dopředu, aby mohl mluvit s řidičem.

„Zastavte nám tady, prosím.“

Otočil se ke Catherine. „Jsem opravdu moc rád, že z Jižní Ameriky mizíme pryč. Pořád přemýšlím, co se stalo s tím bláznem Bezumovem. Myslíš, že natrefil na ty chlápky v černém? Táhne s nimi za jeden provaz, nebo jedná na vlastní pěst?“

Catherine neposlouchala. Naplno se soustředila na letištní dav. Prohlížela si tváře lidí na chodníku, převážně indiány a turisty. Něco tu nehrálo.

„Počkej chvíli, Jamesi.“

Rutherford už lovil v peněžence drobné, aby mohl zaplatit. Řidič začal najíždět do mezery za nějakým minibusem. Catherine měla v tu

chvíli zakrytý výhled na chodník. Možná se jí to všechno jenom zdálo?

Rutherford vyndal pár bankovek.

„Co se děje?“

Catherine zničehonic zbledla. Necelých deset metrů od auta stáli dva muži ze Západu v černých oblecích. Tiše spolu mluvili s hlavami nakloněnými k sobě. Něco na nich nebylo v pořádku. Oba byli velice napjatí a ve střehu, opravdu se velmi odlišovali od všech ostatních lidí před letištěm. Natáhla se dopředu a vzala řidiče za rameno.

„Vamos! Jeďte! Hned! Jamesi, skrč se.“

Rutherford se ani nemusel ptát, co viděla. Udělal, co mu řekla. „Jsou tam?“ zašeptal ochraptěle připlácnutý k sedačce taxíku.

Horečně přikývla. „Rychle, odvezte nás k příletové hale,“ houkla na zmateného řidiče.

Netušili, co jiného by mohli udělat. Tiskli se k sobě na sedačce a doufali, že je ani jeden z hrozivých mužů nezahlédne. Taxík vyjel z kolony stojících aut a zařadil se do nepřetržitého provozu. O necelých sto metrů dál zastavili podruhé. Catherine opatrně zvedla hlavu. Chodník byl plný lidí, kteří zrovna odněkud přiletěli. Nekonečný proud unaveně vypadajících cestovatelů proudil dveřmi z haly. Přelétla pohledem chodník a hledala kohokoliv, kdo by vypadal podezřele.

„Dobře, vystoupíme tady.“

Otevřela dveře a vyklouzla ven, Rutherford strčil řidičovi hrst bankovek a vystoupil za ní. Ruku v ruce se prodírali davem a snažili se protlačit proti proudu dovnitř, do příletové haly.

Rutherford trhl Catherine rukou. „Támhle,“ nervózně ji upozornil. „Vidíš? Vzadu v odletové hale, přepážka American Airlines. Řekl bych, že budou nabízet nejvíc letů.“

Ukázal do zadní části letištní haly, do míst, kde příletovou a odletovou část spojovaly obrovské otevřené dveře. Přepážka American Airlines vypadala úplně opuštěně. Nestála u ní žádná fronta a byla hodně na očích. Kdyby tam šli a postavili se k ní, bylo by téměř jisté, že si jich všimnou.

„Myslíš, že mají lidi i uvnitř?“

Rutherford se ohlédl přes rameno.

„Nevím. Ale měli bychom předpokládat, že ano.“

Catherine cítila, jak se jí svírá žaludek. Znovu se podívala k přepážce aerolinek. Hned proti ní stála pasová kontrola, a tím pádem i vchod do bezpečí vlastních odletových terminálů. Jediné, co museli udělat, bylo získat letenky.

Najednou ji něco napadlo. Pustila Rutherfordovu ruku, kterou do té doby křečovitě svírala, a vyrazila ke stánku se suvenýry. Rutherford šel za ní a přemýšlel, co se asi chystá udělat. Krámek nabízel obvyklá turistická lákadla: trička, laciné šperky, národní dresy. Catherine si vzala černou buřinku, pestrobarevné pončo z lamí srsti, dvě základní součásti aymarského oděvu, a rychle za ně zaplatila usmívající se prodavačce. Potom si přehodila pončo přes hlavu a vlasy nastrkala pod buřinku.

Jsem příliš vysoká a mám moc bledou pleť, ale při letmém pohledu bych mohla splynout s letištním davem – lidé ze Západu nikdy nenosí místní oblečení.

Upravila si klobouk tak, aby jí clonil oči, a podívala se znovu k přepážce prodávající letenky.

„Dej mi svůj pas,“ požádala klidným hlasem Rutherforda. Rychle rozepnul svou cestovní peněženku a podal jí ho.

„Jsi si jistá?“

Catherine přikývla.

„Půjdu k přepážce, koupím nějaké letenky, a jakmile se otočím, rychle přejdeš na pasovku a sejdeme se tam.“

S těmi slovy zmizela. Rutherford čekal v ústraní u vchodu do odletové haly a sledoval, jak si vede, a zároveň se snažil se svou vysokou postavou co nejlépe splynout s davem.

Catherine co nejklidněji přešla přes odletovou halu k přepážce American Airlines. Viděla odtamtud na chodník venku – dva černě odění Západáci přejížděli pohledem sem a tam, prohlíželi přijíždějící taxíky a lidi, kteří z nich vystupovali.

Znovu ucítila, jak jí hrůzou běhá mráz po zádech.

Ano, rozhodně to jsou oni.

Prodavačka za přepážkou se usmála na její převlek a potom prošla databázi dostupných letů.

„Madam, nejbližší let je za hodinu. Není přímý, budete muset přestupovat v Miami, kde budete o půlnoci tři hodiny čekat na spoj. Do rána nic jiného neletí."

„To zní naprosto skvěle – *muchas gracias."*

O pár minut později zastrčila letenky pod ponču a otočila se na podpatku. Rutherford kráčel dlouhým krokem přes halu.

Pospíchala na pasovku a podala Rutherfordovi jeho pas a letenku. Proběhli provazy vytyčenou uličku na stání a zastavili se před celníkem.

Za vysokým pultem seděli dva policisté. Jeden z nich, evidentně služebně starší, si vzal jejich pasy a letenky. Prohlédl si jejich cestovní dokumenty, hadíma očima přeskakoval z jejich tváří na fotky v pasech. Zdálo se, že to trvá celou věčnost, než jim dokumenty vrátil. Catherine se snažila potlačit rostoucí nával naděje a usmála se na něj. Chladně na ni zíral.

„Gracias," odvětila a otočila se k odchodu. Neodpověděl. Rutherford už zmizel za buňkou a splynul s davem mířícím k letadlům.

Udělala sotva tři kroky, když za sebou uslyšela to, čeho se obávala. Ozvalo se hlasité štěknutí: „Madam!"

Zastavila se v půli kroku. Co zjistil? Dostal snad tip, aby je zastavil? Možná by měla zkusit utéct a ztratit se v davu.

Viděla před sebou Rutherforda, který ji s úzkostlivým výrazem ve tváři hledal v davu. S pocitem naprosté prohry se otočila k policistovi. Život jí vyprchal z očí, když na celníka odevzdaně pohlédla.

A najednou si všimla, že se usmívá.

„Madam – moc se nám líbí vaše šaty!"

Oba dva se na ni culili a ukazovali na tradiční oděv. Catherine se úlevou málem sesula k zemi. Opětovala jim úsměv a potom se otočila a zmizela v davu.

49

Bylo načase, aby tajemník odjel z New Yorku. Jeho vrtulník přistál s lomozem na přistávací ploše letiště JFK. Nový elegantní Mercedes

Benz, přesný jako hodinky, přijel po přistávací ploše a zastavil se před nimi. Vystoupil z něj urostlý muž a přelétl pohledem nejbližší okolí. Dveře helikoptéry se automaticky otevřely, vysunuly se z nich schůdky, tajemník vystoupil a zmizel uvnitř koženého interiéru vozidla. Člen ochranky se ještě jednou rozhlédl přes obrovskou, liduprázdnou přistávací dráhu a nastoupil také. Hned poté automobil vyrazil po asfaltu k soukromému hangáru na druhé straně letiště.

Tajemník Miller se vší silou snažil uvolnit. Schůzka v Káhiře bude jeho poslední příležitostí mluvit se senátorem. Zamračeně se naklonil dopředu. „Řekněte pilotovi," oslovil muže na sedadle spolujezdce, „že poletíme do Káhiry, ale cestou si uděláme mezipřistání na základně ve Švýcarsku."

„Ano, pane."

Zavřel oči a opřel si hlavu. Auto se řítilo přes startovací dráhu. Nastal čas, aby vyrazil do Egypta, svou činnost v Severní Americe prozatím ukončil. V myšlenkách se vrátil k dívce a jejímu společníkovi.

Teď, když se vrátila do Anglie, budeme muset být diskrétnější.

Natáhl se po telefonu a vytočil oxfordské číslo. Po několika zazvoněních bylo spojení navázáno – na druhém konci se ozval nezaměnitelný hlas děkana All Souls.

„Volám kvůli té dívce, Donovanové. Očekávám, že se každou chvílí objeví v Oxfordu."

Děkanův hlas zněl znepokojeně a velice napjatě.

„Co ode mě chcete tentokrát? Udělal jsem, co jsem mohl. Řekl jsem vám vše, co vím. Nic víc už dělat nebudu."

Tajemník Miller ho posměšným tónem přerušil. „Nebuďte trapný. Ve své práci se nemusím spoléhat na nějakého starce. Chci po vás, abyste jen sledoval, co dělá, a zařídil, aby v několika následujících dnech nevyrazila znovu na výlet za hranice. Nechci, aby nám přidělávala potíže."

„Nic se jí nestane, že ne?"

„To se vás netýká. Chci po vás akorát, abyste ji do úterý zdržel v Oxfordu."

„Je jí teprve dvacet devět, víte – nemyslím, že by…"

„Děkane, začínáte pokoušet mou trpělivost. Mám vám připomenout vaše povinnosti? Do důchodu vám zbývá jeden semestr. Určitě nechcete, aby celá vaše kariéra byla pošpiněná kvůli nějakému nenadálému odhalení, viďte?“

Rozhostilo se dlouhé ticho.

„Řekl jsem to dost jasně?“

„Ano, tajemníku. Naprosto jasně.“

Linka zmlkla.

50

Byla sobota ráno. Po vyčerpávajícím letu se zastávkou v Miami konečně Catherine s Rutherfordem dorazili na heathrowské letiště. Let jim poskytl, když už nic jiného, možnost podlehnout vyčerpání. Na šestnáct drahocenných hodin našli útočiště ve vzduchu, daleko od nepřátel, kteří je pronásledovali přes hřebeny And. Aspoň na chvíli se ocitli v bezpečí, byť zároveň nemohli podniknout nic dalšího.

Z letiště si až do Oxfordu marnotratně zaplatili taxi. Oba žili z platu akademiků, takže neměli peněz na rozhazování, ale teď nebyl čas na to, dělat si s něčím podobným vrásky.

Nakonec automobil zastavil před All Souls. Rutherford vyskočil ven a zaplatil řidiči. Otevřel Catherine dveře, načež se zastavil a prohlížel si elegantní fasádu budovy.

„Tak jsme tu. Vůbec nic se nezměnilo.“

Catherine si podezřívavě prohlížela vstupní bránu.

„Tím si nejsem tak jistá. Nicméně, doufejme, že tu Von Dechend je. Nemáme ani minutu nazbyt.“

Když vešli nízkými dveřmi do vstupní haly, Catherine se znepokojeně rozhlédla.

Proč jsem tak napjatá? Všechno kolem je tak známé, a přesto něco není tak, jak má být…

Ze zvyku nakoukla do své přihrádky. A v tu chvíli si vzpomněla na původní obálku s mapami, těmi, které odstartovaly jejich nebezpečné dobrodružství. Ulevilo se jí, když v přihrádce objevila jen několik vzkazů. Zamířila k vrátnici.

„Frede? Jste tu?“

O vteřinu později se vrátný objevil ve dveřích.

„Dobrý den, doktorko Donovanová. Moc rád vás vidím. Dnes je ale krásné počasí, viďte?“

Zrovna takhle bych to tedy neřekla, pomyslela si nevesele Catherine. Ale snažila se udržet přátelskou atmosféru. „Dobrý den, Frede,“ opětovala pozdrav. „Jen jsem se přišla podívat za doktorem Von Dechendem. Je u sebe?“

„Ano, je. Ach, a než zapomenu, děkan by se s vámi prý moc rád sešel. Neustále mi volá a chodí se sem ptát, jestli jste se tu už nezastavila.“

Catherine se podívala na Rutherforda. Než ale stihla něco říct, rozlehl se halou suchý, řezavý hlas děkana. Stál za nimi v otevřených dveřích. Jeho vysoká, vyzáblá postava vyplňovala téměř celý prostor.

„Ano. A jsem tu znovu.“ S vážnou tváří se obrátil na Catherine a Rutherforda. „Takže jste se právě vrátili. Jaký byl výlet?“

„Jaký výlet, pane děkane?“

Na tváři se mu rozlil ruměnec.

„Ach, říkal jsem si, že jste museli být pryč, snažil jsem se vás zastihnout i doma. Jen jsem se chtěl ujistit, že víte o tom, že na úterní ráno svolávám jednání grantového výboru. Je naprosto *nezbytné,* aby se ho všichni zúčastnili. Chtěl jsem vám to jen dát vědět, abychom předešli možným nedorozuměním.“

Catherine ho obdařila podmračeným pohledem.

„Skvělé. Díky moc. Uvidíme se tam.“

Ještě chvíli postával mezi dveřmi, vypadal trochu nejistě, ale nakonec se otočil, prošel vraty a zmizel na ulici.

„Pojďme najít Von Dechenda, Jamesi.“

Prošla na nádvoří a Rutherford ji následoval.

„O co tam šlo?“

Catherine z toho nebyla o moc moudřejší.

„Netuším, ale bylo to opravdu divné. Ale už od chvíle, co mě zavolal, aby mi řekl o profesorově smrti, mám z děkana divný pocit.“

51

Von Dechend měl velikou radost, že je zase vidí.

„Catherine! Jaké potěšení! A James Rutherford je tu s vámi – to je opravdu báječné. *Jeunesse d'orée* Oxfordu. Zlatá mládež! Opět v mých komnatách! Jaká čest!“

Catherine se s úsměvem podívala na Rutherforda, když je starý univerzitní profesor uvedl do své útulné, knihami obložené pracovny.

„Moc ráda vás zase vidím, pane doktore Von Dechende. Doufám, že se vám vede dobře?“

„Ach ano, drahá,“ odpověděl a pokynul jim, aby se posadili.

Catherine si odkašlala.

„Obávám se, že jsme za vámi opět přišli pro radu.“

„Jen do toho, má drahá, jen do toho. Jsem vám k službám.“

Catherine počkala, až se Von Dechend usadí ve svém křesle, zhluboka se nadechla a spustila:

„Možná to bude znít tajuplně, ale chceme se vás na něco zeptat. Nemáme čas vysvětlovat všechno dopodrobna, proč, co a jak – ale opravdu potřebujeme vaši pomoc…“

Odmlčela se, aby zjistila, jestli se Von Dechend spokojí s tak podivnou předmluvou. Pomalu přikývl a vybídl ji, aby pokračovala.

„Snažíme se lokalizovat katastrofickou událost, která se odehrála v dávné minulosti a která možná vymýtila téměř celou lidskou populaci. Hledáme jakýkoliv důkaz – v záznamech o zkamenělinách, v geologii, paleontologii. Cokoliv, co by mohlo naznačovat kataklyzma takových rozměrů, že by dokázalo osvětlit mýty o konci minulého světa, které najdeme v každé kultuře na celém světě.“

Rozhostilo se dlouhé ticho. Von Dechend upíral pohled na strop, jako by si připravoval projev. Catherine se zadívala na Rutherforda. Oba mlčky čekali, snažili se pomalu ani nedýchat, pro případ, že by tím mohli přerušit tok myšlenek starého akademika. Asi po minutě ticha Von Dechend promluvil. Jeho hlas zněl naprosto vážně, jeho dobrosrdečnost byla ta tam a obvyklou veselost nahradila čirá vědecká obezřetnost. Skoro to vypadalo, jako by s nimi toto téma ani nechtěl probírat.

„Ještě než se do toho pustíme, dovolte mi, abych jednu věc vyjasnil předem. Nechystám se podpořit teorii, že starověké mýty a legendy o katastrofách jsou něco jiného než mýty a legendy. Existuje

dlouhá řada bláznů, kteří to pro vás rádi udělají. Blázni a náboženští fanatici. Nepatřím ani k jedněm z nich. A takovéhle bláznivé smyšlenky mě nezajímají.“

Rutherford si všiml Catherinina pohledu. Na chvíli zaváhala. Rozhodl se, že se do rozhovoru poprvé vloží.

„Ne, tak to samozřejmě není, pane doktore. To od vás rozhodně nečekáme. Jen si chceme popovídat na určité intelektuální úrovni, v soukromí, abych tak řekl mimo záznam, jen mezi námi. Je to jen takový náš nápad. Jednoduše chceme pouze spekulovat o tom, kdy mohlo k takovému kataklyzmatu hypoteticky dojít. Kdy byla v minulosti ta nejpříhodnější doba. Všichni jsme si zcela vědomi, že je to pouze vědecká spekulace.“

Rutherford s Catherine čekali se zatajeným dechem.

Po další nekonečné odmlce Von Dechend promluvil. „Hmm. Tak dobře. Teď když jsme si to ujasnili, můžu vám říct, co si o tomto tématu osobně myslím.“

Catherine s Rutherfordem se instinktivně zhluboka nadechli. Von Dechend bafal z dýmky. „Můj bezprostřední dojem,“ začal, nejprve pomalu, ale postupně se dostával do varu, „mi vždycky naznačoval, že se v minulosti během poslední doby ledové muselo stát něco strašného.“

Jeho posluchači byli jako na trní. Von Dechend se teatrálně odmlčel předtím, než velice pomalu pokračoval. „Dějiny lidstva před úsvitem zaznamenané historie jsou sérií šťastných úniků před naprostým vyhlazením. Dá se vlastně bez jakéhokoliv přehánění říct, že dávný předek nás všech v některé fázi v minulosti musel zuby nehty bojovat o holé přežití. Jakkoliv v dnešních dnech někteří příslušníci našeho rodu mohou vypadat líní a slabí, můžete dát ruku do ohně za to, že jsou potomky neuvěřitelně odhodlaných, vynalézavých a statečných mužů a žen, kterým se nějakým způsobem podařilo přežít pohromy, jimž je příroda vystavovala.

Naše zkušenost jakožto živočišného druhu nám během posledních několika tisíc let umožnila stát se mnohem samolibějšími. Myslíme si, že je pro planetu normální být v klidném stavu a z velké části i velmi pohostinným místem. To je obrovská chyba. Mnohem případnější by bylo tvrzení, že jsme se posledních pár tisíc let

pohybovali v oku hurikánu: prožívali jsme klidnou fázi uprostřed mrtvého bodu nekonečné smršti násilí a destrukce.“

Oba hosté fascinovaně naslouchali. Von Dechend se čím dál víc vžíval do role vypravěče a zdálo se, že se chystá pronést vrcholnou řeč.

„Ale vraťme se zpět do doby ledové. Té, stejně jako téměř všemu, co se odehrálo před více než pěti tisíci lety, moc nerozumíme. V každém případě ale víme, že s sebou přinesla obrovskou, děsivou zkázu, a můžeme klidně hádat, že lidstvo mělo opravdu hodně velké štěstí, když ji dokázalo přežít.

Víme poměrně jistě, že poslední doba ledová začala kolem roku sto deset tisíc před naším letopočtem. Spolu s ní se po celém povrchu naší planety začala šířit souvislá ledová pokrývka. Vrcholu dosáhla v rozmezí padesáti pěti a dvanácti tisíc let před naším letopočtem. Při pohledu z vesmíru musela země připomínat sněhovou kouli. Ledová pokrývka vyrostla a potom najednou zničehonic roztála, aby se vytvořila znovu a byla ještě o něco silnější. Ruku v ruce s tím musela jít obrovská ekologická nestabilita: povodně, zemětřesení, bouře a tak dále.

Ale rád bych vaši pozornost přivedl k poslednímu tání. Na vrcholu doby ledové, dvanáct tisíc let před naším letopočtem, pokryl led téměř celý povrch naší planety. Ale během následujících pěti tisíc let led, který vznikal stovky tisíc let, najednou všechen během děsivé oblevy roztál. Někteří vědci se dokonce domnívají, že toto tání mohlo proběhnout během mnohem kratší doby. Během stovek let, nebo možná dokonce v průběhu desítek. Fosilní záznamy jasně dokazují, že během tohoto tání byly na obyvatele planety vypuštěny obrovské, mocné přírodní síly. Možná si myslíte, že se podmínky pro většinu zvířat zlepšily, a z dlouhodobého hlediska je to určitě pravda, ale obleva vyvolala ve velice krátkém sledu přírodní katastrofy, jež zahubily mnoho druhů. Tentýž příběh o obrovském a náhlém vyhynutí vypráví fosilní pozůstatky po celém světě. V Jižní Americe žili koně a další megafauna – koně znovu přivezli až Španělé a megafauna zmizela úplně. A v Severní Americe bylo vyhubeno třicet tři z padesáti pěti druhů savců. Proběhl skutečný holocaust.“

Von Dechend provrtával své hosty pohledem.

„Dokážete si představit, jak mohl v takové době vypadat život? Muselo to být skutečně děsivé. Jestliže jste si se svým kmenem nebo rodinou vybrali špatnou část světa a usadili jste se tam, byli jste smeteni. Tající led mohl způsobit obrovské geologické výkyvy: zemětřesení, výbuchy sopek, vlny tsunami. Je zázrak, že to lidstvo vůbec přežilo.

Nejpodivnější na tom ale je, jak se zdá, že polární oblasti trpěly ze všech nejvíc. Pod ledem bylo nalezeno mnoho pohřbených zvířat. Do dnešního dne vykopáváme perfektně zachované mamuty: a ze slonoviny jejich klů se stále vyřezávají umělecké předměty.“

Catherine to mátlo.

„Ale jestliže se jejich těla dochovala i s masem na kostech, neznamená to, že museli zmrznout neuvěřitelně rychle a okamžitě po smrti byli zakonzervováni, jinak by se přeci rozložili?“

„Ano, dobrá poznámka. Je to zvláštní. Zatímco vyhubené živočišné druhy z Jižní Ameriky a Austrálie jsou pohřbeny pod zemí a jejich maso se dávno rozložilo, zvířata, jež byla nalezena za polárním kruhem – na Aljašce a na Sibiři –, jsou zmrzlá a jejich maso zůstalo na kostech. Některá z těchto zvířat mají dokonce v žaludcích nestrávenou potravu, což může znamenat jen to, že zmrzla na kámen během tří hodin od posledního jídla. A ještě podivnější je to, že nejde jen o mamuty, šavlozubé tygry a další arktická zvířata, ale také o leopardy, slony, koně, dobytek, lvy a mnoho dalších teplomilných zvířat.“

Rutherford byl ohromený.

„Leopardi a sloni – na Antarktidě?“

„Už to tak vypadá. Dokonce i na úrovni arktických Svalbardských ostrovů objevují vědci fosilní pozůstatky teplomilných zvířat a zbytky fauny a flóry, která je schopná přežít jen v tropickém klimatu.“

Rutherford to stále nedokázal pochopit.

„Ale to je neuvěřitelné.“

„Ano. Je to jedna z největších záhad provázejících konec poslední doby ledové. Jak je možné, že všechny tyhle teplomilné druhy skončily pohřbené pod vrstvou ledu v místech, která jsou dnes za polárním kruhem? Je jasné, že v době, kdy se doba ledová blížila

ke konci, putovaly tyto části pevniny opačným směrem, silně se na nich ochladilo a staly se nehostinnými. Celá stáda zvířat zmrzla na kost.“

„To ale jednoduše nedává smysl,“ prohlásil James. „Konec doby ledové s sebou měl přinést teplé počasí, a stejně, co by mohly teplomilné druhy pohledávat v těchto zmrzlých zeměpisných šířkách?“

„Jistě. Připouštím, že je to celé záhada. Víme ale, že velká obleva skončila kolem roku sedm a půl tisíce před naším letopočtem. Ledová pokrývka ustoupila. Život na Zemi během předchozích šesti nebo sedmi tisíc let musel být nejděsivějším v celé její historii. Výbuchy sopek, zemětřesení, divoké bouře, vlny tsunami a, samozřejmě, potopy. Tisíce tun tajícího ledu tlačilo na zemskou kůru a nutilo ji stoupat, což vyvolávalo zemětřesení. Hladiny moří stoupaly. Obrovské kusy pevniny zaplavila voda. Záplavy a tsunami dosahovaly takových měřítek, že Himálaje mohly být dočasně zatopené.“

„Cože? Ale to není možné!“ skočil mu Rutherford do řeči.

„Ale je. V horách v Severní Americe byly nalezeny kostry velryb a uprostřed Sahary ve wádí Hitán také. Po celé Evropě nacházíme vrcholky hor, jež musely sloužit jako poslední útočiště pro tisíce zděšených ustupujících zvířat. Všude na světě existují podobné masové hroby, důkazy hrůzyplné migrace zvířat a lidí prchajících před stoupající vodou. Celá západní Evropa se ocitla pod hladinou moře hned několikrát, netušíme na jak dlouho, ale s jistotou víme, že se to stalo dvakrát, možná třikrát… V každém případě bylo období mezi patnácti tisíci a sedmi tisíci lety a obzvláště mezi jedenácti a sedmi tisíci před naším letopočtem plné děsivých dlouhodobých záplav, náhlých mrazů a téměř všeobecné zkázy.“

Catherine vrtěla udiveně hlavou, poslouchala jako uhranutá.

„Muselo to být opravdu děsivé.“

„Ano. A pro tyto primitivní lidi o to víc, oč méně tušili, proč se to všechno děje. Bylo by jen přirozené domnívat se, že je rozzlobení bohové trestají.“ Vzdychl. „Tohle vás zajímalo?“

Rutherford s Catherine si vyměnili pohled.

„Ano. Mockrát vám děkujeme, že jste si udělal čas a tohle všechno nám vyprávěl. Netušil jsem, že lidstvo prošlo tak strašlivou bouří, navíc v poměrně nedávné době," promluvil jako první Rutherford.

„Ano, mockrát děkujeme, doktore," ozvala se i Catherine. „Neexistuje mnoho lidí, kteří by disponovali vašimi znalostmi, a to, co jste nám o té době řekl, je pro nás opravdu moc užitečné. Teď ale budeme muset jít. Už tak jsme vás obrali o spoustu drahocenného času."

„Ale vůbec ne, Catherine, je mi vždy potěšením. Rád pomohu. Je třeba lidem připomínat, že žijeme v neobvykle tiché a klidné době. A ta nebude trvat věčně!"

Catherine s Rutherfordem se zvedli k odchodu. Starý akademik se na ně díval s prohnaným výrazem ve tváři.

„Možná mi jednoho dne řeknete, proč jste se na tohle všechno ptali."

Catherine se smutně usmála.

„Určitě, pane doktore. Jednoho dne, slibuji."

52

Návštěva doktora Von Dechenda znovu povzbudila Catherininy a Rutherfordovy naděje. Když scházeli ze schodů, vzrušeně probírali, co právě slyšeli.

„Jamesi! To bylo přesně to, v co jsme doufali, a vlastně ještě mnohem víc! To vysvětluje naprosto všechno, včetně faktu, že velká potopa se skutečně stala. A precese se musela vázat ke konci doby ledové – k tání ledu! Dává to perfektní smysl. Když se oběžná dráha Země jednou za dvacet šest tisíc let změní, severní a jižní pól jsou vystaveny odlišnému množství tepelného záření. V určité fázi cyklu, kdy jsou póly nejblíže ke Slunci, začnou tát… konec doby ledové je odpověď!"

Myšlenky Catherine v hlavě jen vřely. Zdálo se, jako by všechno zapadalo na své místo. Rutherford byl stejně jako ona nadšený.

„Já vím. Všechno to začíná dávat smysl… mýty o potopě jsou skutečnými záznamy o katastrofách, které nás málem vyhladily.“

„Ano,“ Catherine mluvila téměř zároveň s ním, „a konec doby ledové s sebou také paradoxně přinesl náhlý mráz v určitých oblastech, o nichž hovoří Vikingové a zoroastriáni…“ Zničehonic se plácla dlaní pravé ruky do čela. „Jamesi, už vím! Nemůžu uvěřit tomu, že jsem byla tak slepá: odpověď známe vlastně úplně celou dobu…“

Catherine otevřela dveře do pracovny profesora Kenta a přistoupila k jeho stolu. Stál na něm velký glóbus, který stisknutím tlačítka rozsvítila. Otočila se k Jamesovi. „Hapgoodova teorie o přesunu zemské kůry!“ spustila.

Rutherford na chvíli vypadal naprosto nechápavě.

„Určitě si to pamatuješ. Doktor Von Dechend nám o ní vyprávěl, když jsme za ním byli kvůli mapám. Říkal, že Hapgood použil mapu Piriho Reise, aby potvrdil svou teorii o přesunu zemské kůry. Podle něj ležela Antarktida severněji než dnes, ale zemská kůra se posunula a Antarktida se svezla na dno planety.“

Pomalu otočila glóbus, aby ukázala, co tím chtěla říct.

„Celá zemská kůra se pohnula, ne jen jedna nebo dvě tektonické desky, ale celá litosféra. Dříve teplé oblasti se musely najednou přesunout nahoru, za polární kruh. Pak samozřejmě není divu, že pod sibiřským ledem najdeme zmrzlé slony, velbloudy a všechna další teplomilná zvířata.“

Rutherford najednou všechno pochopil. Tvář se mu rozzářila.

„A to také znamená, že před tímto posunem zemské kůry mohli lidé žít v místech, která dnes tvoří pevninu Antarktidy. Jakmile se přesunula na jih, zjistili, že jsou odříznuti, nemluvě o drtivém úderu tsunami.“

„Přesně tak! To také znamená, že z Antarktidy mohli pocházet všichni ti nositelé světla pokroku. To vysvětluje mapu Piriho Reise i všechno ostatní. Zoroastriány opouštějící svou domovskou zemi na sibiřských pláních, které se najednou přesunuly na sever a začalo tam mrznout, a nositele světla, jejichž civilizace poté, co se přesunula země na jih, byla zničená.“

Rutherford krabatil vším tím soustředěním čelo.

„A dokonce to vysvětluje i jednu z hlavních otázek, která mi vrtala hlavou od chvíle, co jsme tohle všechno začali objevovat: proč neexistuje žádný záznam o civilizaci, z níž tito nositelé světla pocházeli.“

„Přesně tak, všechny důkazy jsou pohřbené pod více než tříkilometrovým antarktickým ledem. A proto je nikdy nikdo nenašel. Ti, co přežili, se rozprchli do všech stran. Dorazili na pobřeží Jižní Ameriky a na Blízký východ, kde se pokusili znovu navázat na svůj odkaz: Viracocha, Osiris a Oannes, to všechno byli uprchlíci ze starověké antarktické civilizace, jež byla zničena, když se pohnula zemská kůra.“

„Naprosto s tebou souhlasím.“

„Zároveň to vysvětluje rychlost velkého tání. Čím víc ledu roztálo, tím větší hmota zemského povrchu se přesunula jinam. To způsobilo, že se kůra pohnula, najednou se póly dostaly do teplých zeměpisných šířek, a tím pádem led tál ještě rychleji. Není divu, že hladiny moří stouply tak rychle.“

Rutherford se znovu ponořil do vlastních myšlenek.

„Ano, ale ve skládance ještě pořád jeden dílek chybí. Proč si profesor Kent myslel, že nás čeká stejný osud? Podobnému momentu v precesním cyklu se neblížíme… dokonce nás ani nečeká konec doby ledové, jako to bylo v případě našich dávných předků. Tak proč se domníval, že nám hrozí stejné kataklyzma?“

„Myslím, že bychom měli vyrazit do Gízy. Víme, že Gíza byla centrem starého světa. Bezumov do Gízy pojede, to vím jistě. A jakmile se tam dostane, pokusí se na to přijít sám. Mohli bychom ho zkusit předstihnout, zhatit jeho šílené plány a konečně přijít na to, proč si profesor myslel, že jsme v nebezpečí.“

Rutherford se usmál a zavrtěl hlavou.

„Dobře, Catherine. Náš poslední vrh kostkou. Myslím, že když to nezabere, jsme stejně všichni ztraceni. Tak proč si neudělat poslední výlet, než naše civilizace zanikne?“

ČÁST ČTVRTÁ

53

Recepční v káhirském pětihvězdičkovém hotelu Nil Hilton nechápavě hleděla na elegantně oblečeného bílého muže, jenž stál na druhé straně přepážky a neměl s sebou nic jiného než příruční kufřík. Měl na sobě zánovní bílý oblek, hnědé šněrovací polobotky, bílou košili, modrou kravatu s elegantním vzorem a zdálo se, že s sebou nemá jediné zavazadlo. Vplul do hotelové haly a požadoval nejlepší volný pokoj.

„Moc se omlouvám, pane, ale mohl byste mi to, prosím, hláskovat?“

„Č-E-CH-O-V, Andrej Čechov.“

Ivan Bezumov posunul zbrusu nový ruský pas přes mramorovou desku k čekající ruce recepční.

„A teď sebou hněte – pospíchám.“

Obrovskými okny, jež poskytovala výhled na majestátní řeku, která se vinula pod nimi, dovnitř proudily sluneční paprsky. V naprostém kontrastu k hluku a potu světa venku tu tiše přes obrovský vzdušný prostor mramorem vykládaného atria spěchali pilní číšníci a roznášeli pití bohatým turistům, kteří posedávali v křesílkách rozestavěných v hale.

Recepční si nervózně odkašlala. „Ano, omlouvám se, pane. Kolik nocí byste rád zůstal, pane Čechove?“

„Řekněme prozatím tři. To by mělo bohatě stačit.“

„Přál byste si pokoj s výhledem na Nil?“

„Ano. Mohla byste to prosím urychlit?“

„Samozřejmě, pane. Tady je váš klíč.“

„A chci auto s řidičem – s náhonem na všechna čtyři kola – a řidič musí umět plynně rusky. A musí mi být k dispozici dvacet čtyři hodin denně. A než se zeptáte, peníze nehrají roli. Tady je moje kreditní karta. Teď si jdu na pár hodin odpočinout do svého pokoje. Zajistěte, aby na mě, až přijdu dolů, můj řidič čekal v hale.“

Bezumov se otočil a vydal se dlouhými kroky přes mramorovou podlahu k výtahům.

Vysoko nad Středozemním mořem si Catherine s Rutherfordem uvědomili, že už zase míří do neznáma. Catherine, která si v tak krátké době, jež uplynula od jejich posledního letu, připadala v přeplněném letadle trochu klaustrofobicky, zavřela oči. Otevřela si láhev minerálky a snažila se postupným upíjením dohnat dehydrataci vyvolanou dlouhým letem. Po několika pořádných doušcích se podívala na Rutherforda. Z jeho tváře bylo jasné, že se plně soustředí – v rychlosti pročítal knihu o hieroglyfech. Catherine se opřela, zhluboka vzdychla a protřela si unavené oči.

„Uf… jsem úplně rozlámaná. Ale musíme to vydržet a pokračovat. Jsem rozhodnutá tohle všechno dotáhnout do konce."

„Nápodobně," odpověděl odhodlaně Rutherford s očima podlitýma krví. „Jsem vyčerpaný. Ale mám pocit, že i kdyby nic jiného, naše cesta v Egyptě skončí."

Catherine přikývla.

Kéž bych toho jen o starověkém Egyptě věděla víc – vlastně, kéž bych toho o všem věděla víc. Připadám si jako na studijní horské dráze.

Zdálo se, že toho tolik závisí na tom, jestli jim vlastní znalosti a inteligence pomohou pochopit, proč si profesor myslel, že světu hrozí další katastrofa.

A i kdybychom pochopili, proč nám hrozí stejné utrpení, jakým prošli naši starověcí předci, budeme muset ještě přijít na to, jak katastrofě zabránit a zastavit Bezumova… Tolik si přeji, aby byl profesor s námi; kéž bych si s ním jen mohla promluvit.

Otevřela oči a opatrně si protáhla krk ze strany na stranu.

„Jamesi?"

„Hmm?" zamumlal Rutherford, úplně zabraný do čtení, aniž by zvedl oči.

„Doufám, že o tom, kam právě směřujeme, víš o mnoho víc než já."

Rutherford pomalu zavřel knihu a strčil ji do kapsy na opěradle sedadla před sebou. Otočil se k ní a přinutil se k vyčerpanému úsměvu.

„No, nemohu o sobě prohlásit, že bych byl světoznámou autoritou. Ale už jsem tam několikrát byl. Rozhodně jsem si v této

oblasti v porovnání s Jižní Amerikou výrazně jistější v kramflecích. Minimálně znám ortodoxní názory na starověký Egypt. Jde o to, že po tom, co jsme se dozvěděli, začínám přemýšlet, jestli vůbec ortodoxní myšlení stojí za ten papír, na kterém je zaznamenané."

Catherine si povzdechla. „Souhlasím s tebou. A klidně se vsadím, že nějaké podivné nesrovnalosti odhalíme i tady. A stejně tak se klidně vsadím, že za tím budou zase precesní čísla. Ale na tomhle poli jsem přeci jen úplný nováček. Vím jen tolik, kolik jsi mi toho řekl o Osiridovi, a něco málo si pamatuji ze školy. Moc dlouho jsem si četla pouze o hvězdách."

„Nemůžeš znát všechno. A bez tvých znalostí o hvězdách bychom se nikdy nedostali tam, kde jsme teď. V každém případě se může stát, že jsi celá ta léta studovala něco, o čem se ve velice krátké době můžeme dozvědět, že je úplně jinak."

„Musíme někde začít. Možná bys mě, jestli máš sílu, mohl stručně zasvětit do základů?"

Rutherford se napřímil a protáhl se, aby setřásl únavu a probral se.

„Ještě než se pustíme do výkladu historie," začal, „měl bych zmínit pár geografických zvláštností. V prvé řadě, Gíza, kde stojí pyramidy a kudy si razí cestu do Středozemního moře Nil, leží přesně na třicátém stupni zeměpisné šířky. To znamená, že pyramidy jsou přesně v jedné třetině vzdálenosti mezi rovníkem a severním pólem. Nikdy předtím mě nenapadlo, že by to mohlo být důležité, ale kvůli Bezumově teorii a především kvůli tomu, co jsme sami zjistili o precesních souvislostech mezi lokalitami všech těchto světoznámých památek, se mi zdá, že to má najednou výrazně větší význam."

„To *je* opravdu zajímavé. Chci říct, to může být jen těžko náhoda. Jaké jsou ty další zvláštnosti?"

„No… Nikdy předtím jsem o tom nějak zvlášť nepřemýšlel, ale pyramidy stojí přesně ve středu světové pevniny."

Catherine se zamračila.

„Jak to myslíš? Centrum světové pevniny přeci musí být spíš někde uprostřed Ruska nebo Severní Ameriky, ne?"

Rutherford zavrtěl hlavou.

„Ne, ne z toho pohledu, o kterém mluvím já. Myslel jsem to tak, že když nakreslíš čáru od pólu k pólu tak, aby protínala základnu Velké pyramidy, zjistíš, že probíhá přes větší množství pevniny než jakákoliv jiná zeměpisná délka spojující sever a jih na celém světě. Ba co víc, když nakreslíš stejnou čáru od západu na východ, která zase bude procházet skrz pyramidy, zjistíš, že i ona protíná víc pevniny než jakákoliv jiná zeměpisná šířka. Podívej.“

V časopise letecké společnosti nalistoval mapu světa, vyndal propisku a nakreslil čáru shora dolů probíhající skrz Gízu. Potom nakreslil druhou čáru zleva doprava, která se s první křížila. Catherine na kresbu zůstala zírat. Najednou se její výraz změnil – v očích se jí zablesklo, jak dostala nápad.

„Nevyvolává to u tebe myšlenku na povodeň?“

Rutherford překvapeně naklonil hlavu.

„Teď, když o tom mluvíš, tak ano. Řekl bych, že by moře, aby dosáhlo až k pyramidám, muselo pohltit víc pevniny než na jakémkoliv jiném místě na světě.“

„Ano, a navíc to muselo být jedno z prvních míst, které oschlo poté, co voda začala ustupovat!“

Rutherford se zasmál.

„Samozřejmě! No ano! Tohle mě vůbec nenapadlo.“ Zamyšleně se odmlčel. Potom pokračoval: „Předpokládá se, že dějiny starověkého Egypta tak, jak je známe, začaly s faraonem Menim v roce tři tisíce před naším letopočtem. Předpokládá se rovněž, že pyramidy a další důležité stavby vznikly během prvních pěti set let – do doby kolem dva a půl tisíce let před naším letopočtem. Tehdy také údajně vznikly náboženské texty, jež se nám dochovaly vyryté a namalované do zdí různých staveb.“

Catherine přemýšlela o tom, co Rutherford vykládal. „A co předtím, co bylo před Menim?“

„Nejspíš existovala jen spousta malých království a knížectví. Tyto malinkaté státečky nikdy ničeho velkého nedosáhly. Z velké části je tvořily skutečně primitivní společnosti – neolitičtí farmáři dloubající do hlíny nilského pobřeží. Všechno, co dnes považujeme za úchvatné vývojové stupně starověkých Egypťanů, přišlo až s faraony, kteří se datují od Meniho.“

„Tohle všechno zní tak povědomě. Až příliš se to podobá Viracochovi, který byl naprosto vymazaný z dějin.“

Rutherford vyndal z tašky další knihu.

„Naprosto s tebou souhlasím. Hele, přečti si tohle. Zkusím na chvilku usnout.“

Přetáhl si pásku přes oči a unaveně si opřel hlavu o opěradlo křesla.

Catherine byla nervózní, ale zároveň se jí ulevilo, protože měla pocit, že se jejich cesta chýlí ke konci a že možná někde ve starodávných pouštních pískách naleznou řešení.

Vybavila si podobu těch mužů, kteří si pro ně přišli, to nebezpečí a hrozbu hrozného násilí, jemuž ještě zdaleka neunikli. Ty vzpomínky ji strašily. Vyvolávaly v ní touhu utéct, najít si nějaké bezpečné místečko, pokud vůbec nějaké existovalo. Ale věděla, že tohle musí dokončit, že musí pochopit pravdu. Podívala se na Rutherforda a uvědomila si, jak moc je ráda, že letí s ní, že tohle všechno nemusela absolvovat sama.

54

Dvě hodiny po přistání se konečně prodrali pasovou kontrolou a hlemýždím tempem se sunuli v pronajatém autě Káhirou na pokraji dopravního kolapsu. Najednou Rutherford spatřil to, co hledal. Za okrajem předměstí egyptského hlavního města se do výšky vypínaly vrcholky tří největších pyramid Gízy: Velké pyramidy – které moderní egyptologové říkají také Chufuova pyramida –, vedle ní Rachefovy pyramidy a poslední, mnohem menší, Menkaureovy pyramidy. Přestože stojí za periferií města, jsou tak obrovské, že při pohledu z okrajových čtvrtí Káhiry vypadají, jako by se tyčily z nitra města samotného a zastiňovaly všechno ostatní.

Rutherford zajel ke kraji silnice. Řeka aut kolem nich líně plynula dál.

„Podívej!“

Catherine se naklonila dopředu a vyhlédla ven do úmorného vedra. To, co viděla, jí vyrazilo dech. Rutherford nadšeně ukazoval na největší ze tří pyramid.

„Velká pyramida. Největší lidskou rukou vybudovaná stavba na celém světě.“

„To tedy těžko! Co všechny mrakodrapy, které vyrostly ve dvacátém století?“

Rutherford se zasmál. „V porovnání s ní jsou jako dětské hračky! Velká pyramida je úplně jiná liga. Uvidíš, až se dostaneme blíž, a její velikost pocítíš, až vejdeme dovnitř.“

„Nikdy mě nikdo ani trochu nevaroval před tím, jak ohromné ve skutečnosti jsou.“

„Ano,“ pokračoval Rutherford, „a jsou ještě ohromnější, když si uvědomíš, že Velká pyramida je jednou z prvních postavených staveb vůbec. Objevila se odnikud na samém úsvitu dějin – archeologové se domnívají, že byla vybudovaná někdy kolem roku dva tisíce šest set před naším letopočtem – s podivuhodnou technickou přesností. Vzhledem k tomu, že její stavitelé neměli k dispozici jeřáby a bagry a veškeré další vybavení moderních budovatelů, dá se bez nadsázky říct, že je to zázrak.“

Catherine se na něj zadívala. Pohled upíral na gigantické stavby.

Vypadá, jako by byl pod vlivem nějakého kouzla… kouzla pyramid.

„Nepřipadá ti to trochu divné?“

Rutherford se pořád ještě díval na pyramidy. „Co?“ odvětil, aniž by se na ni podíval.

„No, je to trochu, jako kdyby ses rozhodl navrhnout první auto a rovnou postavil ferrari. A od toho okamžiku bys dalších tisíce let stavěl motokáry, než bys znovu dokázal postavit ferrari.“

Rutherford ji soustředěně poslouchal.

„Chci říct,“ pokračovala, „že těžko může někdo něco takového popsat jako normální vývojový model. O dějinách architektury toho moc nevím, ale než v Anglii postavili Warwick Castle nebo než vznikly velké křižácké hrady, byly vybudovány mnohem primitivnější typy hradů. Existuje přeci nějaká vývojová křivka, postupný rozvoj – nestalo se, že by se v hlubinách dějin rozhodli zničehonic postavit nejdokonalejší a největší hrad vůbec. Pyramidy tohle všechno popírají, stojí tady od počátku věků a shlížejí na vše, co přišlo po nich.“

Rutherford vypadal velice vážně. „Máš pravdu. Vypadá to, že začínáme vidět, jak chatrné oficiální dějiny jsou.“ Zamračil se a se svraštělým obočím se obrátil k Catherine. „Pojď, chci ti něco ukázat.“

Zařadil rychlost a zajel s autem zpět do rušného provozu. Pokračovali po široké silnici další kilometr a půl, poté odbočili, promotali se několika postranními ulicemi a objevili se na okraji pouště. Vysoké, ošklivé betonové domy Káhiry nechali daleko za sebou, a zmizely dokonce i ošuntělé kancelářské budovy, které lemovaly hlavní tah. Stavby kolem měly teď téměř venkovský charakter, skoro jako kdyby se předměstí proměnilo ve vesnici nebo mu na okraji pouště došel dech a vytratilo se. Silnice nebyly vyasfaltované a prach, který se zvedal od pneumatik, zůstával viset ve vzduchu. Rutherford zastavil. Vypadalo to, jako by se nad nimi pyramidy tyčily, ačkoliv je od nich dělily rozlehlé písečné duny.

„Jsme tu. Dál už musíme po svých.“

Slunce žhnulo, hodiny ukazovaly jednu odpoledne. Oba sebou trhli, když vystoupili do nelítostně spalujících slunečních paprsků. Připadalo jim, jako by se sálající horko odráželo od písku a lepilo se na ně. Vzduch naplňoval zápach koňského hnoje a kolem uší jim bzučely mouchy. Gízská rovina byla téměř liduprázdná. Kolem základny Velké pyramidy se ploužil ztrápeně vypadající hlídač, nebo možná byli dva. Ale turisti tuto část dne trávili ve svých hotelích, schovaní v bezpečí před žhnoucím sluncem. Po vyčerpávajícím plahočení přes písečné přesypy se konečně dostali k masivnímu boku Velké pyramidy.

Rutherford vystoupil na první schod. Nevypadal už tak sebejistě. Poplácal jeden z masivních kamenných bloků. Sahal mu po prsa a musel vážit minimálně deset tun. Zvrátil hlavu a zadíval se na vrcholek obrovské masy kamení. Catherine si rukou zaclonila oči a rozhlédla se po gízské plošině.

„Myslíš, že jsme tu v bezpečí? Myslíš, že nás pořád ještě sledují?“

Rutherford si nervózně prohlížel horizont. Vše kolem halilo dusivé horko.

„Nemám tušení. Musíme předpokládat, že ano. Touhle dobou nejspíš akorát zjistili, jakým letem jsme se sem dostali. Nezbývá, než si pospíšit.“

Catherine vyschlo v ústech. Zadívala se vzhůru k nedosažitelnému vrcholu starověké pyramidy.

„A musíme najít Bezumova. Určitě je někde v Káhiře.“

Rutherford zavrtěl hlavou a podíval se na ni.

„Můžeme si být jisti tím, že zítra za úsvitu jarní rovnodennosti bude určitě tady. Co s tím můžeme udělat, tím už si tak jistý nejsem.“ Znovu zamhouřil oči a zadíval se na Velkou pyramidu. „Ale teď se pojďme soustředit na řešení záhady.“

Otočil se a položil pravou ruku na bok nejspodnějšího kamenného bloku.

„Je to neuvěřitelná stavba, viď? Tvoří ji víc než dva a půl milionu kamenných bloků, z nichž každý váží mezi dvěma a patnácti tunami, což je obrovská hmotnost. Kdyby každý z nich nebyl usazen na správné místo, vznikl by velice rychle obrovský tlak, díky němuž by se celá stavba velmi rychle zhroutila.“ Pohladil starobylý kámen. „Původně byla celá pyramida obložená materiálem podobným bílému mramoru. Takže se ona i dvě sousední pyramidy v jasném slunci leskly jako zrcadla. Muselo to být skutečně nesmírně efektní.“

Catherine přistoupila k základně pyramidy. Prsty zkoumavě přejela po kamenech.

„Jak víme, že měla takový povrch? Co se s ním stalo?“

„V první řadě,“ odpověděl sebevědomě na její otázku, „se nám dochovaly popisy od antických Řeků a zároveň na některých místech toto plátování ještě zůstalo. Každý z těchto krycích kamenů musel vážit přes deset tun, ale spoje mezi nimi jsou tak dokonalé, že se mezi ně nevejde list papíru. Je to hodně podobné kamenické práci v Peru,“ dodal.

Catherine se zaklonila a pokusila se dohlédnout až na vrchol. Stejně jako u vysoké hory, ani tady nebylo možné spatřit vrcholek, jen nekonečné kamenné schodiště. Rutherford udělal pár kroků vzad, aby si mohl stavbu lépe prohlédnout.

„Ale to ještě není všechno. Jak vidíš, základna pyramidy má tvar čtverce.“

Catherine také ustoupila a připojila se k němu.

„Všechny čtyři strany tohoto čtverce," pokračoval, „jsou s maximální přesností vystavěné tak, aby odpovídaly čtyřem světovým stranám. Znamená to, že severní strana, na kterou se právě díváme, je perfektně spojená s geografickým severem. Východní strana ukazuje na skutečný východ a tak dále."

Catherine přejela pohledem zprava doleva celou délku severní strany.

„Určitě nemohou být *perfektně* v zákrytu."

„Tak perfektně," odvětil Rutherford, „jak jen je to v lidských silách, pokud jde o budování stavby takovýchto rozměrů. Všechny čtyři strany byly měřeny nejmodernější technikou a odborníci vypočítali, že se odchylují jen o necelou jednu desetinu procenta."

„To je úžasné!"

Rutherford spokojeně sledoval Catherininu reakci.

„Docela ano. Zároveň to nedává moc smysl."

„Jistě že to nedává smysl – je to naprosto šílené."

„Ne, chtěl jsem říct, že je to naprosto zbytečné. Lidské oko není schopné zaznamenat odchylku jednoho procenta. Moderní stavitelé by si nedělali těžkou hlavu ani s odchylkou kolem jednoho a půl procenta na obě strany. Na tom všem je ještě nepochopitelnější to, jak moc a moc je obtížné snížit odchylku z jednoho procenta na jeho desetinu."

Catherine se na něj užasle zadívala.

„Tak proč si s tím dávali takovou práci? Jaký to mělo smysl?"

Rutherford si prsty pravé ruky přejížděl po tváři.

„Nad tím právě přemýšlím. Nikdo to ještě nedokázal žádným způsobem vysvětlit. V každém případě posedlost přesností tady nekončí. Délky stran jsou také naprosto shodné. A všechny rohy svírají tak přesný pravý úhel, jaký jen mohou lidské síly stvořit. Je to skutečně nevysvětlitelné."

Catherine nestačila žasnout nad dovednostmi, které si tato starověká stavba vyžádala.

„Ale kde k téhle technické genialitě přišli?"

Rutherford si přestal mnout tvář a významně zdvihl ukazováček, jako by chtěl podtrhnout to, co se chystal říct.

„Tak a to je další problém. Srovnatelné technické vyspělosti bylo znovu dosaženo až ve dvacátém století. Nikdo nedokáže přijít na to, jak mohli podobné přesnosti bez nejmodernějších zeměměřičských přístrojů dosáhnout. A i s nimi je to vlastně téměř nemožné. Další záhada, které musíme přijít na kloub.“

* * *

V hotelu Nil Hilton otevřel núbijský portýr v elegantní červené uniformě s červeným turbanem na hlavě a bílými rukavicemi jedny ze skleněných dveří, aby jimi mohl Ivan Bezumov rázným krokem projít.

Když vyšel do horkem se tetelícího káhirského odpoledne, jeden z nervózně vyhlížejících řidičů, který do té chvíle posedával ve stínu jedné palmy, jež zdobily okolí hotelu, vyskočil, odhodil nedopalek cigarety a rychle si sedl za volant poblíž stojícího automobilu. Byla to Toyota Land Cruiser s náhonem na všechna čtyři kola, přesně jak si Bezumov objednal.

Řidič otočil klíčkem v zapalování a motor se rozeřval. Bezumov netrpělivě čekal, než vůz zastaví před vchodem do hotelu. Ještě než řidič stihl vystoupit a auto oběhnout, aby mohl pasažérovi otevřít dveře, jak ho to učili, Bezumov naskočil dovnitř.

„K pyramidám, a to rychle.“

55

Catherine následovala Rutherforda k rohu Velké pyramidy. Jakmile k ní došli, postavila se tak, aby viděla jak severní, tak západní stranu. Vrcholek pyramidy nemilosrdně přitahoval její pohled. Připadalo jí, jako by posledních pár kusů kamene chybělo.

„Co se stalo se špičkou?“

Rutherford si poodstoupil a obdivoval výhled na západní stranu a nekonečně se vinoucí duny.

„To nikdo přesně neví. V průběhu těch tisíců let byla odstraněna. V každém případě už cestovatelé před dvěma tisíci lety podávali zprávy o tom, že některé bloky pod vrcholem nejsou na svém místě.“

„Co bylo nahoře?“

„Údajně mohl být na vrcholu kámen Benben.“

„Ben co?“

„Benben je označení pro poslední pyramidon, který se nachází na vrcholku pyramidy. Mytologie vypráví, že na počátku věků egyptský bůh stvoření Atum prolomil ticho a tmu dosavadního nebytí a stvořil další bohy. Poté, co opadly vody chaosu, objevilo se několik částí souše. Na jeden z nich spadl kámen Benben.“

„Páni, další mýtus o povodni.“

„Ano, přesně tak.“

„Ale jestliže je to mýtus, není potom Benben spíše jen symbol nebo metafora?“

„Tím bych si nebyl tak jistý. Nejspíš byl součástí meteoritu, existují další případy, kdy starověcí lidé uctívali podobné předměty. Nebo to byl možná prostě jen posvátný kámen či lidský výtvor, ale není důvod nevěřit, že skutečně existoval. Vypadá to, že Benben stál na vrcholku lesklým mramorem obložené pyramidy, jasně zářil a vrhal božské světlo, jež bylo viditelné na kilometry a kilometry daleko. Dokonce i v noci ho ozařovaly hvězdy.“

„Ale z čeho byl vyrobený?“

„Diamant, leštěná žula, zlato, kdo ví? Některé prameny tvrdí, že se v jeho nitru nacházelo Horovo oko – však víš, to podivně znepokojivé oko, které je nakreslené nad pyramidou na jednodolarovce. Podle tradice sundali Benben z vrcholu pyramidy nejvyšší kněží, když si uvědomili, že dny starého náboženství se blíží ke konci. Křesťanství bylo na vzestupu, věděli, že by křesťané Benben sundali nebo by ho dříve či později někdo ukradl. Takže ho sejmuli a ukryli. Je to jedna ze záhad pyramid.“

Catherine se otočila a zadívala se do pouště.

Písek, písek, moře písku až k Atlantskému oceánu. Žádné velké kamenolomy tu tedy zrovna po ruce nejsou…

„Zamysli se nad tím, Jamesi, jak proboha mohli vlastně pyramidy vůbec postavit? Jak sem přes poušť ty obrovské kusy kamenů dopravili a jak je potom perfektně seřadili?“

Rutherford čekal, až se na tohle zeptá, a uvědomil si, že se sám pro sebe usmívá.

„Tahle odpověď se ti nebude líbit, ale opět, nikdo to pořádně neví.“

Catherine na něj zůstala zírat, bylo vidět, že je překvapená.

„Je tu dva a půl milionu kamenných bloků, z nichž žádný neváží méně než auto. Jak bys je všechny přesunula a usadila na místo, aniž by sis mohla pomoct alespoň jeřábem?“

Catherine se na něj příkře podívala. „Nejsem ani egyptoložka, ani inženýrka, nemám tušení. Co říkají teorie?“

„Myslím, že nejoblíbenější je ta, co se učí ve školách. A ta pracuje s tezí, že kamenné bloky byly na místo dotlačeny a dosazeny s pomocí hrubé síly. Stovce tisíc mužů její dokončení trvalo dvacet let.“

Catherine se na chvilku zamyslela.

„To je opravdu velká spousta lidí. Spousta hladových krků. Byli to vězňové?“

„Ne, údajně mělo jít o zemědělce. Na pyramidě pracovali po tři měsíce, během nichž se Nil rok co rok rozvodňoval. To pak museli na nucené volno.“

„Pěkné prázdniny!“ zapřemýšlela Catherine nahlas. „Dobrá, takže tři měsíce ročně po dobu dvaceti let, to je dohromady šedesát měsíců. Dejme tomu, že pracovali dvanáct hodin denně. Třicet dní měsíčně, dvanáct hodin denně to je zhruba dvacet tisíc hodin. Takže jestliže je tu dva a půl milionu kamenných bloků a každý z nich váží minimálně pár tun, pak by, mám ten dojem, museli usadit každou hodinu zhruba sto dvacet bloků. Nebo jednoduše dva bloky za minutu.“

Rutherford se zatvářil přehnaně překvapeně.

„Řekl bych, že dva bloky za minuty zní naprosto neuvěřitelně.“

„Co je na tom ale ještě neuvěřitelnějšího, je fakt, že nejenže museli s bloky hýbat a usazovat je, oni je museli ještě zvednout desítky metrů do vzduchu a umístit je s neurochirurgickou přesností.“

Rutherford se nahlas zasmál a pokrčil rameny.

„Ještě jsi mi neřekl,“ napadla Catherine další otázka, „k čemu měly pyramidy vlastně sloužit.“

Rutherford najednou vypadal skoro nešťastně.

„Už vážně nevím, co si mám myslet. Začínám mít pocit, že je Bezumov mnohem blíž pravdě než všeobecně přijímané vědění.“

Catherine nechápavě nakrabatila čelo.

„Co tím myslíš?“

„Egyptologové tvrdí, že pyramidy jsou hrobky. Jsou místem posledního odpočinku faraonů… Dříve jsem s nimi souhlasil. Ale teď už ne.“ Zadíval se na masu Velké pyramidy. „Zní to příliš jednoduše. Proč všechna ta námaha? Pyramidy zkrátka musí být něco mnohem víc než jen pohřební komory pro mrtvé vládce. Omlouvám se, že to nejspíš nedává moc smysl. Mám prostě jen takový pocit…“

„Jaké mají vlastně archeologové důkazy pro to, aby mohli tvrdit, že jsou to hrobky?“

Rutherford se na chvíli odmlčel, aby si v klidu srovnal v hlavě myšlenky. „Řecký historik Hérodotos,“ pokračoval, „přišel v pátém století před naším letopočtem s teorií o tom, že Velkou pyramidu postavil Chufu, druhou pyramidu poté jeho bratr Rachef a jeho syn třetí. Egyptologové s ním od té doby souhlasili, a kdykoliv našli nějaký nepřímý důkaz, vzali ho za bernou minci. Například nalezli v okolí Gízy různé nápisy, které připisují Velkou pyramidu Chufuovi. Ale to není žádný důkaz, pro pozdější vládce by bylo jen přirozené, kdyby připisovali stavby svým předkům. Když se podařilo pyramidy otevřít, zjistilo se, že jsou úplně prázdné, žádné poklady a jen ve třetí, v té nejmenší, se našly kosti. Ale i ty pocházejí dle provedené datace z dob Ježíše Krista, tedy dlouho poté, co pyramidy vznikly. Říká se, že Velkou pyramidu museli vyloupit vykradači hrobek. Ale stoprocentně to nikdo neví.“

Catherine se zamyslela nad tím, co jí právě řekl. „Dobře. Takže tohle všechno vlastně znamená, že nevíme vůbec nic?“

Rutherford se rozpačitě usmál.

„Přesně tak.“

Znovu se zadíval na monumentální bok pyramidy.

„Další záhada v říši záhad. Netušíme, k čemu sloužily, nemáme zdání, jak je mohl někdo vybudovat, nevíme ani, *kdo* je postavil, a když k sobě budeme upřímní, budeme si muset přiznat, že stejně tak nevíme dokonce ani to, *kdy* vznikly. Prostě tu od počátku lidských

dějin jsou a dost možná tu budou i po jejich konci.“ Udělal krok vzad a usmál se na ni. „Pojď, půjdeme se podívat dovnitř.“

56

Na druhém konci Káhiry se doktor Ahmad Azíz vracel po dlouhém obědě do kanceláře. Doktor Azíz byl ředitelem egyptského úřadu památkové péče a zároveň kurátorem Velké pyramidy a zástupcem ředitele Egyptského muzea. Byl ještě celkem mladý, kolem čtyřicítky, s hustým, černým knírem. Pro dnešní den zvolil elegantní tmavě modrý oblek. Trochu se za poslední léta zakulatil, což byl asi důsledek mnoha obědů a večeří, jichž se musel účastnit, ať už před, nebo poté, co provedl zahraniční delegace po úchvatných pamětihodnostech Egypta, ale jinak zářil udržovaným zdravím.

Tajemstvím, dokonce i pro valnou část samotné egyptské vlády, zůstávalo, jak se mohl tak rychle vyšvihnout na elitní pozici v jednom z nejdůležitějších památkových úřadů na světě. Ne že by neměl potřebnou kvalifikaci, rozhodně byl odborníkem na staroegyptskou keramiku a doktorský titul si přivezl ze studií ve Spojených státech, ale dostat se v tak nízkém věku na nejvyšší řídící příčky bylo skutečně neslýchané.

Podíval se na hodiny na zdi své útulné kanceláře. Ukazovaly půl čtvrté. Oběd se protáhl víc, než měl v plánu, ale to se stávalo velice často, pokud se zrovna musel nějakému zahraničnímu hodnostáři starat o zábavu.

Usadil se do křesla a v ten samý moment mu začal zvonit telefon. Tučnou rukou ozdobenou dvěma zlatými prsteny zvedl sluchátko. „*Is-salámu aléku.“*

„Azízi, to jsem já,“ ozval se z druhého konce linky osobitý hlas senátora Kurtze.

Azízův výraz se okamžitě změnil. Rozmrzelost a zlost zmizela a vystřídalo ji evidentní zděšení.

Vrhl pohled na dveře kanceláře. Zůstaly otevřené. Viděl skrz ně do vedlejší místnosti, kde seděla jeho sekretářka spolu s kolegou Poimandresem, malým, útlým, šedesátiletým koptským křesťanem.

Oba dva se zdáli být plně zaměstnáni – sekretářka cosi psala a Poimandres telefonoval.

Ale nechtěl raději nic riskovat, obzvláště pokud šlo o Poimandrese. Možná fakt, že Poimandres byl členem jedné z nejstarších křesťanských církví, způsoboval, že se Azíz, zbožný muslim, cítil v jeho společnosti nesvůj. Někteří tvrdili, že koptové představovali po dva tisíce let v Egyptě vlivnou skupinu. Kdyby nebyl Poimandres tak dobrý a spolehlivý v tom, co dělal, nechal by ho Azíz už před lety v tichosti odstranit.

Azíz slyšel, jak senátor netrpělivě dýchá. „Počkejte prosím chvilku, pane."

Odložil sluchátko na koženou psací podložku na stole a poté, co nakoukl do vedlejší místnosti, aby zkontroloval, jestli v ní není ještě někdo další, zavřel dveře a zamkl.

„Už jsem zpět, pane."

„Poslouchejte mě velice pozorně, Azízi. Jestliže vás dnes někdo navštíví a bude se ptát na pyramidy nebo o nich přednášet různé teorie, chci, abyste jim řekl toto… Posloucháte?"

„Ano. Ano, pane!"

„Řekněte jim, že jejich teorie nejsou úplně mylné. Řekněte jim, že jejich nápady ale nejsou nic nového, že se o nich už mnohokrát veřejně diskutovalo, a ačkoliv nejsou nezajímavé, nezakládají se na pravdě. Budou se s vámi snažit debatovat o svých racionálně podložených poznatcích. Nesmíte se s nimi vybavovat. Rozumíte? Žádné vybavování. Nepolemizujte s nimi. Prostě jim řekněte, že to, co si myslí, není pravda."

„Ano, pane. Možná by bylo lepší, kdybych odešel nebo se s nimi odmítl sejít?"

„Ne, to nedělejte, to by mohlo vypadat podezřele. Nejsou to žádní blázni, mluvíme tu o velice vážených akademicích z Oxfordu. Sejděte se s nimi, ale nenechte se zatáhnout do debaty a popřete vše, co budou tvrdit. Je to jasné?"

„Ano, naprosto."

„A Azízi, pokud si ceníte svého významného postavení, tak žádné chyby. Brzy dorazím do Egypta a postarám se o ně osobně."

Azíz nervózně polkl a otřel si kapesníkem zpocené čelo.

„Vy se chystáte do Egypta, pane?“

Linka oněměla. Azízovi bušilo srdce, jako kdyby zrovna doběhl sprint na sto metrů.

57

Catherine s Rutherfordem došli do poloviny západní stěny pyramidy, kde moderní lešení podpíralo schodiště vedoucí ke vstupu. Zatímco se k němu blížili, Catherine se rozhlédla po okolní poušti, po turistech a výletnících, kteří přijeli do města jen na jeden den, a uvažovala o tom, jestli mají někoho v patách. Všimla si muže v arabských šatech, který postával mimo jakoukoliv skupinku, ale vypadalo to, že si jí nevšímá. Upřela pozornost k rodině pomalu se šinoucí přes písečnou pláň. Všechno vypadalo normálně a v pořádku, ale to se mohlo velmi rychle změnit a představa, že by měla být někým překvapena pod zemí, se jí ani trochu nezamlouvala. Bezumov se dříve či později objeví a z opětovného shledání nebude mít žádnou radost, tím si byla jistá.

Rutherford se na ni podíval. „Tak jo, pojďme na to, ať to máme z krku. Kvůli tomu jsme sem přijeli.“

I on si dělal starosti. Rychle se sklopenými hlavami vystoupali po schodech a prošli vchodem připomínajícím vstup do jeskyně. Catherine se ohlédla přes rameno a zadívala se na písečnou pláň, která se táhla až k parkovišti. Auta přijížděla a odjížděla. Ještě do mohutného tunelu nestrčila ani palec u nohy, a už se jí z toho uzavřeného prostoru stahovalo hrdlo.

Rutherford udělal krok vpřed, natáhl ruku a přejel s ní po hrbolaté zdi.

„Tohohle tunelu si nevšímej, není původní. Vybudovali ho arabští dělníci, ne samotní stavitelé pyramidy, proto má k dokonalosti daleko. Říká se mu Ma’múnova chodba podle egyptského chalífy, který nařídil probourat se dovnitř.“

V tichosti prošli slabě osvětleným tunelem, který je zavedl do hlavní chodby.

Svažující se tunel mizel ve tmě. Ani přes záři stropních svítidel nebylo možné dohlédnout na konec. Chodba připomínala veliký díl

nějakého obrovského kovového přístroje. Kamenné zdi byly hladké jako sklo. Ten pohled jí vyrazil dech.

To je naprosto neuvěřitelné. Tohle prostě nemůže být hrobka. Musí to být nějaký zvláštní přístroj. Funkčnost z toho přímo vyzařuje.

Rutherford se na ni usmál.

„Myslel jsem si, že to na tebe udělá dojem. Pokračuje šikmo dolů sto šest metrů pod úhlem rovných dvaceti šesti stupňů, což je polovina z padesáti dvou stupňů, pod kterými jsou postaveny boky pyramidy. Co je na ní ale nejúžasnějšího, je to, že se po celé své délce neodchyluje ani o centimetr. Dokonce ani dnes by nebylo vůbec jednoduché podobné přesnosti dosáhnout."

Vedl Catherine chodbou.

„Míříme do galerie."

Catherine se za chůze rozhlížela kolem sebe. Jejich stíny se mihotaly na zdech. Každý jejich krok znásobovalo naprosté ticho. Náhle měla pocit, jako by slyšela ozvěnu kroků někoho za nimi. Nezbývá, pomyslela si, než pokračovat dál. Uvědomila si, že dýchá mělce, nervózně, a pokusila se uklidnit. Zdolali několik moderních schodů a ocitli se ve stoupající chodbě. Ta samá strojová přesnost, neskutečný úhel, ale tentokrát stoupali vzhůru. Pocit klaustrofobie zesílil. Strop nebyl výš než metr dvacet nad podlahou, špatně se jí dýchalo. V předklonu pokračovali v cestě.

Po několikaminutovém stoupání úzká chodba najednou vyústila do veliké komory, která mohla být dobrých pětačtyřicet metrů dlouhá a devět metrů vysoká zakončená klenutým, svažujícím se stropem. Rutherford se narovnal a s úlevou se protáhl.

„Uf, začínal jsem z toho už trochu panikařit."

Catherine si otřela čelo, aniž by cokoliv řekla. Nechtěla se přiznat k tomu, jak moc se bála ona. Od okamžiku, kdy vstoupili do pyramidy, v ní narůstal pocit, že je někdo sleduje, aby se jim nějak příšerně pomstil. Ve snaze zahnat nepříjemné tušení, upírala pohled na podlahu, která se před nimi zvedala.

„Co je *tohle?"* zeptala se Catherine a ukázala na kanálek, jenž protínal celou délku místnosti. „Vypadá to jako jakýsi žlábek určený pro nějaký kus přístroje nebo něčeho podobného. Prosím, neříkej mi, že netušíme, k čemu to je."

Rutherford udělal omluvnou grimasu. Catherine zavrtěla hlavou a začali šplhat vzhůru přes velkou galerii.

Prošli další chodbou a vstoupili do poslední rozlehlé místnosti. Rutherford se narovnal, upravil si batoh na zádech a rukou si masíroval bolavá záda.

„Tak a jsme tu. Tohle je královská komora."

Catherine si stoupla vedle něj a zničehonic na ni dopadla skličující atmosféra místnosti. Jako by na ni shora tlačily tuny a tuny zdiva. Skoro jí připadalo, že se temné kusy kamene tvořící zdi přibližovaly.

Jestliže nás sem teď přijde někdo zavraždit, nikdo nic neuslyší. Nikdo se nikdy nedozví…

Rutherfordovi se leskla tvář potem.

„Co to je?" Catherine ukázala na schránu velikosti dospělého člověka, která stála na zemi na druhém konci místnosti.

„To je žulová truhlice. Je prázdná, pojď, podíváme se na ni."

Přešli k truhle a nahlédli dovnitř. Rutherford vyndal průvodce a polohlasně mumlal její rozměry. „Panebože!" vykřikl najednou. „Měrný systém, který dodnes používáme v Anglii a v Americe, stopy a palce, mají přímý vztah k mírám, jež byly použity při konstrukci pyramidy i této truhlice."

„Cože?! Takže tvoří jakýsi základ našeho měrného systému?"

„Vypadá to tak. Nikdy předtím jsem o pyramidě takovýmto způsobem nepřemýšlel, ale teď se mi zdá, jako by byla zdrojem všeho. Truhla tu musí být od samého začátku, protože je příliš velká, než aby se dala pronést tunelem, jímž jsme právě přišli. Její *vnitřek* je také zajímavý, tvoří ho perfektní čtverec. Neexistuje žádné vysvětlení, jak by toho bylo možné dosáhnout bez použití moderních technologií. Pokud chce někdo vydlabat žulu takovýmto způsobem, potřebuje k tomu tisícitunový tlak a diamantové vrtáky."

Cosi Catherine zaujalo. „Moment," v jejím hlase byla patrná stopa strachu, „jaké byly ty rozměry, co jsi zrovna četl?"

Rutherforda její otázka zmátla, chvíli se na ni díval, než znovu sklonil hlavu k průvodci. „Vnitřek je dlouhý sto devadesát šest celých sedm desetin centimetru, což je šest stop a šest celých šest desetin palce…"

„Ano,“ skočila mu Catherine do řeči. „Přesně to jsem si myslela, že jsi říkal. Nemůže to být náhoda, vzhledem k tomu, co víme o jejich posedlosti přesností. Délka vnitřku této starodávné truhly stojící v nitru nejstarší a nejzáhadnější stavby na světě je šest šest šest – číslo Satana.“

V ten samý okamžik světla zablikala a místnost se na vteřinu ponořila do naprosté tmy. Catherine se divoce rozbušilo srdce. Rutherford cítil vlnu čiré paniky, která se mu valila z břicha do hrudníku.

Světla znovu zablikala a tma byla pryč. Rutherford vypadal, jako by zestárl o deset let.

„Fajn, nezůstaneme tady ani o chvíli déle, než je nezbytně nutné.“

Catherine se konečně znovu nadechla.

„S tím nemůžu než souhlasit.“

Světlo fungovalo bez potíží dál. Rutherford si otřel rozpálené a zpocené čelo rukávem. „Šest šest šest,“ pronesl a jeho hlas zněl hodně nervózně, „není ve skutečnosti číslo bestie.“

Catherine se rozhlížela po depresivní místnosti připomínající hrobku. Nechápala, co se snaží říct.

„Co tím myslíš?“

„Je mnohem starší než křesťanství. Jde o pohanské číslo slunce nebo zemské síly. Alchymisté ho spojují se sírou. V gematrii má biblická fráze *theos eini epi gaia* – ‚Já jsem Bůh na zemi‘ hodnotu šest šest šest. Pozdní křesťané, kteří ztratili kontakt se starodávným věděním, dostali z čísla a jeho symbolické síly strach.“

Rutherford si znovu otřel rozpálené čelo a nervózně se rozhlédl kolem sebe.

„Ale je tu ještě jedna důležitější věc. Pojď sem, rychle.“

Přistoupil k jižní zdi královské komory. Catherine ho rychle následovala, celou dobu se bála, že by světla mohla znovu vypovědět službu, a přála si, aby si s sebou bývala vzala baterku. Rutherford ukázal na malou díru.

„Tady, tato šachta vede skrz tisíce kvádrů ven z pyramidy. Stejně jako všechno ostatní tady, i ona je naprosto rovná. Razí si cestu masami zdiva pod přesným úhlem pětačtyřiceti stupňů. Tisíce a

tisíce bloků muselo být jeden po druhém provrtáno, aby jimi mohla šachta vést. A to není všechno. Pokud bys šachtu pomyslně protáhla vzhůru do vesmíru, procházela by přesně středem pásu Orionu, což je v egyptské mytologii posvátná část nebes. Stejně tak je v královnině komoře šachta, jež míří přímo k hvězdě Sírius, která má také obrovský význam. Hieroglyf pro Síria je tvořen hvězdou, pyramidou a kamenem Benben.“

Při zmínce o Síriovi Catherine bodlo u srdce, jako by se znovu vrátila do sluncem zalitého přednáškového sálu All Souls ke své přednášce o záhadě Dogonů. *Jak daleko jsme se to dostali, už se nejedná o akademické hrátky, ale je to otázka života a smrti.*

„Každá komora,“ Rutherford pokračoval, „má vlastní šachtu, která vede k určité hvězdě. Obvykle to bývá tak, že v okamžiku, kdy jedna ukazuje k nějaké hvězdě, ostatní vedou kamsi do nekonečných hlubin vesmíru. Jenže pokud bys přetočila hodiny zpátky do roku dva tisíce čtyři sta padesát před naším letopočtem, zjistila bys, že všechny dokonale směřují k vybraným hvězdám.“

„Přemýšlím, jaký to mohlo mít pro stavitele význam. Možná to byla doba, kdy se jim po chaosu způsobeném velkou povodní konečně podařilo se znovu usadit? Ale na tom spojení se Síriem něco je…“ Catherine se nemohla ubránit myšlenkám na Dogony. „Možná nositelé světla navštívili i je…“

Rutherford moc nechápal, o čem to mluví.

„Cože?“

Catherine se zarazila.

„Ale nic. Je to zvláštní. V každém případě to, že jsou šachty spojené s hvězdami, nemůže být náhoda.“

Rutherford nervózně mrkl na světla, jako by čekal, že znovu zhasnou.

„Probereme to venku. Myslím, že už ten tlak déle nesnesu. Tenhle uzavřený prostor mi vážně nedělá ani trochu dobře.“

Catherine vyrazila.

„Naprosto s tebou souhlasím. Vypadněme odsud.“

58

Dveře tajemníkova letadla se otevřely a neúprosně ho pohltilo severoafrické horko. Káhirské mezinárodní letiště umdlévalo pod náporem pražícího slunce. Motory letounu se ještě úplně nezastavily a bílý šum prakticky znemožňoval jakoukoliv komunikaci. Ve vzduchu visel pach leteckého paliva.

Se znechuceným výrazem sešel ze schodů a vystoupil na přistávací dráhu. V závěsu za ním kráčeli jeho dva nejdůvěryhodnější bodyguardi. V té chvíli zastavil pár metrů od letadla čtyřtunový náklaďák s plátěnou střechou. Z kabiny vyskočil urostlý běloch v maskáčích v barvách pouště a rychlým krokem se vydal jejich směrem. Motory se pořád ještě pomalu, hlučně otáčely. Musel křičet, aby v tom rámusu byl vůbec slyšet.

„Pane, mám tu šest mužů. Všichni jsou ozbrojení a připravení vyrazit. Po celé Káhiře máme nachystané agenty. Mohu vám oznámit, že cíle prošly přes celnici před třemi hodinami a teď se nachází v Gíze."

„A ten muž v bílém? Našli jste ho?"

„Ne, pane, jeho stopu se nám znovu zachytit nepodařilo. Podle dostupných informací se jedná o bývalého ruského armádního důstojníka, bývalého vědce a špiona, což vysvětluje, proč jsme ho ztratili. Před několika lety spolupracoval s profesorem Kentem. Zabýval se především ledovci."

Tajemník se podíval na svého nohsleda a chladně vyložil svůj plán.

„Počkáme, až budou sami, a teprve pak je chytíme. Nechci, aby se opakovalo to, co se stalo v La Paz. Musí to být provedeno naprosto diskrétně – ale chci, aby v Gíze zůstaly ozbrojené hlídky. A pokud jde o toho Rusa, je na čase, abychom umlčeli i jeho. V této fázi nemůžeme nic riskovat. Okamžitě doručte jeho fotku všem agentům, a až ho najdou, ať bez výstrahy střílí."

Odmlčel se a zadíval se přes přistávací plochu na budovy letiště, kde se v dálce v horkem se vlnícím vzduchu pohybovaly lidské siluety. Od jarní rovnodennosti je oddělovaly už jen hodiny. Vypadal

unaveně a staře. Poprvé v životě ho zradily oči, zračila se v nich jistá zranitelnost. Skoro to vypadalo, jako by měl strach.

Podíval se na bodyguardy, které instruoval ještě na palubě letadla. Oba měli bohaté zkušenosti a on věděl, že se může spolehnout na jejich loajalitu, až se půjde vypořádat se senátorem, jenž se určitě plně soustředí na plány pro příštích několik dní. A poslední věc, kterou by senátor čekal, by byl důkladný výslech od někoho z vlastních lidí.

59

Když se Catherine s Rutherfordem vydrápali z nitra pyramidy, oslnilo je slunce. Modré nebe bez jediného mráčku se rozprostíralo do všech stran, a dokonce i neutěšený pohled na holou poušť jim přinášel úlevu po všem tom děsu a klaustrofobii, jež v nich vyvolávaly podzemní chodby Velké pyramidy.

Catherine si zaclonila levou rukou oči, zatímco si pravačkou oprašovala oblečení.

„Uf, kyslík! Čerstvý vzduch a sluneční světlo. Díky bohu, že jsme venku. Nechtěla bych tam trávit noc."

Rutherford vylovil z batohu sluneční brýle. „Naprostý souhlas," zhluboka vydechl.

Otočila se a podívala se zpátky na obrovskou masu Velké pyramidy.

„Jedna věc je jistá: rozhodně ji nepostavili žádní primitivní lidé. A určitě to nebyla prostě jenom pohřební komora. Kéž by tu mohl být profesor Kent, abychom si o tom s ním mohli promluvit. On by věděl, co dělat."

Rutherford zavrtěl hlavou. „Musíme pokračovat," prohlásil se zarputilým přesvědčením v hlase. „Nakonec na to přijdeme."

Catherine přešla k němu, dala mu ruce na ramena a v tichosti ho objala. Půl minuty stáli v pevném objetí, potom ustoupila a hodila si batoh na rameno.

Obešli severovýchodní roh Velké pyramidy a otevřel se před nimi pohled na gízskou nekropoli.

„Támhle.“

Rutherford ukázal přes zvedající se kamenitou plošinu směřující k místům, kde ležela v lidmi vyhloubeném výkopu sfinga. S lidskou hlavou a lvím tělem, tlapami vystrčenými před sebe a velkou částí těla tvořenou skálou. Celá tisíciletí tu trpělivě čekala, často celá pohřbená pod navátými dunami písku, ale vždy nakonec přišel nějaký císař, král nebo guvernér a vykopal ji.

„Myslím, že se dívá na východ,“ prohlásila Catherine.

„Ano, přímo na východ, na vycházející slunce. Stavitelé v tomto případě připomínají věk Lva, který začal v roce 10 970 a skončil roku 8810 před naším letopočtem.“

„To je úžasné, perfektně to odpovídá Von Dechendovu datu konce poslední doby ledové. Myslíš, že na ní pracovali, když byla jejich civilizace zničena?“

Rutherford ani neodpověděl. Blížili se k boku obrovské sfingy. Byla skoro dvacet metrů vysoká a sedmdesát tři metrů dlouhá, největší existující socha. Zaklonil hlavu.

„A vidíš, jak je zvětralá?“

Catherine si prohlížela obrovské trhliny ve starodávném kameni, z něhož bylo zvíře vymodelované. V některých částech připomínalo rozpouštějící se voskový model. Odshora dolů se táhly hluboké pukliny.

„Na podobné následky eroze jsou potřeba doslova tisíce a tisíce let.“

„A co takovouhle erozi způsobuje?“

„Déšť, déšť a ještě víc deště. Sahara je mladá poušť. Nevypadala vždycky takhle. Kdysi byla zelená, úrodná a přívětivá. A evidentně tu pršelo vydatně a hodně dlouho.“

„No a kdy si lidé myslí, že vznikla?“

„To záleží na tom, koho se na to budeš ptát.“

Došli k přední straně sfingy a podívali se jí do tváře.

„Odborníci na zvětrávání vápence došli k závěru, že musela být vytesána minimálně před devíti tisíci lety. A to je ještě konzervativní názor. Je neuvěřitelně, takřka nepochopitelně stará. A samozřejmě, jak víme, dějiny praví, že v té době jsme všichni pobíhali ve lvích kožkách a používali kamenné nástroje.“

Catherine při pohledu do záhadné tváře sfingy myslela na to, jak obrovská civilizace ji musela před tisíciletími stvořit.

„Tak jo," prohlásila, „máme tu pyramidu postavenou s přesností, jaké by měla problém dosáhnout i NASA. Pyramida sama o sobě, pokud se nad tím zamyslíš, svědčí o znalostech astronomie a vysoké matematiky, a její součástí jsou navíc šachty směřující ke hvězdám ve vesmíru kolem roku 2450. A máme sfingu, která je stará minimálně deset tisíc let, a možná ještě starší, a je zcela evidentně spřízněná s věkem Lva. A jako třešničku na dortu tu máme naprosté popření všech těchto nezvratitelných důkazů všemi historiky světa."

Catherine pomalu obešla přední tlapu prapodivného zvířete. „Ba co víc, tvůrci nejstarších map, již nás k tomuhle pátrání vůbec přivedli, považovali toto místo za střed světa. Navíc máme mýty z celého světa, jež popisují skupinu civilizačně velice vyspělých jedinců, kteří přišli po velké potopě, aby znovu vybudovali svou společnost. Tyto mýty dále obsahují, jak tvrdil profesor Kent, mnoho technických informací, které by mohly souviset se zkázou, již způsobil posun zemské kůry. A nakonec můžeme, díky Von Dechendovi, tuto katastrofu datovat do konce doby ledové, tedy kolem roku jedenáct tisíc před naším letopočtem. To poskytlo uprchlíkům čas na to, aby se dostali z Antarktidy do Egypta, aby se stihli znovu usadit a vytvořit sfingu."

Rutherford se podíval na Catherine. Na tváři mu pohrával rozpačitý úsměv.

„A je tu ještě jedna věc."

Catherine se zamračila v napjatém očekávání.

„Jaká?"

Rutherford se zadíval na špičky svých bot.

„Zapomněl jsem ti říct o lodích."

60

Catherine měla pocit, že se jí z toho všeho každou chvílí začne točit hlava.

„O jakých lodích?" zeptala se obezřetně.

Rutherford zvedl hlavu, vypadal skoro zahanbeně, že se chystá vynést na světlo další záhadu.

„Archeologové vykopali z písku poblíž pyramid několik lodí. Jsou to obrovská zaoceánská plavidla, o nichž archeologové specializující se na mořeplavectví tvrdí, že mohou být výsledkem pouze velice dlouhé experimentální stavební tradice.“

Catherine zvrátila hlavu a začala se smát. Zbývala ještě jedna neprobádaná cesta, po níž se chtěla vydat.

„Víme, co starověcí Egypťané tvrdili o svém vlastním původu?“

„Ano. A vlastní egyptské dějiny se spíše shodují s hmotnými důkazy než s konvenčním podáním historie. Pokud jsme ovšem schopni číst v mýtech sympatizujícíma očima.“

„Co tím chceš říct?“

„Například Osiris je jedním z egyptských bohů. Neteruové, jak se také nazývali, přišli ze své tajemné vlasti stejně jako Quetzalcoatl a jeho následovníci nebo Viracochové. Pokud ale neteruové byli součástí mnohem vyspělejší civilizace, která disponovala obrovskými znalostmi v technické a náboženské oblasti, pak nás jen těžko může překvapit, že je původní Egypťané považovali za bohy.“

Catherine byla ztělesněním pozornosti.

„Takže neteruové, které egyptologové považují za božstva, museli být nositeli světla.“

„Rozhodně to tak vypadá. Uvnitř Venisovy pyramidy v Sakkáře se nachází hieroglyfické nápisy, které se datují kolem roku 2400 před naším letopočtem. Jsou zajímavé proto, že se stejně jako pyramidy tady v Gíze objevily najednou jakoby odnikud.“

„V jakém slova smyslu?“

„Za prvé, pokud jde o jejich náhlé zrození, neexistují žádné primitivní formy písma. Neexistují žádné starší, primitivnější formy hieroglyfů, které by se používaly pro počítání zásob nebo označování uplynulých dní, jako je tomu v případě raného klínového písma z Babylonu. Místo toho se rovnou přesouváme k nejsofistikovanější verzi hieroglyfů, jaké kdy v Egyptě existovaly. Ba co víc, často diskutovaným tématem jsou velice rozvinuté abstraktní teologické a metafyzické představy spolu s obrovským množstvím velice symbolických bohů a bohyň. Jeden z největších britských

egyptologů, Wallis Budge, jednou prohlásil, že je prostě nevysvětlitelné, jak se mohla takto rozvinutá civilizace objevit v podstatě přes noc. Je to stejné, jako kdyby křováci v Kalahari vytvořili během sta let celý systém židovské víry a zároveň by vybudovali největší stavby v africké poušti.“

Catherine přemýšlela nad tím, kam budou směřovat jejich další kroky.

„Kdo má na starost všechny starověké památky? Myslím tím, kdo je poslední instancí při schvalování žádostí ke zkoumání těchto objektů a k testování nových teorií? Kdo má moc zvrátit tenhle mylný ortodoxní názor?“

Rutherford si prohlížel její tvář.

„Doktor Ahmad Azíz, šéf egyptského památkového úřadu. Jedním tahem pera může zničit kariéru jakéhokoliv egyptologa jednoduše tak, že mu zakáže přístup k památkám, nebo mu dokonce zamítne povolení ke vstupu do Egypta. Vládne absolutní mocí.“

Catherine rozhodně přikývla.

„Fajn, alespoň víme, kdo tomu tady velí. Kdyby se rozhodl provést předatování všeho, mohlo by se to nakonec povést. Kdyby si on myslel, že verze egyptských dějin, se kterou dnešní lidé pracují, nestojí za zlámanou grešli, mohl by se pokusit ji změnit.“

Rutherford se otočil k úžasnému výhledu na pyramidy.

„Musíme se sami sebe zeptat, proč to už neudělal. Musíme předpokládat, že alespoň o některých důkazech ví. Možná nebude chtít přezkoumat důkazy kvůli náboženskému tlaku vlády.“

Catherine nechápala, co to s tím má společného.

„Jaký to má na to vliv?“

Rutherford si sundal brýle a rukou si prohrábl vlasy.

„Fundamentalističtí muslimové, kteří mají ve vládě velký vliv, se od fundamentalistických amerických křesťanů nebo třeba židů moc neliší. I oni mají vlastní náhled na historii světa, jakousi islámskou verzi křesťanského stvoření. Pochybuji, že by se jim chtělo vysvětlovat, jak je možné, že našemu světu předcházel úplně nějaký jiný, nový… ale to samozřejmě nevím jistě, jen hádám.“

Catherine to začínalo dávat smysl.

„Myslím, že bychom měli jít a trochu to obhlédnout. Možná bychom se mohli i sejít s tím Azízem. Co o něm víš?“

„Nic moc. Před lety jsem se s ním jednou setkal, i když si tím nejsem tak jistý. Přednášel jsem na Oxfordu. Bylo to dlouho předtím, než byl jmenován ředitelem. Myslím, že jeho předchůdce zemřel při automobilové nehodě. Pamatuji si, že Azízovo jmenování vyvolalo dost značný rozruch, je velmi mladý a studoval ve Spojených státech.“ Rutherford se odmlčel. „Myslím, že za pokus to stojí. Po Bezumovovi zatím ani památky a do rovnodennosti zbývá ještě dvanáct hodin. A nějak netuším, co by mohl mít za lubem. Co by asi tak mohl chtít dělat s miliony tun kamení?“ pokrčil rameny.

„Dobře, pojďme zkusit Azíze, uvidíme, co nám ke všem těm rozporům řekne.“ Naposledy se podíval do tváře nehybné sfingy a potom si hodil batoh na rameno.

„Vraťme se k autu.“

Catherine hleděla na nesmrtelný obličej starověké sochy. „Ještě jsme tvou hádanku nerozlouskli, velká sfingo,“ zamumlala spíše pro sebe.

Otočila se na podpatku a vydala se za Rutherfordem do mírného svahu gízské pláně k autu.

* * *

„Stát!“

Bezumovův řidič, jen co vyštěknutý povel zaslechl, dupl na konci parkoviště v Gíze prudce na brzdy. Za vozidlem se zvedl oblak prachu.

Bezumov nemohl věřit vlastním očím. Zpod přivřených víček sledoval dva Západňáky, kteří kráčeli přes písečnou planinu od sfingy k parkovišti. Tvář měl zkřivenou vztekem a překvapením. Jak se dvě postavy přibližovaly, ukázalo se, že je jeho podezření oprávněné. Sledoval je, jak kráčejí k automobilu. Nejdřív nastoupila Donovanová a po ní i ten protivný Angličan. Bezumov praštil dlaní do přístrojové desky.

Instinktivně sáhl pod sako a nahmátl pouzdro s pistolí. Zbraň byla na svém místě.

Ale tohle není vhodné místo…

Auto vyjelo z parkoviště.

„Řidiči, sledujte tamten vůz. Neztraťte ho z dohledu, a to ani na vteřinu.“

61

Není dvakrát jednoduché jezdit po Káhiře autem. Většina ulic vypadá naprosto stejně, ukazatelů je málo a jsou umístěné daleko od sebe, doprava je úděsná a káhirští řidiči vnímají dopravní předpisy přinejlepším jako soubor jakýchsi neurčitých doporučení a přinejhorším je úplně ignorují.

Po spoustě špatných odbočení a ještě větším množství zběsilého troubení klaksonů zastavili Catherine s Rutherfordem konečně na parkovišti úřadu pro starověké památky. Rutherford byl vystresovaný na nejvyšší míru.

„To byla hotová noční můra. Myslel jsem, že sem nikdy nedojedeme, a taky mi přišlo, že nás někdo sleduje, než jsem si uvědomil, že ani ten nejodhodlanější zločinec na světě by se v téhle dopravě nedokázal orientovat.“

Vyskočil z auta a zadíval se na budovu, v níž sídlil památkový úřad, z nějakého důvodu na něj to místo působilo odpudivým dojmem.

„Opravdu si myslíš, že má smysl pokusit se s Azízem sejít? I kdyby souhlasil s tím, že nás přijme, co nám asi tak řekne?“

Catherine zabouchla dveře u spolujezdce.

„Jamesi, zatím nám to všechno vycházelo. Jestli z toho nic nebude, můžeme se vydat hledat hotel a vymyslet další plán. Chci jen vidět, jak bude reagovat.“

Vrátný ve špatně padnoucí hnědé uniformě a čepici s kšiltem vyšel ze strážní budky a mávl na ně, aby přišli blíž ke vchodu do budovy. Catherine s Rutherfordem vykročili jeho směrem.

„I*s-salámu aléku.* Vaše pasy, prosím.“

Předali mu doklady a po předstíraně pečlivém zkoumání je pustil dovnitř.

Uvnitř vedla – aspoň podle cedule visící nad jejich hlavami – dlouhá rovná chodba, kterou pokrývalo ošlapané linoleum, k recepci.

Po obou stranách byly zavřené dveře a občas se objevila postranní chodba vedoucí čert ví kam. Oba se snažili dohlédnout na konec špatně osvětleného hlavního koridoru.

„Co tomu říkáš?“ obrátila se Catherine na Rutherforda.

„Nemám zdání,“ váhal s odpovědí. „Myslím, že nám nezbude, než se vydat na recepci.“

Po pár krocích si všimli cedule psané arabsky a anglicky, která ukazovala napravo do vedlejší chodby. Stálo na ní: „Ke kanceláři ředitele a konferenčnímu sálu.“

„Když tak nad tím přemýšlím, proč prostě recepční nevynechat, a vyhnout se tak jednomu byrokratickému schůdku. Jenom by nás nechala celou věčnost čekat. Jestli nás ředitel bude chtít vidět, setká se s námi rovnou, a pokud ne, řekne nám to do očí – tedy za předpokladu, že nebude na obědě.“

„Nebo pryč ze země,“ dodala Catherine.

V polovině chodby byly dveře do ředitelovy kanceláře. Rutherford zvedl ruku, aby zaklepal, ale najednou se zarazil. Podíval se na Catherine.

„Tak jo. Jdeme na to!“

Hlasitě zaklepal.

Nervózně čekali. Po zhruba půl minutě otevřela dveře žena s tradičním muslimským šátkem na hlavě. Vypadala překvapeně, že vidí Catherine s Rutherfordem stát na chodbě.

„Dobrý den, mohu vám nějak pomoci?“ zeptala se jich anglicky se silným egyptským přízvukem.

Rutherford vrhl letmý pohled na Catherine. „Ehm, ano, přišli jsme za doktorem Azízem. Je u sebe?“ spustil.

Sekretářka si oba podezřívavě prohlížela.

„Máte domluvenou schůzku?“

Rutherford si nebyl jistý, co má odpovědět, než si ale stihl srovnat v hlavě, co tvrdit dál, převzala iniciativu Catherine.

„No dovolte…“ oslovila ženu zvýšeným hlasem plným spravedlivého rozhořčení.

Obešla Rutherforda a stoupla si před něj.

„Ano, máme domluvenou schůzku. Mohla byste, prosím, panu doktoru Azízovi vyřídit, že za ním přišla Catherine Donovanová a James Rutherford z Oxfordské univerzity? A mohla byste nás, prosím, pustit dovnitř? Rozhodně se mi nechce postávat na chodbě, obzvlášť po tak dlouhém letu.“

Zafungovalo to jako kouzlo. Sekretářka okamžitě otevřela dveře dokořán a za ní se objevila veliká sousedící kancelář Ahmada Azíze. Pokynula jim, aby vstoupili. V kanceláři byla velká okna s výhledem na pečlivě udržovanou egyptskou zahradu a druhé dveře, které, jak Catherine usoudila, musely vést do vlastní kanceláře Ahmada Azíze. Dvě kožené zelené pohovky doplňovaly zdobené vodní dýmky, a jak se Catherine rozhlížela po místnosti, všimla si, že tam sedí ještě jeden člověk – za druhým stolem pracoval malý štíhlý Egypťan. Usmál se na ni rozzářenýma černýma očima. Nervózní sekretářka je uvedla k jedné z pohovek.

„Posaďte se, prosím. Pan Rutherford a slečna Donovanová, že?“

„Tedy doktor Rutherford a doktorka Donovanová, prosím,“ odpověděla Catherine nadutě. „Děkuji.“

Sekretářka se na ně podívala ještě nervózněji, vrátila se ke svému stolu a posadila se. Zvedla sluchátko a vytočila číslo. Rutherford sledoval každý její pohyb.

Chvíli něco mumlala hrdelní arabštinou a pak zavěsila.

„Doktor Azíz vás za chvilku přijme.“

Catherine se na Rutherforda spiklenecky usmála a oba se uvelebili na jedné z velkých kožených sedaček. Za minutu se otevřely dveře kanceláře a z ní vyšel ven osobně doktor Azíz.

„Dobrý den. Vítejte v Káhiře, pojďte dál, pojďte dál.“

Catherine a Rutherford ho následovali. Oba trochu zaskočila srdečnost, s jakou je uvítal. Nečekali, že by to mohlo být až tak jednoduché. Sejít se s takhle důležitým člověkem v tak krátkém čase by bylo kdekoliv na světě zatraceně těžké. *Tohle je vážně dost divné,* pomyslel si Rutherford. Očekával, že cesta na tohle místo bude plná tahanic, že jim v nejlepším případě řeknou, aby přišli zítra nebo pozítří. A teď je okamžitě uváděli dovnitř, aniž by se jich někdo na něco ptal.

Azízova kancelář byla plná tureckých koberců a kůží potažených židlí. Zdi zdobily plakáty egyptského ministerstva turistiky vyobrazující nejslavnější památky země a na stole stálo těžítko, dvanácticentimetrová bronzová replika kamene Benben.

Azíz jim rozmáchlým gestem ukázal, aby se posadili, sám se uvelebil za stolem a spustil. Měl snadno rozpoznatelný egyptský přízvuk, ale mluvil plynně.

„Omlouvám se," řekl shovívavě a Catherine přišel tón jeho hlasu trochu slizký. „Má sekretářka musela zapomenout, že jste si schůzku domlouvali."

Ležérně se rozvalil v křesle s rukama na opěrkách a usmál se na ně. Nezdálo se, že by někam spěchal.

„Kávu? Mátový čaj?"

Rutherford nemohl pochopit, proč je na ně tak milý. Catherine se naklonila dopředu.

„Jsme tu proto, že bychom vám rádi položili několik otázek… otázek týkajících se datace pyramid a sfingy."

Azíz se narovnal, opřel se lokty o stůl a spráskl ruce.

„Samozřejmě. O tom něco málo vím!"

Azíz se začal smát vlastnímu vtipu. Rutherford usoudil, že by bylo nejlepší přejít rovnou k věci.

„Zajímalo by nás, co si myslíte o důkazech, které, dle mého názoru nezvratně, předložili geologové, tedy že sfinga je o tisíce let starší, než jsme se původně domnívali."

Azízův výraz se okamžitě změnil. Najednou byl vážný. Všechen šarm mu z tváře rázem vyprchal. Tón jeho hlasu najednou hraničil s agresivitou.

„Samozřejmě že jsem podobné teorie už slyšel. Naši geologové sfingu prohlédli a tyto názory vyvrátili. Těžko se mi chce věřit, že dva akademici z tak prestižního vzdělávacího zařízení, jakým je Oxfordská univerzita, by mohli nad takovými směšnými nápady vůbec uvažovat. Stovky let učenci pracovali na stanovení správné datace naší staroegyptské historie. Stovky let. Mnoho význačných odborníků z celého světa se na této úžasné práci podílelo včetně spousty lidí z vašich zemí." Podíval se na ně planoucíma očima.

„Vaše nápady jsou absurdní a urážlivé, nejenom vůči mně, ale vůči celé pravověrné egyptologii. Nevycházím z údivu.“

Catherine nebyla schopná pochopit zuřivost, s jakou reagoval. Azíz se opřel v křesle a ledově si je prohlížel.

„Navrhuji vám, abyste se vydali do některé knihovny, například doma v Oxfordu, a provedli nějaký opravdový, důkladný průzkum, než budete opět někoho na podobně důležitém místě, jako zastávám já, obtěžovat. A,“ ztišil hlas, „doporučuji vám také, abyste, s ohledem na svou profesionální pověst, podobné šílenosti nikde moc nerozpitvávali. Vybudovat akademickou pověst trvá celá léta, ale zničit ji je velice snadné.“

Catherine se podívala na Rutherforda, který povytáhl naprosto nechápavě obočí a překvapeně na ni zavrtěl hlavou – tady se nikam nedostaneme. Zvedla se.

„Mockrát vám, doktore Azízi, děkujeme. Rádi jsme o tom s vámi mluvili. Jsme na tomto poli naprostými amatéry, odpusťte nám, prosím, jestli jsme se vás jakkoliv dotkli.“

Azíz vstal z křesla, došel ke dveřím a otevřel je dokořán. Zůstal tam stát v naprostém tichu, zabránil tak jakýmkoliv dalším otázkám nebo možnému rozhovoru. Catherine s Rutherfordem vyšli z kanceláře zpátky do hlavní místnosti. Azíz zavolal přes jejich ramena.

„Poimandresi, ukaž prosím našim hostům cestu ven.“

Naposledy se k oběma cizincům obrátil, aby se s nimi slušně rozloučil. Jeho tvář ale zůstávala chladná.

„Přeji vám příjemný zbytek dne, doktorko Donovanová, doktore Rutherforde, rád jsem se s vámi setkal.“

Kopt s tmavou pletí vstal od stolu a věnoval oběma milý úsměv.

62

Catherine zůstala na dveře kanceláře doktora Azíze nevěřícně zírat. Jejich hladký povrch jasně a stručně vyjadřoval definitivnost rozloučení.

„Dobré odpoledne, jmenuji se Poimandres a jsem spolupracovníkem doktora Azíze.“

Drobný kopt podal Catherine ruku. Lehce vyvedená z konceptu ji přijala a potřásla jí.

„Moc ráda vás, pane Poimandresi, poznávám. Jmenuji se Catherine Donovanová a toto je James Rutherford.“

Rutherford napřáhl ruku a podal ji Poimandresovi.

„Zdravím, rád vás poznávám. Takže se půjdete ujistit, že opustíme budovu?“

Poimandres se na Rutherforda usmál. Měl kostnatou, upřímnou tvář asketického mnicha. „Ano, i tak by se to dalo říct. Mohli byste mě, prosím, následovat?“

Rutherford se usmál. Na tom malém, tmavém muži bylo cosi nadpřirozeného, takřka éterického. Ve srovnání s nepřátelským a povýšeneckým Azízem z něj jako by vyzařovala vřelost a klid. Kolem sekretářky usazené za stolem prošli ven ze dveří. Když se ocitli všichni tři v šeru chodby, zavřel za nimi. Rychle se rozhlédl doleva a doprava, jako by se chtěl ujistit, že jim nikdo nedělá společnost.

„Přišli jste se doktora Azíze zeptat na původ egyptské civilizace?“

Catherine vrhla letmý pohled na Rutherforda. Vypadal stejně zmateně jako ona.

„Máme několik teorií a jen jsme je chtěli prodiskutovat. Nebylo na to moc času.“

Poimandres pokračoval v sondování.

„Doktor Azíz je v dosti složité pozici. Nemůže jen tak svobodně spekulovat.“

To Rutherforda zaujalo. Proč jim ten zvláštní, malý muž tohle všechno vykládal? Rutherford ucítil příležitost.

„Pane Poimandresi, domníváte se, že naše otázky jsou opodstatněné?“ zeptal se.

Koptovy temné oči se velice pomalu pozorně zahleděly do Rutherfordovy tváře.

„Doktore Rutherforde, v tomto případě opravdu velice záleží na tom, *proč* se ptáte?“

„Jak to myslíte, ‚proč‘ se ptáme?“ ozvala se Catherine.

„Co vás k té otázce vede? Doufáte, že se vám dostane akademické slávy nebo…“ Na chvíli se odmlčel. Jeho třpytivé oči zkoumaly její tvář, jako by se snažily přijít na to, co si myslí a jaká bude její další reakce. „Nebo hledáte něco jiného?“

Catherine z jeho pronikavého pohledu vycítila, že dospěli k rozhodujícímu okamžiku svého pátrání. Netušila, o co tu jde, ale instinktivně věděla, že odpověď na tuto otázku může všechno změnit. *On chápe. Je na naší straně.*

Cítila, že Poimandres čeká. Před očima jí probleskl jeden z nejčastěji reprodukovaných obrazů z hieroglyfických textů z pyramid. Byla to Osiridova soudní síň. Zářícímu Osiridovi sedícímu na trůnu jsou představovány duše právě zemřelých. V rukou má váhy a na nich váží lidské duše proti pírku – esenci lehkosti a pravdy. Je jeho srdce čisté? Podívala se Poimandresovi do očí a rozhodla se.

„Věříme, že svět je v nebezpečí. Myslíme si, že dějiny byly záměrně překrouceny, aby zakryly pravdu o minulosti. Vědění starověkých civilizací nám bylo úmyslně odpíráno, a jen to nás může zachránit. Pokud se nám nepodaří zjistit, co naši starověcí předkové věděli, zahyneme, stejně jako oni, v děsivé přírodní katastrofě. Pyramidy nepostavili faraoni v roce dva tisíce pět set před naším letopočtem. Jsou památníkem lidí, kteří přežili velkou potopu.“

Poimandres sklopil oči. „Prosím,“ zašeptal, „musíte jet se mnou do Gízy, ale nejprve…“

Otevřel jedny dveře a odvedl je z chodby. Ocitli se v jakémsi kumbálu. Mezi nářadím, plechovkami s barvou a dalšími předměty leželo několik egyptských pracovních oděvů.

„Tu máte, oblékněte si galábíje.“ Poimandres oběma podal egyptskou košili ke kotníkům. Catherine si vyměnila s Rutherfordem krátký pohled a oba se nasoukali do oblečení připomínajícího plášť. S kapucemi na hlavě byli zcela k nepoznání. Poimandres znovu otevřel dveře na chodbu a pokynul jim, že je vzduch čistý.

„Pojďte za mnou.“

63

Na protější straně ulice od úřadu památkové péče čekala bílá Toyota Land Cruiser. Nad Káhirou se snášel soumrak, ale Bezumov byl, stejně jako vždy, ve střehu a trpělivě čekal na jakoukoliv známku pohybu. Nakonec se dočkal, zdálo se, že to trvalo snad celé hodiny, ale něco se začalo hýbat.

„Copak se děje?“

Čekání začínalo Bezumova štvát. Docházela mu trpělivost, byl jednoduše mužem akce. Zadíval se na malého vychrtlého muže v bílé galábíji, který opatrně vyšel z budovy. Starého, belhajícího se muže doprovázely další dvě postavy ve špinavých hábitech s kapucemi. Bezumov se podíval na svého řidiče, který spal. Praštil ho, aby se probral.

Najednou si Bezumov v položeru otevíraných dveří všiml elegantních, západních bot, které měla Catherine na nohou a které při chůzi vyčnívaly zpod šatů.

To jsou oni!

64

Poimandresův terénní vůz zastavil ve všeobjímající temnotě pod Velkou pyramidou. U vjezdu pozdravil hlídače a ti mu dali mávnutím znamení, že může vjet. Projeli kolem parkoviště a zastavili přímo u samotné památky.

Rutherford s Catherine se na sebe beze slova podívali a vystoupili z auta. Hvězdy na jasném severoafrickém nebi úchvatně zářily. Catherine zabouchla dveře a zadívala se na masu pyramidy a potom na kopta, který na ně trpělivě čekal u kraje cesty.

„Tak jo, poslechneme si, co nám chce říct,“ zamumlala si sama pro sebe. „Měj oči otevřené, kdyby se objevil Rus.“

Poimandres si je vážně prohlížel. Řidič čekal u land roveru mimo doslech. „Stavba Velké pyramidy byla posledním výkřikem umírající civilizace,“ svraštil Poimandres čelo. „Snahou uchovat starodávnou moudrost.“ Zadíval se jim do očí. „Pokud se nepletu, tohle už víte. Kvůli tomu tu jste, proto jste šli za Azízem.“

Catherine s Rutherfordem opatrně přikývli.

„A máte pravdu i v tom, že svět je v nebezpečí," pokračoval. „Netuším, jak jste se to dozvěděli, a nepotřebuji to vědět. Setkali jsme se, protože máte čistá srdce. Ve vesmíru neexistují náhody. Je mou povinností pomoci každému, kdo hledá pravdu. Odhalím vám tajemství Velké pyramidy, abych vám pomohl na vaší cestě. Čekali jsme, až přijdete, velice, velice dlouho."

Poimandres se otočil čelem k pyramidě. Díky reflektoru umístěnému někde poblíž strážnice zářila matně žlutým světlem. Poslední turisté už dávno odešli a celou památku zahalovalo tajuplné ticho.

Písečné duny se táhly tisíce a tisíce kilometrů daleko až k Atlantskému oceánu. Apokalyptická krajina byla úžasně nádherná a zároveň podivně skličující: krajina bez života a lásky. Poimandresova tvář jako by se ještě víc protáhla, tváře se mu propadly, a dokonce i oční důlky se neobvykle prohloubily. Tón jeho hlasu byl měkký, přesto v něm zůstávala stopa naléhavosti.

„Velká pyramida byla postavena proto, aby navždy uchránila starověkou moudrost, i kdyby měla civilizace, jež ji vybudovala, jednoho dne zmizet, měly mít budoucí generace možnost dozvědět se pravdu. Poměry jejích proporcí obsahují veškeré matematické vzorce, jimiž se řídí vesmír. Je to racionální piktograf, který, když se nad ním pořádně zamyslíte, vám odhalí tajemství samotného života. Umístění kvádrů odkazuje k nebeské soustavě. Je to vzkaz vybudovaný proto, abychom si ho my, v budoucnosti, přečetli. A zároveň představuje plně funkční akumulátor energie schopný vytvořit a ovládnout neuvěřitelnou moc. Než vám ale vysvětlím její tajemství, chci, aby bylo absolutně jasné, že chápete, že před tím naším existovaly jiné světy a civilizace. Myslím, že si to uvědomujete, viďte?"

Catherine přikývla.

„Ano, viděli jsme příliš důkazů, než abychom si mohli myslet něco jiného."

„V žádném případě o tom nepochybujeme," souhlasil Rutherford.

Poimandres se ještě na chvilku zamyslel. „Země byla během existence poslední velké civilizace zmapována," začal opatrně. „Její rozměry pečlivě spočítány…"

Catherine znovu přikývla.

„Ano, viděli jsme jejich mapy, jež spojovaly různé stavby na celém světě."

Kopt se na ně letmo podíval, aby se ujistil, že má jejich plnou pozornost.

„Celosvětový systém dračích žil, kterým v Anglii říkáte geopatogenní zóny, je ukázkou jejich práce. Katastrofa, která předchozí civilizaci zničila, dosáhla obrovských rozměrů a způsobila, že se kontinenty přesunuly do naprosto jiné pozice. Navždy se tak změnil systém solárních a pevninských energií, čímž se změnilo i uspořádání geopatogenních zón. Hrstka žen a mužů, kteří katastrofu přežili, zjistila, že jsou bezmocní a bez domova. Celá jejich civilizace byla vybudována na znalostech těchto energií. V zoufalé snaze zachránit svůj svět, nalezli nové centrum energie tady v Gíze a začali znovu budovat svou civilizaci s posvátnou technologií: Velkou pyramidou."

Poimandres se otočil a zadíval se na pyramidu, jejíž vrcholek díky umělému osvětlení zářil.

„Představte si na lidské hlavě kouli pokrytou srstí nebo vlasy. Někde na tom balonu nebo na hlavě se jeden vlas postaví a s ním se postaví i všechny ostatní. S magnetickým polem planety je to stejné."

Rutherford si vzpomněl na Ivana Bezumova. *Rus měl pravdu… přesně jak předpokládal profesor Kent.*

Poimandres odešel, něco řekl arabsky řidiči a vrátil se k nim.

„Tady ale nejsme v bezpečí. Musíme dolů do *bi'ru* – to je arabské slovo pro studnu. Jen tam vám mohu odhalit tajemství pyramidy a vysvětlit, proč je svět v nebezpečí. Pojďte, prosím, za mnou."

Poimandres je vedl tmou k cestě, jež se vinula na východ od druhé, Rachefovy pyramidy, dolů z kopečka ke sfinze. Poslední turisté odešli a hlídači se chystali vyrazit na noční obchůzky, aby se ujistili, že se nikdo nepokouší vylézt nahoru na pyramidy.

Vydali se po náspu směrem k boku sfingy. Poimandres se na půli cesty zastavil, řekl cosi řidiči a poté kývl na Rutherforda a Catherine, aby ho následovali, a seskočil do písku. Řidič zůstal, kde byl. *Nejspíš drží hlídku,* pomyslel si Rutherford.

Brodili se pískem za Poimandresem a po chvíli ke svému nemalému překvapení spatřili ústí tunelu, jenž mizel pod vápencovými bloky, které tvořily podklad cesty. Necelé dva metry od začátku tunelu stála zamčená, železná vrata. Poimandres zalovil v kapse své galábíje a vylovil svazek velkých klíčů. Pokynul jim, aby za ním vstoupili do tunelu, aby je některý z hlídačů nebo odcházejících turistů neviděl.

Odemkl bránu a ocitli se v malé jeskyni. Sklonil se a zapnul slabou elektrickou svítilnu. V rohu jeskyně byla studna, do jejíž šachty vedl kovový žebřík. Poimandres za nimi zamkl bránu.

„Půjdu první, vy za mnou. A buďte opatrní, bývá tu velmi kluzko."

Catherine s Rutherfordem si vyměnili užaslé pohledy. Chtěl po nich, aby ho následovali do nitra země. Když Poimandres zmizel ve tmě, Rutherford se zhluboka nadechl.

„Do úsvitu zbývá pět hodin, teď už není cesty zpět. Chceš jít první?"

Catherine si dodala odvahy a chytila se horní příčky žebříku.

„Tak jo, pojďme omrknout, co nás čeká na dně."

Jestli tam nějaké dno je, pomyslel si Rutherford, když mu Catherine zmizela z očí.

65

Tajemník Miller a jeho dva bodyguardi vystoupili z náklaďáku před hangárem pro vrtulníky. Tajemník se oprášil. Vchod hlídali tři svalnatí běloši v tmavých slunečních brýlích a černých tričkách ozbrojení útočnými puškami. Tajemníka to místo znervózňovalo a ve svém zaprášeném obleku si přišel velmi zranitelný.

Zaplavila ho náhlá vlna rozhodnosti. Buď teď, anebo nikdy. Pravou rukou nahmatal tvar pistole, kterou měl schovanou v podpažním pouzdře, a poté zlehka kývl na své bodyguardy a vykročil

úzkou mezerou v obrovských vratech z vlnitého plechu do nitra hangáru.

Avšak jakmile si jeho oči přivykly na šero uvnitř, uvědomil si, že to je jeho konec. Než stihl udělat krok vpřed, ucítil na spánku kovový chlad hlavně zbraně. V další vteřině se v hangáru rozzářila světla a odhalila děsivý rozsah tajemníkova omylu. Před ním stálo tucet po zuby ozbrojených mužů, všichni ho měli na mušce.

Tajemník Miller a jeho dva bodyguardi ani neměli čas přemýšlet. „Tak jo, vy dva vzadu," vyštěkl hlas, „lehnout obličejem k zemi, hned!"

Tajemníkovi bodyguardi se na sebe vyděšeně podívali. Pak udělali, co jim bylo přikázáno, a lehli si na betonovou podlahu.

Muž, jenž mířil zbraní na tajemníkův spánek, mu sáhl do podpažního pouzdra a odzbrojil ho. Potom ho útočník dloubl do žeber jeho vlastní pistolí a naznačil mu, že se má vydat směrem k osamělým dveřím na druhém konci hangáru.

Tajemník Miller ochromený děsem a příšernou bezmocí vyrazil na dlouhý pochod. V prostoru připomínajícím jeskyni byl rozeset tucet vrtulníků, jež vrhaly bizarní stíny – trochu jako dinosauři v muzeích.

Nejistě kráčel vpřed, klapot jeho podpatků se v obrovském hangáru nesl ozvěnou. Všechno kolem bylo nehybné a tiché. Cítil, jak mu s každým krokem srdce tluče rychleji a rychleji. V hlavě mu to šrotovalo. Co má teď dělat? Co má říct?

V temnotě na opačném konci hangáru v černočerné zdi prosvítalo skulinou světlo, z něhož se vyklubal zářící obdélník dveří. Přidal do kroku, ale když k východu došel, zpomalil. Světlo zvenčí bylo tak jasné, že nic neviděl. Připadalo mu, že přechází do nějakého paralelního vesmíru. Věděl, že jimi projít musí. Ohlédl se přes rameno do veliké, vzdušné místnosti a zaplavila ho zvláštní vlna bolesti. A poté vykročil do světla před sebou.

Spatřil vyasfaltovanou plochu, za kterou se táhly do dálky světlé písečné duny, a přímo před ním stál jakýsi podivný letoun, který se velikostí podobal bombardéru Stealth – ale byl oblejší a plošší – jako obrovská oválná hlubokomořská ryba, jež se vyvíjela tak, aby její tělo vydrželo tlak stovek atmosfér na dně oceánů. Měl sametově

černou barvu a zdálo se, že absorbuje veškeré světlo kolem sebe – byl krásný, opravdu moc krásný. A navíc vyzařoval neuvěřitelnou sílu. Ve spodní části se vysunuly k zemi schody a na jejich vrcholu stál senátor Kurtz se dvěma muži. V tajemníkovi by se krve nedořezal. Senátor s chladnou tváří prostou jakéhokoliv výrazu zvedl pravou ruku, v níž třímal zbraň, a namířil tajemníkovi na čelo.

„Ne!“ ve slepé hrůze začal tajemník koktat. „Prosím, tohle přeci není nutné.“

Senátor Kurtz bez mrknutí oka stiskl spoušť. Tajemníkova hlava explodovala na tisíce kousíčků a tělo se sesunulo k zemi jako hadrová panenka.

Senátor Kurtz naprosto klidně přešel k mrtvole, zadíval se na znetvořené tělo a zavrtěl hlavou.

„Odpočívej v pokoji, hříšníku. Kéž tě Bůh v nadcházejícím Soudném dni ušetří.“

Otočil se na podpatku, uložil zbraň do podpažního pouzdra a pomalu se vrátil ke zvláštnímu letounu.

66

O devět metrů hlouběji žebřík končil plošinou. Poimandres vyndal z galábíje tři baterky.

„Nate, vezměte si je. Hlouběji už nebude vůbec žádné světlo.“

Catherine s Rutherfordem je zastrčili do kapes. Na opačné straně plošiny sestupoval do hlubiny další žebřík. Ještě pořád bylo kolem dost světla na to, aby bylo vidět, že studna je lidským výtvorem, nejen puklinou ve skále.

Rutherford přejel prsty po zdi. Byla vlhká. *Jak je asi tahle studna stará?* uvažoval.

Poimandres zmizel za hranou plošiny v temnotě. Catherine pevně sevřela horní část žebříku oběma rukama. V duchu vyslala k nebesům zoufalou modlitbu.

Nenech nás, prosím, tam dole uvíznout!

O dalších deset metrů hlouběji žebřík skončil v rohu vlhké, uměle vyhloubené jeskyně. Poimandres rychle rozsvítil baterku. Slabé světlo, jež vrhala, stačilo právě tak na to, aby osvětlilo velikost

místnosti. Mohla být zhruba dvanáct metrů dlouhá, šest metrů široká a tři metry vysoká.

Jakmile si Catherininy oči přivykly na šero, všimla si, že v jeskyni stojí dvě žulové truhly – každá na jedné straně temné jeskyně.

„Co to tu dělá?“

Rutherford se vedle ní sklonil.

„Panebože. Sarkofág.“

Poimandres ukázal do rohu klaustrofobní místnosti. Byla tam další, ještě temnější díra, další *bi'r* vedoucí ještě hlouběji.

„Ještě jsme neskončili. Pojďte za mnou.“

V tichu došli k černému ústí studny. Poimandres zhasl svou baterku, zastrčil ji do záhybů oděvu, chytil se žebříku a přehoupl se do černočerné tmy. Catherine zavrtěla hlavou a následovala ho. Rutherford mohl jen stěží uvěřit tomu, co právě dělají. Naposledy se rozhlédl po jeskyni a vydal se za nimi do neznáma.

O dalších dvanáct metrů hlouběji se ocitl v prostorné místnosti. Catherine se už v bázni rozhlížela kolem a svítila baterkou sem a tam. Bylo těžké ve tmě kolem odhadnout, jak je místnost veliká, ale zdálo se, že by mohla mít zhruba pět a půl metru čtverečního. Strop byl nízký a voda stékala po zdech. Rutherford namířil matný kužel světla, který baterka vrhala, do středu místnosti. Vypadalo to, že je tam malý, asi tři metry široký ostrůvek ohraničený příkopem. Všiml si, že na ostrůvku leží kameny, které byly kdysi nejspíš součástí sochy, již před dávnými časy někdo rozebral nebo zničil.

Poimandres počkal, až se zorientují. „Tohle je dno,“ oznámil jim. „Respektive jeho část. Celá Gíza je pod povrchem protkána sítí chodeb a jeskyní.“

Catherine nemohla věřit vlastním uším.

„Chcete říct, že tu jsou další místnosti jako tahle?“

„Catherine, tahle místnost je jako nic. Jsou tu mnohem větší kobky. Obrovské komory, v nichž se nachází celé knihovny starověké moudrosti. Hlavní místnost, ta nejdůležitější, je síň záznamů – studnice vědění, jež bylo známé před velkou povodní.“

Rutherford zůstal zcela ohromený. Celý život strávil studiem starověkých mýtů a náboženství a snahou rekonstruovat minulost, a

teď byli tady, hluboko pod zemí a dozvídali se, že tajemství dějin je přímo tady dole s nimi.

„Proč ale, Poimandresi, lidé síň záznamů neotevřeli? Viděl jste ji? Viděl ji Azíz?“

Poimandres vážně zavrtěl hlavou.

„Ne. Na prstech jedné ruky bych mohl spočítat lidi, kteří tuto síň spatřili.“

Catherine tomu nerozuměla.

„Ale proč o tom neřeknete světu? Proč o tom Azíz neřekne světu?“

Poimandres se zachmuřil.

„Azíz ví jen o téhle místnosti. O síni záznamů nemá tušení, což je dobře, protože jinak si jsem jistý, že by se do ní pokusil dostat a zapečetit ji nebo ji zničit… Azíz nechce hledat nic nového. Nebo přesněji řečeno, ti, co ho ovládají, nechtějí, aby se objevilo něco nového. Mají z pyramidy a jejích tajemství strach. V podstatě je opravdu děsí. Nechtějí, aby kdokoliv věděl, co je tady dole, nechtějí, aby se na to kdokoliv ptal, a rozhodně nechtějí, aby tu někdo prováděl výzkum.“

Rutherford byl v šoku.

„Ale proč? A kdo jsou ti, co dávají rozkazy Azízovi?“

„Existuje organizace, která si říká Korporace. Ti, co si myslí, že Korporaci řídí, jsou sami otroky její moci. Myslí si, že tím, že budou ovládat jiné lidi a svět kolem sebe, budou moci konat dobro. Aby tohoto dosáhli, přivedou celý svět pod svou vládu. Je v jejich zájmu, abychom nadále věřili ortodoxní verzi dějin.“ Poimandres se odmlčel a velmi vážně se na ně zadíval. „Kdyby pravda vyšla najevo, musel by se změnit celý náhled moderního lidstva na svět. A co je nejdůležitější, přesvědčení, která podpírají moderní svět posedlý růstem, by ukázala svou pravou tvář: to, že nebezpečné, krátkodobé plundrování přírodních zdrojů povede nevyhnutelně k další katastrofě. Pokud by se ukázala pravda, světová veřejnost by už nemohla dál souhlasit s přístupem ‚růst za každou cenu‘ a obrovskou hrabivostí a lačností, která se za ním skrývá a neúprosně nás vede do záhuby.“

Catherine byla naprosto ohromená. Otočila se k Rutherfordovi.

„Tahle Korporace musí mít na svědomí vraždu profesora Kenta a Miguela Florese.“ Zavrtěla hlavou. Bylo toho příliš, než aby se s tím dokázala tak rychle vypořádat. Rutherford jí položil ruku na rameno a obrátil se k Poimandresovi.

„Je stejně neuvěřitelné, že se o existenci podzemních chodeb a síně záznamů nikdo nedozvěděl.“

Koptův klidný pohled ostře kontrastoval s otřesenými výrazy obou akademiků.

„Vím jen, že Azíz a ti příšerní lidé, pro které pracuje, nechtějí, aby někdo pravdu o dávné minulosti odhalil.“

Rutherford byl naprosto zmatený.

„Proč nechcete, aby se lidé dozvěděli pravdu?“

„Vědění v rukou nerozumných je smrtící, jak můžeme vidět po celém světě. Dnešní lidé nejsou ani náhodou připraveni na podobné znalosti. Nejsou dostatečně rozumní, nadělali by jenom škodu. Musíme počkat, až nadejde doba, kdy budeme moci věřit lidem, že moc, kterou vědění přináší, nezneužijí. Šílení muži stojící za Korporací jsou v dnešní temné době vlastně normální. Představte si, co by se pokusili udělat, kdyby se zmocnili moci starověkých předků. Takže je vám už jasné, proč je v zájmu nás i Azíze udržet tohle všechno v tajnosti.“

Rutherford mohl jen stěží uvěřit tomu, co slyší. Obrovský poklad vědění, pravé záznamy nositelů světla byly téměř na dosah, a jediní lidé, kteří o nich věděli, byli rozhodnuti zajistit, aby je nikdy nikdo nenašel.

„Ale co když je *tohle* další katastrofa? Co když budou lidé zničeni dřív, než budou připravení?“

„To je riziko, které musíme podstoupit. Nakonec vyroste další svět, stejně jako po velké povodni vyrostl ten náš. Můžeme jen doufat, že ten další se vyvine harmoničtěji a příští generace budou vhodnějšími dědici starověké moudrosti.“

Poimandres vykročil směrem k vodě.

„Pojďte. Na ostrůvek.“

Ve tmě nebylo možné odhadnout hloubku tmavé, olejnaté vody, ale Poimandres ani na chvíli nezaváhal. Vstoupil na hladinu, a místo

aby se potopil, po ní kráčel dál. Po pěti krocích se dostal na suchou zem.

„Jděte stejnou cestou, jakou jsem šel já. Centimetr a půl pod hladinou je v místech, kde jsem přešel, most.“

Catherine se podívala na Rutherforda, přistoupila k okraji vodního příkopu do míst, kudy šel Poimandres. Zadržela dech a vykročila pravou nohou.

Podrážka boty projela hladkým povrchem vodní hladiny a narazila na uklidňující přítomnost tvrdého kamene – přesně jak Poimandres řekl. Nervózně dokráčela na ostrůvek. Rutherford zatnul zuby a následoval ji. Na ostrůvku začal Poimandres zapalovat svíčky. Kolem velkých kamenných bloků byly porůznu rozesety kamenné stupníky. Položil na ně šest svíček a přesunul se k dalším kusům kamene, rozestavoval svíčky, kde mohl, dokud na všech ostrovních megalitech nezářila jasná světélka. Třepotající se plamínky ozařovaly jeho napjatou tvář. Vysoké lícní kosti působily přísně. Čelo měl kostnaté a tvrdé. V tváři vypadal unaveně. V šeru, jež jej obklopovalo, se zdál být vysušený jako mumie.

„Jsem členem nejstarší křesťanské církve: egyptské koptské církve. Svatý Marek, autor evangelia, dorazil do Alexandrie na egyptském pobřeží v roce čtyřicet pět a začal šířit slovo Ježíšovo. Původ našeho křesťanství se odvozuje právě od něj. Ale stejně jako jsem koptským křesťanem, jsem i gnostikem, hledačem gnose. Gnose znamená ve starořečtině ‚vědění‘.“ Poimandres se na chvíli odmlčel. „My, gnostici, jsme dědici posledních zbytků náboženské tradice, jež vznikala už v dobách před potopou. Předkové stavitelů pyramid, kteří před dávnými časy přišli do Gízy, věděli, že duše je nesmrtelná, a věděli, že všichni jsme dílky univerzálního vědomí.

Všichni jsme jedno: všichni lidé, všechny rostliny, veškerá materie, vše je obsaženo v časoprostorovém kontinuu. Toto vědění jsme zdědili po našich starodávných předcích, kteří žili v časech před potopou, a ukryli jsme ji v evangeliích Ježíše Krista. Opravdové křesťanství není ve skutečnosti ničím jiným než pokračováním starověké moudrosti. Svatý Marek byl samozřejmě, stejně jako všichni raní křesťané, gnostik.

Lidé si to dnes však neuvědomují. Místo toho vnímají texty evangelií doslovně a čtou další knihy, jež o sobě prohlašují, že jsou křesťanské, jako texty svatého Pavla. Ale svatý Pavel a další autoři, kteří se objevili až poté, co vznikla evangelia, nebyli gnostici, takže v jejich knihách starověké vědění ukryto není. Církev křesťanství uzurpovala. Vzniklo kněžství, pravda byla zastřena a znalost původního vzkazu se vytratila. Místo toho, aby byla nositelem pravdy, stala se církev nástrojem moci a útlaku. A nakonec v moderní době západní společnost církev odvrhla úplně. Jediné, co zůstává, je neovladatelná touha po moci a ovládání, touha podmanit si druhé a přírodu."

Poimandres zavrtěl hlavou. „V několika minulých letech," pokračoval, „se ve světě objevilo další nebezpečí. Objevila se radikální církev, jež káže doslovný výklad Bible. Tato církev se pokouší zničit jakékoliv důkazy, které odporují biblické teorii stvoření, včetně dokladů o existenci předchozího světa. Ale nejhorší je jejich záměr zrealizovat děsivé vize Knihy zjevení. I v tuto chvíli se snaží uskutečnit Armagedon. Obáváme se, že kdyby se jim podařilo infiltrovat se do Korporace, budeme všichni ztraceni, protože získají přístup k neomezenému bohatství a nepředstavitelné moci Korporace. Tato nová církev je nejnovějším příkladem zavržení starého vědění. Spíše než by se snažili obejmout kosmos a nahlížet na přírodu jako celek, chtějí materiální vesmír zničit, aby se jejich stoupenci mohli sjednotit s bohem. Neuvědomují si, že všichni jsme v bohu."

Starý muž vzdychl. „My, gnostici, jsme mírumilovní. Nesmíme pozvednout zbraně proti nepřátelům, protože to odporuje staré moudrosti a je to proti Kristu. Násilí vede jen k většímu násilí a moc zkazí kohokoliv, kdo se k ní snaží dostat a ovládnout ji. Proto jednoduše těmto lidem nikdy tajemství starého vědění neodhalíme ani jim neřekneme, co leží pod pyramidami."

Rutherford nemohl uvěřit tomu, co slyšel. Věděl, že gnostikové a jejich starověká tradice existují, ale předpokládal, že vymřeli už před dlouhou dobou.

„Po poslední potopě," pokračoval Poimandres, „přežily po celém světě malé, izolované skupinky lidí. Lidstvo se výrazně

zmenšilo, ale nebylo úplně zničeno. Starověcí předkové přišli do Gízy a na pár dalších míst na světě a pokusili se znovu vybudovat svůj svět mezi pozůstatky lidské populace. Když do těchto míst dorazili, byla to úrodná, zelená země a místní lidé byli chápaví. Starověcí lidé jim přinesli poznatky o zemědělství a technologii, a co je nejdůležitější, přinesli jim i znalost univerzální podstaty boha. Toto vědění přežilo tisíce let, bylo živé ještě v době, kdy do Egypta přijel otec západní vědy Pýthagorás. Při návratu do Řecka si s sebou odvezl tuto znalost, která se stala základem pro řeckou filozofii a vědu. Brzy poté se naši předkové, první gnostičtí křesťané, pokusili přinést tuto pravdu židům, a proto byla sepsána evangelia. Syn tesaře z Jeruzaléma, zrozený z neposkvrněného početí, byl židům prezentován jako symbol Osirida a Dionýse."

Rutherford se už neudržel.

„Cože! Chcete tím říct, že Ježíš je jen symbolem Osirida a Dionýse? Že vlastně vůbec nikdy neexistoval?"

„Ano i ne. Byl skutečnou osobou a zároveň i zosobněním. Všichni jsou zosobněním té samé představy. Osiris zemřel a znovu ožil, stejně jako Dionýsos a Ježíš. Všichni byli zrozeni z panenských matek. Všichni měli dvanáct následovníků. Všichni se narodili pod hvězdou. Všichni byli dobří muži, kteří se nechali bez odporu týrat… Všichni zemřeli za naše hříchy a byli znovuzrozeni, abychom se i my mohli, jako oni, znovu narodit… Všichni hlásají to samé: jestliže se na vás někdo dopustí něčeho zlého, nastavte druhou tvář, je jen jeden Bůh. Gnostikové chtěli starověkou pravdu přinést židům, kteří se mylně klaněli kmenovému bohu. Pokusili se o to prostřednictvím příběhu o Ježíšovi. Chtěli předat starověkou moudrost, než budou zničeni."

Poimandres najednou ztichl.

„Ale to stačí. Máme velmi málo času. Musím vám ukázat tajemství pyramidy.

Jen pokud pochopíte soulad čísel, můžete pochopit soulad vesmíru. Tam, kde moderní západní vědci nevidí v číslech nic jiného než jen nástroj pro vyjádření kvantity, tam viděla předchozí civilizace do sebe zapadající komponenty kosmologické skládanky." Sepnul ruce jako při modlitbě.

„Správné pochopení čísel a poměrů dokáže odemknout základní zákon vesmíru samotného. Božská čísla jsou ta, která se v různých sférách života objevují pořád a pořád – na hudební stupnici, v elektromagnetickém spektru, v pohybu hvězd. Veškeré úsilí předchozí civilizace bylo založeno na těchto určujících číslech a odkazovalo se na ně, stejně jako na vzorce. A samozřejmě to byla přesně ta čísla a vzorce, jež jsou pomocí gematrických kódů pohřbena v posvátných textech na celém světě.“

Catherine v úžasu naslouchala Poimandresovu vyprávění a ucítila známý záchvěv vzrušení.

„Stejně tak byla každá starověká posvátná stavba vystavěna takovým způsobem, aby její rozměry měly určitý význam, pokud jde o gematrii. Dokonce i svým tvarem mohly komunikovat s božími poměry. Umění gematrie není řeckým vynálezem, Egypťané ji znali a poté, co se starý vesmírný pořádek zhroutil, ji udržovali.“

Poimandres se na ně podíval, zdálo se, že z něj přímo vyzařuje trpělivost a moudrost.

„Do minulosti vede mnoho dveří. Leží zahalené těsně mimo dosah, pokud nevíte, co přesně hledáte. Velká pyramida představuje jedny takové dveře. Je jedním z hmotných památníků, jenž nás přímo spojuje s civilizací, která existovala před potopou. Abychom pochopili jeho tajemství, začněme se samotným fyzickým objektem. Znáte rozměry Velké pyramidy v Gíze?“

„Ano,“ odvětila Catherine rychle, „myslím, že známe.“ Otočila se k Rutherfordovi. „Jamesi?“

„Ano. Délka každé strany je dvě stě třicet šest metrů, což znamená, že obvod celé pyramidy je devět set dvacet metrů. Ve stopách je to sedm set padesát pět stop jedna strana, obvod tři tisíce dvacet. Dosahuje výšky sto čtyřicet šest a půl metru neboli čtyři sta osmdesát a půl stopy, což je dvě stě sedmdesát pět egyptských loktů.“

„Ano, přesně tak. A víte něco o gematrii?“

Catherine se znovu podívala na Rutherforda.

„Ano, něco málo.“

Poimandres se na chvíli odmlčel, jako by přemýšlel, kde má začít.

„Tedy, sedm set padesát pět, což je tedy délka jedné strany, je hodnota slova *o petros* – kámen, skála.“

Opatrně obešel stupínek směrem k nim, jako by se bál, že když bude vysvětlovat příliš rychle, mohl by je zmást.

„Ježíš řekl, že jeho učedník Petr je skálou, na níž vybudoval svou církev – Petros znamená skálu, stejně jako je to řecky Petr. Pamatujte, co jsem řekl, my, gnostikové, nebereme Nový zákon tak doslovně jako většina křesťanů, protože jsme nezapomněli, že je psaný v gematrickém kódu. Je to způsob, jak předat staré vědění pomocí příběhu. Příběhu o životě, smrti a zmrtvýchvstání Krista. Petr, skála, je staré vědění našich starodávných předků vtělené do Velké pyramidy v Gíze. Ježíš budoval svou novou církev na základech starověkého vědění, a to se nachází tady pro všechny z nás, kdo víme, jak se dívat.“

Rutherford fascinovaně poslouchal. Byl světovou autoritou v oboru mýtů a náboženství, ale cítil, že ho Poimandres uvádí do naprosto nezmapovaných vod a že se nejedná o žádnou akademickou hru. Poimandres se jim chystal odhalit tajemství, jež byla pečlivě střežena po celá tisíciletí.

67

Poimandres se zamyslel.

„Jak jste si už určitě všimli, Velké pyramidě chybí špička. Posledních pět egyptských loktů bylo ze stavby odstraněno před dávnou dobou, ještě než moc starého vědění ztratila svou sílu. Bez špičky se pyramida zmenšila na stávajících dvě stě sedmdesát pět egyptských loktů. Což odpovídá pěti velkým loktům, protože jeden velký loket se rovná padesáti pěti egyptským loktům. Samozřejmě to není náhoda – pětka je číslo stvoření a obrození. Pětiúhelníková symetrie je klíčem k životu. Tvoří podstatu, jádro – pět částí, jež tvoří celek: země, vzduch, oheň, voda plus pátý element, božská jiskra, která předchozí čtyři oživuje. Padesát pět je také číslo pyramidy: vchod do Velké pyramidy se samozřejmě nachází v padesáté páté řadě zdiva.“

Catherine s Jamesem čekali. Svými slovy je Poimandres doslova přikoval.

„Odstraněný vrcholek tvoří samostatnou pyramidu. Jeho výška vás nejspíš nepřekvapí, je pět egyptských loktů. Ústřední princip starověkých lidí, nebo nositelů světla, jak jim říkáte, zněl: ‚jak nahoře, tak dole'. Stejná pravidla, jimiž se řídí růst jediné lidské buňky, řídí také pohyby celých galaxií."

Začal posouvat žulové stupínky dopředu a dozadu.

„Malá pyramida, která byla odstraněna z vrcholku Velké pyramidy, měla vlastní špičku. Tu tvořil kámen Benben. Měl objem necelých osmdesát dva centimetrů krychlových, což je přesně pět krychlových palců. Perfektně by vám pasoval do dlaně… Tisíce a tisíce let lidé spekulovali nad tím, co se s kamenem Benben stalo: kdo ho odstranil, kde je schovaný, co vlastně přesně představoval a tak dále."

Poimandres k nim stál zády a nakláněl se nad stupínky.

„A toto… toto je kámen Benben."

Otočil se. V dlani pravačky držel nádhernou, dvanácticentimetrovou, zářivě zlatou pyramidu. Na její špičce se ve světle svíček třpytil křišťál, jenž vrhal na zdi a strop jeskyně miliony třepotajících se světýlek.

Catherine s Rutherfordem ohromeně zalapali po dechu. Catherine nedokázala odhadnout, z čeho mohl být vyrobený.

„Co je to na jejím vrcholku?"

„To je diamant. Je to ‚zrnko hořčičného semínka' – řecky *kikkos sinapeos*. V gematrii mu odpovídá hodnota tisíc sedm set čtyřicet šest. Kruh s průměrem tisíc sedm set čtyřicet šest má poloměr pět set padesát pět. A zase jsme u pětek."

Rutherfordovi spadla čelist. Nebyl schopen slova. Celá stavba začínala dávat perfektní smysl, božský smysl, zdálo se, že čísla proudí nahoru a dolů ve vodopádech kosmické dokonalosti.

„Je to také hodnota Slunce," pokračoval Poimandres, „šest set šedesát šest, a Měsíce, tisíc osmdesát. Jak nejspíš víte, alchymisté se domnívali, že život byl stvořen ze směsi síry a rtuti, kde síra představovala Slunce a rtuť Měsíc. Vše na Zemi je živeno Sluncem:

veškerý život, a dokonce i rotace, jež vzniká silou gravitačního pole Slunce. Rtuť, božská jiskra, se spojila se sírou, aby vytvořila život.“

Poimandres se na ně zadíval s maximální vážností.

„Moc pyramid může být využita tak, aby sloužila dobru, avšak ve špatných rukou může jejich síla způsobit obrovské zlo. Nikdo, kdo neprošel náležitým výcvikem a jehož srdce není naprosto čisté, by neměl mít možnost tuto moc používat. Proto byl vrcholek pyramidy oddělen v době, kdy začínalo staré vědění upadat. Starověcí lidé věděli, že nadchází věk temna, a rozhodli se kámen Benben odstranit spolu s posledními pěti lokty zdiva, aby nikdo nemohl přístroj znovu přivést k životu.“

Rutherford si okamžitě vzpomněl na Bezumova.

„Takže je to přístroj!“

Kopt se s vážným výrazem podíval na Rutherforda.

„Ach ano, pyramida je největší stroj, jaký byl kdy sestrojen. Je vytvořená tak, aby mohla absorbovat obrovské množství energie vesmíru. Pyramida je vybudovaná na takovém místě, aby mohla čerpat a uchovávat zemskou energii a posléze ji rozeslat na mnoho jiných míst po celém světě. Jakmile se kámen Benben vrátí na její vrchol, přístroj bude znovu oživen. Energie, která ji pohání, se dnes nazývá magnetické pole a je to síla, jíž ještě stále rozumíme jen velmi málo.“

Poimandres se otočil a velice opatrně umístil kámen Benben na stupínek. Zdálo se, že vyzařuje vlastní, vnitřní světlo, což bylo samozřejmě nemožné. Jeho nesmírná jednoduchost a moc Catherine přitahovala.

„Uvnitř Země, přímo v samém jejím jádru, je pevný, kulovitý kus železa, který je zhruba stejně velký jako Měsíc. Plave ve vroucí směsi roztaveného železa, jež je obklopena tisíce kilometrů tlustou vrstvou lávy, kterou uzavírá litosféra. Obří železná koule v nitru naší planety se otáčí o malinko rychleji než vnější strana Země. To možná pomáhá vytvářet magnetické síly, ale nikdo si tím není úplně jistý. Tato znalost je v současné době ztracená. Starověcí předci věděli, jak tyto síly uchovávat a využívat. Jak jsme mohli vidět, dokázali vybudovat obrovské stavby, dokázali těžit a zpracovávat materiály

tvrdší než železo a dokázali ovládat a upravovat orbitální pohyb planety.“

Catherine myslela na tajný vzkaz.

„Poimandresi, musím se vás na něco zeptat.“

„Jen do toho.“

„Snažíme se zjistit, co způsobilo poslední kataklyzma a jak se můžeme dalšímu vyhnout. Víme, že poslední katastrofu způsobil jednorázový pohyb litosféry, a stejně tak víme, že to mělo souvislost s precesí a orbitálním pohybem Země. Ale moc nerozumíme tomu, proč by se to mělo znovu stát.“

Poimandres pomalu přikývl. Z jeho moudré tváře vyzařovalo pochopení. Usmál se na ni.

„Ušli jste dlouhou cestu. S posledními kroky vám mohu pomoci. Máte pravdu. Modernímu světu se dostává varování. Řítíme se k další apokalypse. S každým rokem starodávné vědění mizí víc a víc, těch, kteří mu rozumí, je méně a méně, zatímco naši nepřátelé jsou stále silnější. Vůdci Korporace jsou mocnější než kdy předtím. Jejich posedlost hmotným světem, spolu s podmaněním přírody a zotročením zbytku lidstva, nás žene přímo do propasti. Jejich přístroje a systémy požírají svět a každý den je kus přírody pohlcen velkým ohněm. Pracují na tom, aby celý svět zachvátil požár.“

Tvářil se neuvěřitelně smutně, skoro jako by neviděl žádnou naději.

„Ďábelští muži přikládají na své ohně a ledovce tají. Čím více se vysoké pece rozpalují, tím rychleji roste teplota světa, a tím rychleji ledový příkrov taje.“

Catherine souhlasně přikývla. Cítila, že se ze rtů křehkého kopta dozví, jaký osud lidstvo čeká.

„Polohu litosféry naší nádherné planety určuje rozdělení hmotnosti na jejím povrchu. Přestože je Země koule, hmotnost není na zemské kůře rozložená rovnoměrně. V některých oblastech se nachází hornatá souš a tam je litosféra tlustá a těžká. Na Antarktidě leží přes kilometr a půl tlustá vrstva ledu, jež váží miliardy tun. Ve spodní části planety tak vytváří obrovskou hmotnost, která pomáhá udržet litosféru v klidu. Díky tomu a díky milionům tun ledu na Severním pólu jsou vyváženy odstředivé síly.

Led se vytvářel celá tisíciletí, a kdyby byla příroda ponechána v klidu, zůstal by, kde je, dokud by precese nepřivedla Antarktidu blíže ke Slunci, a teprve pak, po mnoha tisíciletích, by začal tát. Je to proces přesný jako hodinky.

A to je tajný vzkaz. To se nám starověcí géniové snaží sdělit a je to také jeden z důvodů, proč postavili celosvětovou síť – aby ovlivnili precesi a zachránili nás před nezvratitelným osudem. Ale bylo jich málo. Jejich vlastní kataklyzma jich přežilo příliš málo. Během několika generací vymřeli a nechali po sobě jen trosky své technologie a varování zašifrované v mýtech.“

Catherine byla zděšená.

„Ale já pořád nechápu, proč jsme v dnešní době v nebezpečí. Opravdu bude precesi trvat tisíciletí, než způsobí další potopu? Může to být pravidelné, ale zároveň je to velice pomalý proces.“

Kopt se na ni vážně zadíval.

„Dnes je Země v rovnováze, zemská kůra se nachází v pozici, která v současnosti přesně odpovídá rozdělení hmotnosti, a pohyb je jen nepatrný. Pokud ale ledovce roztají a všechna voda se vylije, jako se tomu stalo na konci poslední doby ledové, veškerá jejich obrovská hmotnost vyteče do oceánů. Nakonec, stejně jako tomu bylo na konci doby ledové, se bude muset litosféra pohnout, aby se mohla Země dál točit. A v tom momentě znovu sklouzne a přinese s sebou konec tohoto světa, který známe.

Jsme svědky člověkem vyvolaného počátku nevyhnutelného procesu. Nemusíme čekat na pomalý průběh precese, sami se postaráme o to, aby led roztál. Tohle naši starověcí předkové nepředvídali. Nikdy by je ani nenapadlo, že bychom se mohli sami vědomě přivést do záhuby.“

Catherine se hrůzou rozšířily oči. Všechno to najednou dávalo smysl.

„Je už pozdě, Poimandresi? Nebo to všechno ještě můžeme zastavit?“

Než ale stihl odpovědět, ozval se ze šachty nad nimi nečekaný hluk. Byl to zvuk kroků, jež se tak tiše, jak jen mohly, pohybovaly dolů po příčkách žebříku.

68

Ze tmy studny vystoupil Ivan Bezumov.

„Omlouvám se, neruším vás náhodou?“ promluvil s hlasem plným sarkasmu.

V bílém obleku vypadal v přítmí podzemní komory přízračně.

Bezumov strčil ruku do kapsy, a když ji vyndal, všimla si Catherine, že něco drží. Srdce jí zděšeně bilo jako o závod.

„Bezumove, co to máte?“

„Tohle, Catherine, to je zbraň. Abych byl ještě přesnější – Heckler & Koch.“

Rus s lehkostí profesionála natáhl závěr. Catherine, Rutherford a kopt ztuhli na místě.

„Co to děláte? Zbláznil jste se? Dejte tu věc pryč.“

„Ne, Catherine. Nejsem blázen. A obávám se, že zbraň s námi zůstane. Chci, abyste všichni od toho kamene ustoupili hezky tamhle. Nedělejte, prosím, žádné ukvapené pohyby, jak se říká ve filmech. Nebudete první lidé, které jsem zastřelil, a pochybuji, že budete poslední.“

„Proč tohle děláte, Bezumove?“ zeptal se zděšeně Rutherford.

Bezumov, který držel se samozřejmou lehkostí revolver v pravé ruce, zvrátil hlavu a pohrdavě se zasmál.

„Opravdu inteligentní dotaz, doktore Rutherforde. Vaše mizerné znalosti astronomie mě už unavovaly. Já vám povím, proč na vás mířím zbraní. Je na čase, aby velicí vědátoři z Oxfordu dostali lekci.“

Hlavní revolveru jim rázně naznačil, aby se přesunuli do zadní části ostrůvku.

„Dělám to, protože úchvatný vědecký výtvor čeká, až ho někdo znovu přivede k životu.“

Aniž by na ně přestal mířit, Bezumov se sehnul a posbíral pár oblázků. Přistoupil s nimi k okraji vodního příkopu. Potom je začal házet do vody. Ty, které přistály na můstku, byly zčásti vidět. Vydal se přes příkop.

„Přístroj je nejúchvatnější technologií, jakou kdy lidstvo stvořilo. Je tak rafinovaná a sofistikovaná, že využívá vlastní pohyb Země kolem Slunce a využívá jej k ochraně planety. Ve srovnání s

tím jsou naše moderní představy o výrobě energie neuvěřitelně primitivní. Máte pravdu, Catherine, tento přístroj je památníkem precese, ale zároveň byl vytvořen, aby ten pohyb ovládal. Energie zemské rotace může být ovládnuta a využita.“

Byl od nich už jen pár metrů. Catherine jasně viděla jeho oči. Zdály se být téměř prázdné, jako kdyby ho ovládal autopilot. Zcela se ponořil do vlastních myšlenek. Dokonce se začal usmívat.

„Konečně mám kámen Benben, vrátím ho na jeho místo na vrchol Velké pyramidy a neviditelné proudy, jež se bez ustání míhají kolem světa, se znovu dostanou pod lidskou kontrolu.“

Catherine se už nedokázala ovládat, zbraň nezbraň.

„Ne! Děláte hroznou chybu, Bezumove. Starověcí lidé odstranili kámen Benben z nějakého důvodu. Nevíte, co děláte.“

Bezumov si jí nevšímal a vykročil směrem ke koptovi.

„Pane Poimandresi, mockrát vám děkuji za vaši přednášku. Přišla mi skutečně zajímavá, ale v podstatě jen potvrdila veškerou mou práci. A teď, kdybyste byl tak laskav, mi, prosím, podejte kámen.“ S nepříjemným úsměvem na tváři udělal Rus další krok vpřed. „Už jsem se začínal bát, že se mi ho nepodaří najít včas.“

Poimandres přitiskl kámen k hrudi.

„Nikdy! Jen přes mou mrtvolu…“

„Myslel jsem, že to řeknete,“ suše odvětil Rus, zvedl pravou ruku a pečlivě zamířil na koptův hrudník. „Když jinak nedáte…“

Jakmile vyšel ze zbraně výstřel, zaburácel v malinkém prostoru tak hlasitě, až měla Catherine pocit, že jí musely prasknout ušní bubínky. Instinktivně se skrčila a zakryla si hlavu rukama. O vteřinu později se jí znovu vrátily smysly a otevřela oči. Uviděla, že Rutherford zaujal stejnou pozici jako ona, napůl skrčený a napůl připravený vyrazit. V rohu leželo Poimandresovo tělo s rozhozenýma rukama a nohama a ze svého místa neviděla, jestli dýchá. Bezumov ho střelil z bezprostřední blízkosti. Bála se, že je mrtvý. Ucítila, jak jí tělem projel záchvěv zuřivosti. Stejně jako v případě profesora byla všechna jeho moudrost vymazána v jediném záchvatu šíleného násilí.

Do nosu ji uhodil zápach korditu. Po tvářích jí stékaly slzy, zatnula zuby a snažila se ovládnout, aby nezačala na brutálního Rusa ječet.

„Vy dva zůstanete, kde jste," ozval se znovu Bezumov pevným hlasem. „Nechci nikomu zbytečně ublížit."

Catherine zvonilo v uších, zadívala se na obrys Poimandresova těla. Na kamennou podlahu vytékala krev. Musela něco udělat – kvůli Poimandresovi, kvůli profesorovi a kvůli všem nositelům starověké moudrosti, poslednímu valu proti šílenství, jejž představoval Bezumov a čím dál zlověstnější Korporace.

„Bezumove, to, co děláte, je šílenství," oslovila ho slabým, rozrušeným hlasem.

„Kecy! Jsem jediný člověk připravený vzít do rukou kormidlo světa a zavést ho do bezpečí. Jen já velkému stroji rozumím. Pokud nebudu moci uskutečnit své cíle, Země bude zničena."

Bezumov potěžkal kámen v ruce. Oči měl jasné a obličej mu zářil maniakální sílou. Hlas měl naprosto vážný. „Pět tisíc let jsme žili v ekologicky klidné etapě existence téhle planety," promluvil skoro šeptem. „Ale to je jen klam. Velmi brzy se ze světa stane místo plné agresivity a násilí, jakým skutečně je, a my budeme smeteni z jeho povrchu. Umíte si představit, co se stane, až vybuchne supersopka, což se jednoho dne určitě stane? V průběhu existence planety se to stávalo běžně a jedna věc je jistá: stane se to znovu. A až to přijde, světla zhasnou. Popel a prach, stejně jako se už stalo, pokryjí oblohu stínem, který zacloní slunce. Nebude co sklízet, průmyslová civilizace zkolabuje a zavládne chaos. Pochybujete, že je tohle scénář naší budoucnosti? Opravdu mi nevěříte? Historie minulosti je i historií nadcházející budoucnosti. Dokonce i pan Poimandres by se mnou v tomhle souhlasil. Existují události minulé stejně jako ty budoucí. Ani jedny není možné změnit nebo se jim vyhnout, pokud znovu neuvedu přístroj do chodu a nezavedu nás do bezpečí."

Catherine se na něj zděšeně podívala. Jeho děsivé předpovědi mohou být pravdivé, ale i tak byl naprosto šílený. Musí ho zastavit.

„To není správné. Zničíte všechno."

Bezumovovy zuby se zablýskly v úsměvu, který jí věnoval. Jeho sebevědomí bylo v šeru téměř hmatatelné. „Nebudu tu stát a dohadovat se jako nějaký bezvýznamný akademik. Čeká mě spousta práce."

S tím se otočil a přešel přes můstek. Jako duch proplul místností k šachtě.

„Nesnažte se mě sledovat," obrátil se k nim naposledy. „Jestli se za mnou pokusíte vylézt, budu bez váhání střílet. Bránu nahoře zamknu. Neudusíte se, nebojte, a je docela pravděpodobné, že vás někdo osvobodí, než zemřete žízní a hlady! Sbohem."

Zhasl baterku a zmizel.

69

Catherine se vrhla k Poimandresovi. Ležel na zádech vedle stupínku. Pravou ruku si tiskl na krví nasáklou bílou galábíji, levačka mu bezvládně ležela podél těla. Catherine si k němu dřepla, dotkla se jeho tváře a snažila se nahmatat puls.

„Jamesi, je naživu!"

Rutherford stál nad nimi.

„Musíme ho dostat okamžitě k doktorovi. Pokusím se vylézt nahoru."

Catherine se otočila a vzhlédla na něj ze dřepu.

„To nemá smysl. Slyšels, co Bezumov řekl."

„Co jiného můžeme dělat? Nemůžeme tu jen tak sedět, zatímco Poimandres umírá a Bezumov znovu oživuje přístroj."

Catherine se podívala na hodinky.

„Do úsvitu zbývá už jen hodina."

Postavila se s rukama nejistě svěšenýma podél těla. Rychle zavrtěla hlavou. „Dobře, běž to zkusit," mluvila rychle, „ale, Jamesi, prosím, buď opatrný. Nemůžu uvěřit tomu, že jsme se dostali tak daleko, jen abychom dali kámen Benben Bezumovovi."

Rutherford se otočil, proběhl přes vodu a rychle se dostal ke studni a žebříku. Catherine se zatím obrátila k Poimandresovi. Klekla si vedle něj a opatrně mu položila hlavu na svá kolena. „Moc vás prosím," mluvila tiše na bezvládného kopta, „Poimandresi, vydržte…"

Ivan Bezumov vyšplhal na vrchol žebříku a vyšel z jeskyně pod náspem. Po hluboké tmě podzemních jeskyní mu třpytící se hvězdy,

jejichž světlo dopadalo do jeskyně, přinesly úlevu. Dokonce i bez baterky viděl obrys těla řidiče ležícího tváří k zemi. Bezumov se oprášil a zabouchl kovový poklop přes přístupovou cestu do šachty. Potom na něj umístil těžký visací zámek a s cvaknutím ho zamkl. Překročil řidiče, protáhl se bránou a zamkl ji za sebou. Foukalo, zvedala se bouře. Oblaka písku se začínala honit po gízské planině, v dálce se na černém nebi zablesklo a hrom se valil přes starověkou poušť.

Během pár vteřin už Bezumov rázným krokem kráčel po cestě k Velké pyramidě. Jediným společníkem mu byla hyena vyjící ve studeném pouštním větru.

70

Rutherford slezl po žebříku a přebrodil se znovu přes vodu. Na čele mu perlil pot. „Je to zamčené," zalapal po dechu, „netuším, co budeme dělat."

Catherine otírala Poimandresovi čelo kapesníkem namočeným v chladné podzemní vodě. Zdálo se, že pootevřel oči. „Poimandresi! Buďte statečný. *Dostaneme* vás odtud."

Bezmocně pohlédla na Rutherforda, který se zděšeně díval na umírajícího kopta. Catherine mu dál otíralo čelo kapesníkem. „Poimandresi," promluvila na pacienta co nejklidnějším hlasem ve snaze zakrýt návaly emocí, které hrozily, že ji zaplaví, „vede odtud ještě nějaká jiná cesta? Není tu tajný východ?"

Otevřel ústa a zase je zavřel. „Ve vodě…" promluvil s maximálním úsilím.

Rutherford si klekl na pravé koleno.

„Kde?"

Poimandres tiše zasténal a promluvil téměř neslyšitelným hlasem. Catherine se k němu naklonila, aby lépe rozuměla jeho slovům.

„Pod vodou je tajný tunel, za podiem. Proplavte jím, vynoříte se v posvátných komorách. Na rozcestí jděte vpravo, dostanete se jinou cestou ven. Ať se bude dít cokoliv, nechoďte do síně záznamů. A i kdybyste měli dnes zemřít, nesmíte nikomu říct, co jste viděli. Prosím, musíte mi slíbit, prosím…“

Zavřel oči. Rutherford vyskočil na nohy. Podíval se na svou baterku, jejíž záře rychle slábla. Obešel ostrůvek a zastavil se na druhé straně temného příkopu. Byl tři metry široký, na druhé straně končil skalnatou pobořenou zdí jeskyně šplhající ke stropu. Podzemní voda mohla být stejně dobře olejem, nedalo se odhadnout, jak je hluboká ani co se v jejích hlubinách skrývá.

Catherine opatrně položila hlavu zraněného muže na stočenou galábíji a vyprostila se zpod něj. Zašeptala přitom vážně míněný slib. „Nevzdávejte to, Poimandresi, prosím… Vydržte…“

Rutherford rázoval sem a tam, svítil si baterkou a zoufale se snažil najít takový úhel pohledu na hladinu, jenž by mu odhalil, co se pod ní skrývá. Catherine si stoupla vedle něj.

„Vidíš něco?“

„Vůbec nic. Nemám šanci.“

Catherine se podívala na Poimandrese a zpátky na vodu.

„Nemáme jinou možnost, musíme to zkusit, nebo tu uvízneme, Bezumov vyhraje a Poimandres zemře.“

Vzala Jamese za ruku, skopla z nohou boty a vstoupila do vody. Zem pod nohama se jí rychle svažovala do velké hloubky. Posadila se na okraj příkopu a opatrně se ponořila do vody. Byla ledově studená a černočerná. Obklopila ji a Catherine měla pocit, jako by každým atomem jejího těla procházel elektrický proud. Lapala po dechu a šlapala vodu, aby udržela hlavu nad hladinou. Chytla se kraje a vzhlédla k Jamesovi.

„Tak jdeš?“ popadla dech.

V tichu se vyzul z bot a vklouzl do ledové vody, oči se mu úlekem rozšířily.

„Dobrá, pojďme se podívat, co tu dole máme…“

Zhluboka se nadechl a zmizel pod hladinou. Všechno kolem bylo černé. Všechno bylo tiché a ledové. Plaval ke dnu a po chvíli se dotkl skály na opačném konci. Šmátral po ní rukama. Zeď byla hrubá

a vydouvala se dopředu a dozadu. Začínal mu docházet dech a měl problém s tím, aby se udržel hluboko pod vodou. Šátral kolem sebe jako slepec a najednou ho našel. Napravo pod ním zeď zmizela a místo ní ústil do příkopu tunel. Prohlédl si ho. Mohl mít tak metr na šířku. To stačilo. Jak stoupal, vydechoval a s hlukem se vynořil na hladinu.

„Našel jsem ho, měl pravdu, je tam."

Připlaval k třesoucí se Catherine.

„Poplavu první. Nespusť mě z očí. Kdyby ti docházel vzduch, otoč se."

Oba se zhluboka nadechli a ponořili hlavy do ledové vody podvodního království.

Rutherford plaval přímo k tunelu. Znovu ho našel, na chvilku zaváhal, než sám sebe pobídl do neznáma. Udělal tři velká tempa a tunel stále nekončil. Jeho plíce začínaly volat po kyslíku. Catherine, která byla vynikající plavkyní, se držela hned za ním. Cítila, jak před ní víří kopáním vodu. Snažila se zachovat klid. Další tempo a pak další. Začínala se ho zmocňovat panika, ale pak najednou před sebou ve vodě uviděl své ruce – na druhém konci bylo světlo.

S úlevou se vynořil nad hladinu. Catherine vyplavala jen o chvilku později. Zmateně šlapali vodu a lapali po dechu. Nechápali, kde se to ocitli.

„Co je to za místo?" vyhrkl Rutherford.

Vznášeli se v úzkém, čtvercovém bazénu, jehož strana neměřila víc než dva metry. Okraje tvořila čistě opracovaná žula. Ocitli se v malé místnosti asi dvakrát tak velké než bazének a zhruba metr a půl vysoké. Z vody vedly dva perfektně opracované schody k východu do temného tunelu. Místnost sama měla hladké zdi, perfektně hladké, stejně jako tomu bylo uvnitř královských komor. Zdobily je hieroglyfy namalované jakousi zlatou látkou, která způsobila, že ve tmě jemně zářily. Strop místnůstky také zářil. Pokrývalo ho tisíce zářících, světélkujících teček. Catherine se na všechnu tu krásu kolem nemohla vynadívat.

„To je neuvěřitelné! To jsou hvězdy! Podívej, nad námi je souhvězdí Orionu."

Rutherford vylezl po schodech a pomohl jí ven. Úchvatné světelné efekty je na okamžik zcela ohromily.

„Tyhle hieroglyfy," pronesl užasle Rutherford, „jsem nikdy neviděl, žádný z nich… Ani jeden… Všechno jsou to neznámé symboly. Představ si, co by si svět pomyslel, představ si, co všechno asi znamenají…"

Catherine nahlížela skrz průchod do temného tunelu.

„Co myslíš, že tam je?" Oba došli k průchodu a nakoukli do šera, které halilo chodbu.

„Netuším, tohle je naprosto neuvěřitelné…" S přemáháním odtrhl oči od nádherných, oslňujících zdí.

Catherine vstoupila do chodby. Nebyla tak temná, jak vypadala. I v ní se na stropě třpytily hvězdy a osvětlovaly cestu. S tlukoucím srdcem začala chodbu prozkoumávat. Rutherford se naposledy podíval na neobyčejnou soustavu symbolů, otočil se a vydal se za ní.

Když Bezumov dorazil k nejnižší řadě kamenů tvořících na jižní straně základ Velké pyramidy, rozlehl se Gízskou plošinou první výstřel. Slyšel ve větru výkřiky – ne arabsky, ale anglicky. Někdo ho viděl. Přitiskl si kámen Benben k hrudi a volnou rukou se vytáhl na první schod. Připadal si jako Liliput v zemi Obrů. Obrovské desetitunové žulové bloky mu sahaly téměř po krk. Otočil se tváří k poušti a zády se přitiskl ke kamenné mase, jež tvořila druhé patro. Nikdo kolem nebyl – na koho stříleli? Co byli zač?

Náhle vysoko na nočním nebi blízko vrcholku pyramidy vybuchla světlice jasně bílým fosforeskujícím světlem jako ohňostroj.

Takže si mě ještě nevšimli…

Opatrně se na úzkém schodu otočil, natáhl se a vyšplhal do dalšího patra. Světlici, která na chvíli, kdy visela ve vzduchu, ozářila jižní stranu, sebral vítr a obrovskou rychlostí ji odnesl do pouště. Znovu se ocitl v neproniknutelné tmě.

Horečnatě se drápal nahoru. Každý schod ho stál obrovské úsilí. Minuty ubíhaly a k nebi vzlétla další světlice. Přitiskl se ke kameni a vší silou se snažil být co nejméně viditelný. Půl cesty měl za sebou, druhá polovina ho čekala. Z pohledu dolů se mu točila hlava. Viděl

postavy, které běžely k úpatí pyramidy. I druhou světlici smetl vítr, který zvedal vířící oblaka písku a vynášel je vzhůru k nebi. Vědí, že je tady nahoře? Otočil se a šplhal dál. Neměl se kam schovat, musel pokračovat. S úlevou zjistil, že výš se žulové bloky zmenšovaly. Najednou zděšeně spatřil, jak mu kužel světla baterky přejel přes nataženou pravou ruku. Světlo klouzalo po obrovské mase pyramidy jako žlutý duch, tancující kruh poletoval sem a tam. Znovu ztuhl. Vrchol už nebyl daleko. Podíval se dolů a napočítal čtyři muže stojící u jižní strany základny pyramidy. Jeden z nich držel baterku. Zoufale se rozhlédl napravo a nalevo po schodu, na kterém právě stál. Vrchol byl už jen kousek a rohy jižní a západní strany teď nebyly dál než deset metrů. Pevněji se přitiskl ke kameni a začal se sunout podél kraje. Světlo baterky proplulo přes zdivo kolem něj. Chybělo mu už jen pár metrů. A pak se kužel světla zastavil přímo na něm – vytáhl ho z temnoty, ozářil mu hrudník a hlavu tak, že vypadal jako anděl v noci.

Okamžitě zaslechl střelbu a kulky se zaryly do kamenů po obou stranách. Zakously se do žuly s příšerným praskavým zvukem. Téměř se pustil, jak se zoufale rychle sunul k rohu a přetáhl se na západní stranu. Jeho pronásledovatelé se rozběhli okolo pyramidy. Měl jen pár vteřin. Podíval se nahoru. Už mu moc nezbývalo. Opatrně položil kámen Benben na schod nad sebou, vyndal revolver a začal metodicky s využitím všech let sovětského vojenského výcviku pálit.

71

Ruku v ruce vstoupili Rutherford s Catherine po špičkách do tajuplného šera. Jak dlouho zůstávala tato chodba neobjevena, bylo těžké odhadnout. Stejně tak nespatřili nic, podle čeho by mohli odvodit, kdy vznikla. Tedy kromě faktu, že se úchvatná technická zručnost, s jakou byla vybudována, shodovala s vnitřními komorami samotné Velké pyramidy. Rutherford jen stěží ovládal ohromení. „Catherine, to je ono!“ zašeptal bez dechu s očima plnýma údivu. „To jsou tajemství našeho původu, lidská rasa *byla* dříve veliká. Dřívější svět *existoval.* Tohle je jeho poslední památník.“

Catherine se s ústy pootevřenými úžasem snažila prohlédnout šero.

„Podívej! Ústí do dalšího tunelu!“

Chodba se po dalších deseti, patnácti metrech rozdvojovala ve tvaru T. I druhá chodba byla vybudována ze stejně perfektně spojených kusů žuly. Mezera mezi jednotlivými obrovskými bloky nebyla širší než lidský vlas a povrch zdí, a dokonce i hvězdami posetých stropů byl vyleštěný do hladka připomínajícího led.

Tunel napravo se svažoval, zužoval a mizel v temnotě. Levá chodba lehce stoupala a po zhruba pětadvaceti, třiceti metrech se nořila do zlatavé záře teplého, povzbudivého světla. Rutherford omámený krásou podivného světla, které ho k sobě vábilo, pustil Catherininu ruku.

„Panebože, nikdy jsem nic podobného neviděl…“

Catherine si stoupla vedle něj, mihotavé světlo jí ozařovalo tvář.

„Co to je? Co tam může být?“

Jeden druhému se podívali do očí, Catherine vzala Rutherforda za ruku a stiskla ji.

„Pamatuj, co nám řekl Poimandres, řekl, že máme jít cestou vpravo.“

Rutherford se na ni podíval upřeným pohledem, zjevně jen stěží vnímal význam jejích slov.

„Musíme to vidět, musíme tam jít a podívat se. Tuhle příležitost nesmíme propásnout.“

Catherine byla rozpolcená, zlaté světlo ji vábilo, ale její svědomí s ním bojovalo a připomínalo jí Poimandresova slova a její slib, že udělají, oč je požádal. Začali vystupovat chodbou, neschopni odtrhnout se od světla. Nedokázali se vrátit.

Když se dostali ke zdroji světla, chodba se znenadání otevřela a poskytla nepředstavitelně zvláštní pohled. Před nimi, pod nimi i nad nimi se rozkládala obrovská místnost velikosti katedrály – stovky a stovky metrů dlouhá. Ani v těch nejdivočejších představách nečekali, že by mohli spatřit něco podobného tak hluboko pod zemí. Chodba je vyvrhla na žulovou římsu v polovině sedmdesátimetrové zdi místnosti. Stáli nad tou propastí ohromeni tím, co viděli. Pod nimi z podlahy vyrůstalo více než třicet pyramid, jejichž vrcholy sahaly do

poloviny výšky místnosti, každá byla obložena nádherným bílým kamenem a špičky měly vyrobené z nějakého zvláštního bílého kovu. Nádherné průhledné modré elektrické světlo se míhalo mezi nimi, olizovalo jednu po druhé jako nějaký jazyk neskutečného plamene. Celá stavba vydávala hluboký bzučivý zvuk. Dvacetimetrový jazyk modrého světla se pomalu plazil místností a s praskáním připomínajícím suché dřevo přiložené do kamen přeskakoval ze špičky na špičku. Catherine na to hleděla se zděšením mísícím se s okouzlením.

„Co je tohle proboha za místo?“

Rutherford byl podobně konsternován. „Nemám nejmenší tušení,“ odvětil ohromený záhadným výjevem, jenž se před nimi odehrával. „Ale myslím, že jsme svědky jakési přírodní technologie, která dalece přesahuje naše chápání.“

To byla pravda: Catherine si nemohla ve všem tom úžasu, jejž v ní neobyčejný výjev vyvolával, pomoci a uvažovala nad tím, že tohle musí být jádro přístroje. Římsa, na níž stáli, se vinula kolem celé místnosti. V pravidelných intervalech z ní vedly dolů na zem schody a po přibližně patnácti metrech z ní vybíhaly do nitra země chodby stejné jako ta, kterou právě přišli. Rutherford měl oči na stopkách. Otočil se ke Catherine.

„Musím se tam jít podívat!“

Nataženou rukou ukázal dolů na druhý konec obrovské místnosti; přímo proti místu, kde teď byli, stály obrovské dveře, jež se koupaly v bílém světle. Z průchodu zářilo světlo a nad ním se nádherně blýskaly obrovské hieroglyfy předávající nesrozumitelný starověký vzkaz.

„Síň záznamů!“ Stěží dokázal své rozrušení ovládnout. „To musí být ona. Přímo tamhle… můžeme to obejít po římse – pojď!“

Catherine se na něj vyděšeně dívala.

„Ne, Jamesi, jdeme zpátky. Slíbila jsem to Poimandresovi a on, zatímco tu teď spolu mluvíme, umírá. A musíme zastavit Bezumova, tohle je to, o čem mluvil, tohle je ten přístroj, který chce znovu přivést k životu. Nemůže vůbec tušit, co dělá, s čím si tu zahrává. Musíme ho *hned* zastavit!“

Rutherford se na ni zoufale podíval. Rukou přejel přes neobyčejný prostor.

„Ale přeci nemůžeme jen tak odejít…“

Catherine vzala jeho ruce do svých, podívala se mu do očí, jako by se snažila zlomit kouzlo, jímž si ho přístroj podmanil. „Můžeme se vrátit,“ promluvila tiše. „Pořád to tu bude. V tomto světě na nás čeká práce. S minulým světem se můžeme vypořádat, kdy budeme chtít. Pojď. Musíme jít, než bude příliš pozdě…“

Rutherford se zadíval na obrovskou místnost a očima dál visel na velkém průchodu na druhé straně. Zavrtěl hlavou a zahleděl se na své nohy.

„Ale vidíme to, že ano? Nezdá se nám to?“

Catherine se podívala na něj a potom na úchvatné místo, jež leželo hluboko pod Gízou.

„Ne, nezdá se nám to. Teď už víme, že dříve existovala jiná civilizace s vlastní neobyčejnou technologií a byla zničena, stejně jako bude ta naše.“ Znovu se mu zadívala do očí. „Jamesi, nemáme času nazbyt. Nepotřebujeme síň záznamů. Máme všechny znalosti, které potřebujeme, copak to nevidíš? Žádná další tajemství už neexistují. Musíme zastavit Bezumova a Korporaci a musíme změnit způsob, jakým lidé žijí. To je přesně to, co profesor Kent vždycky říkal. A já nechci, aby Poimandres umíral sám, jako musel umírat profesor. Chci ho za každou cenu zachránit. Takových lidí, jako je on, už je na světě strašně málo a my je potřebujeme.“

Rutherford ji beze slova poslouchal. Otočil se k ní a pomalu přikývl. „Máš pravdu.“

Políbila ho na tvář. Potom se otočila a táhla ho za sebou zpátky do nitra tunelu, kterým přišli. Rychle proběhli po vlastních stopách kolem místnosti s bazénkem a dál do chodby napravo, do níž se měli dle Poimandresových slov vydat. S každým krokem byl tunel temnější a temnější. Začal se stáčet doprava a brzy zabočil natolik, že když se otočili, už vchod do obrovské místnosti přestal být vidět. Nakonec se po čtyřiceti nebo padesáti metrech změnilo opracování stěn. Neuvěřitelně dokonale usazená a vyleštěná žula ustoupila hrubé, neopracované skále a strop se snížil tak, že se museli přikrčit. Po dalších devadesáti metrech chodba zmizela úplně a náhle končila

hromadou suti a písku, jenž se sypal z velké, téměř metrové vodorovné pukliny ve skále. Rutherford se na ni vyděšeně díval.

„Je to tu zasypané. Jak se teď odtud dostaneme?“

Catherine se vydrápala nahoru na hromadu k puklině.

„Budeme se plazit.“

Přitáhla se a vklouzla do díry ve skále. Měla pocit, jako by strkala hlavu do lví tlamy, každou chvíli se všechno kolem mohlo zřítit. Snažila se na to nemyslet a pomalu se začala přitahovat rukama a sunout se po břiše vpřed. Slyšela, jak za ní Rutherford šramotí.

Po deseti vyčerpávajících metrech jí tekl pot z čela proudem a cestu najednou zcela přehradil písek. Zběsile v něm začala hrabat, šílená z toho, že jim překážel v úniku.

Tohle nemůže být konec. Ne tady, ne teď, prosím…

Probojovávala se a prohrabávala si cestu dál a najednou to ucítila: studený noční vzduch otevřené krajiny. Sprška písku jí přistála v obličeji, ale zároveň ucítila závan čerstvého vzduchu na tváři. Horečnatě hrabala oběma rukama jako krtek, jako by měla místo rukou lopatky. Nakonec se jí podařilo prostrčit na vzduch celou hlavu a burácení bouře jí připadalo jako úchvatná hudba.

„Dokázali jsme to!“

Zoufale se drápala ven jako zvířecí mládě z vajíčka, protáhla se zbytkem hromady písku a suti a vytáhla se na pevnou zem. Vyčerpaně se sesunula na bok. O chvilku později se ve větru objevila Rutherfordova hlava, vyplazil se ven a svalil se jak široký, tak dlouhý vedle ní na hromadu písku, pod bouřkovými mraky a hvězdami… Obloha začínala světlat úsvitem. Pár vteřin leželi jeden vedle druhého a lapali po dechu. Rutherford se převalil a rozhlédl se kolem. Necelých dvě stě metrů od nich se tyčila západní strana Velké pyramidy a kolem její základny jasně viděl pohybující se obrysy postav. Ještě než si stihl uvědomit, co to všechno znamená a co se vlastně stalo, zazněly první výstřely. Instinktivně sebou oba plácli do písku.

„Kdo to je? To střílejí po nás?“

Ozvala se dávka ze samopalu.

„Ne, přichází to z Velké pyramidy.“

Najednou na obloze vybuchla světlice a fosforeskující světlo ozářilo písek pod ní. Rutherford se doplazil k okraji duny, na níž leželi. Jen stěží mohl uvěřit vlastním očím.

„Panebože, podívej! To je Bezumov a je skoro nahoře."

Catherine se připlazila k němu a setřela si písek z tváře. Vysoko nahoře na boční straně pyramidy, jen pár stupňů od vrchu, stál Bezumov. Nejdřív světlice a potom kužel světla baterky ozářily jeho podivnou postavu přitisknutou ke kameni. Vypadal jako člověk chystající se spáchat sebevraždu, roztřeseně stojící na střeše budovy, s tím rozdílem, že on se odhodlaně šplhal nahoru k vrcholu jako krab. Kulky se zaryly do žuly kolem něj. On ale trpělivě jako zkušený horolezec šplhal po žulových blocích výš a výš.

Catherine s Rutherfordem se téměř bezmyšlenkovitě zvedli. Přímo před očima jim Bezumov unikal z dosahu. Úsvit se blížil. Neviděli jedinou možnost, jak by ho mohli zastavit. Byla snad celá jejich pouť zbytečná?

72

S vypětím všech sil se Bezumov vytáhl na vrcholek Velké pyramidy. Tvořil prostor zhruba šest na šest metrů. Vítr mu rval oblečení a zdálo se, že se ho chystá sfouknout přes okraj dolů. Odkutálel se z dohledu střelců a pod ochranou milionů tun kamene se maniakálně rozesmál.

„Dokázal jsem to! Jsem tady! Teď se ukáže. Teď svět pozná, že mám pravdu."

Postavil se a v rukou před sebou svíral kámen Benben, jako by to byl velice vzácný šperk. S do široka otevřenýma očima propátrával horizont a čekal na planoucí sluneční kotouč, ale na bouřkovém nebi se honilo tolik mraků, že jej nebylo možné spatřit. Jak se rozhlížel, dolehl k jeho uším příšerný hluk, jenž přehlušil dokonce i ryk větru. Znělo to, jako kdyby startovalo naráz tisíc tryskových motorů. Zmateně se rozhlédl kolem a kámen si tiskl na prsa. Tvář mu zalila panika. Otočil se dokola, šlehající vítr a

neproniknutelná tma ho ještě víc mátly. A pak to uviděl: sotva deset metrů od něj se vznesl do jeho zorného pole obří černý letoun. Vznášel se před ním jako nějaký podivný černý hmyz. Jeho obrovské oválné, ploché tělo mohlo mít rozpětí ke dvaceti metrům. Na přední straně na něj agresivně mířily dvě antény připomínající oštěpy. Mezi nimi, na jeho úrovni, bylo černé čelní sklo. Věnoval mu ještě jeden pohled a pak se otočil k východu. Tam se v mlhavém šeru objevil první nezaměnitelný paprsek slunečního úsvitu. Bezumov se točil dokolečka. „Nikdy! Nikdy mě nezastavíte! Je příliš pozdě!“ křičel do umírající noci.

Rozkročil se na vrcholku pyramidy. Pod ním se nacházela celá úchvatná kamenná masa. Zvedl ruce nad hlavu a namířil kámen Benben k blednoucím hvězdám. V té chvíli jako kdyby propukla elektrická bouře. V oblacích se začaly honit modré blesky, vřelo to v nich, jako by vypukl nebeský lesní požár.

Přestože Catherine s Rutherfordem stáli o stovky metrů dál, nemohli si pomoct a trhli sebou. Zdálo se, jako by se všechny ty blesky hnaly nebem, aby vzápětí v obrovském, oslňujícím záblesku udeřily do vrcholku Velké pyramidy. Zaburácel hrom a zaduněla ohromná exploze, tisíckrát jasnější než fosforeskující světlice, která byla před pár minutami vystřelena do nebes. Snažili se odvrátit, ale tlaková vlna výbuchu je přibila k zemi. Pak se ozvala další exploze, ještě hlasitější, než byla ta první. Podivný letoun jako by uvízl v obrovské vlně blesků a okamžitě vybuchl. Sprcha železných úlomků se rozletěla do všech stran. Catherine se stočila do klubíčka a Rutherford ji ochranitelsky objal a modlil se, aby je žádný z do ruda rozžhavených šrapnelů sršících z nebe nezasáhl.

Poslední úlomky trosek dopadly na zem a zavládlo ticho. Dokonce i vítr se utišil, jako by ho obrovská exploze odvanula pryč. Catherine si přestala zakrývat oči. Pyramida stála na svém místě. Noc ustupovala před stoupajícím sluncem. Bylo ráno jarní rovnodennosti a vše kolem opět vypadalo jako posledních deset tisíc let: majestátné pyramidy byly tichými svědky lidského bláznovství. Vyškrábala se na dunu. Všude kolem se povalovaly hořící trosky letadla. Poblíž pyramidy viděla v matném šeru úsvitu obrysy těl několika lidí ležících na zemi. Rutherford se vydrápal za ní. V šoku

zírali na podivně tichou scenerii a netušili, co mají říct. Viděli přijíždějící automobily egyptské policie a vyplašené policisty, kteří opatrně vystupovali z aut, dloubali do trosek doutnajících u základny pyramidy. Rutherford si všiml, že necelých dvacet metrů od nich se v písku něco leskne.

„Hele, podívej, co to je?“

„Panebože, to nemůže být…“ vyhrkla Catherine překvapeně.

Napůl běžela a napůl se plazila směrem k věci v písku. „Je to on!“ otočila se na Jamese a zavolala. „Je to kámen Benben!“

Rutherford k ní doběhl a oba ho vkleče opatrně prohlíželi. Byl tam, zdálo se, že nepoškozený, jeho perfektní zlatý povrch teple zářil do noci a jeho diamant se leskl jako hvězda. Catherine se sehnula, aby ho zvedla.

„To je neuvěřitelné. Jak to jen pro všechno na světě mohl vydržet? Au!“ Upustila ho, jen co se ho dotkla. „Je úplně rozžhavený.“

Rutherford si utrhl rukáv ještě pořád vlhké košile a hodil ho přes blýskavý poklad. Opatrně ho zvedl a omotával látku kolem kovu, dokud ho úplně nezakryl.

„Mám ho.“ Podíval se přes plošinu směrem k silnici a vchodu do *bi'ru.* Policisté pobíhali kolem a křičeli.

„Podívej se tamhle,“ houkl na ni. „Museli najít řidičovo tělo. Dobře. Slezou do studně a najdou Poimandrese.“ Prohlížel si okolí a hledal únikovou cestu.

Kvílení policejních sirén naplnilo vzduch a několik světlometů, jež obvykle sloužily ke světelné show pro turisty, se připojilo k stoupajícímu slunci a ozářilo všechny čtyři pyramidy, koupající se v písku a záři slunce. Rutherford vzal Catherine za ruku.

„Fajn, teď bychom rozhodně měli zmizet.“

Otočili se a vydali se mezi dunami do klidu pouště.

73

O pár hodin později se Rutherford probudil ve voňavém bavlněném povlečení v čistém, skromně zařízeném hotelovém pokoji. Sluneční

světlo proudilo oknem a teplý vánek si pohrával s průhlednými bílými záclonami. Venku se modralo nebe bez jediného mráčku.

Okamžitě ho zaplavily vzpomínky na noční dobrodružství. Obrátil unavenou hlavu a spatřil Catherine, která spala vedle něj. Takže si to všechno jenom nepředstavoval.

Očima přejížděl po hotelovém pokoji a zastavil se pohledem na utrženém kusu košile, který ležel na židli na protější straně místnosti. Vrhl na ni letmý pohled a co nejtišeji vstal z postele, vzal košili a to, co leželo v ní. Opatrně položil balík na postel a s posvátnou úctou ho rozbalil. Před ním ležel tajuplný, věhlasný kámen Benben. V tom okamžiku se Catherine převalila a otevřela oči.

„Jamesi! Kde to jsme?“

Mile se na ni usmál, naklonil se k ní a něžně ji políbil na rty.

„Jsme v hotelu, který jsme včera v noci našli. Někde na předměstí Káhiry. A netuším, kolik je hodin.“

Catherine se zadíval na kámen Benben.

„Takže jsme ho *získali* nazpět, nebyl to jen bláznivý sen. A Bezumov…“

„Bezumov je pryč,“ doplnil Rutherford její větu. „Stejně jako špičky Korporace. Myslím. Ten zvláštní letoun, který se rozletěl na tisíce kousků, musel být jejich. Je po všem, už jsme v bezpečí. Podívej!“ S úsměvem se otočil k oknu. „Je nádherný den.“

Catherine se zvedla na loktech a zadívala se na mírumilovnou modrou oblohu.

„A co Poimandres? Musíme zjistit, jestli je v pořádku.“ Rutherford vstal.

„Půjdu hned na recepci a poprosím je, aby zavolali do gízské nemocnice a zjistili, jestli tam leží. Myslím, že mu dlužíme návštěvu.“

Catherine si prohlížela nádherný tvar kamene. Něžně ho pohladila.

„Ano. A musíme tuhle neobyčejnou věc vrátit, kam patří.“

Rutherford si zapnul košili, obul si boty a zavázal tkaničky.

„Co kdyby sis dala sprchu, probrala se? Za deset minut jsem zpátky a můžeme vyrazit.“

Catherine se na něj usmála. Větřík vanul oknem, pohupoval závěsy sem a tam, a slunce jí díky tomu dopadalo na tvář.

„Jamesi!“

Otočil se s rukou už položenou na klice.

„Ano?“

Zářivě se na něj usmála.

„Díky za všechno.“

Poimandres ležel bez hnutí na nemocniční posteli. Čistou pokrývku měl přitaženou až pod bradu. Skrz rolety proudilo teplé, životodárné světlo. Jeho tvář vypadala víc než kdykoliv předtím jako posmrtná maska dávno zemřelého faraona. Zdravotní sestra přešla k boku postele a jemně se dotkla jeho ramene. Potom se naklonila a něco mu pošeptala. Poimandres okamžitě otevřel oči. Na chvíli se zdál být zmatený a panenky mu kmitaly po místnosti, ale jakmile uviděl své hosty, usmál se.

Úsměv mu vrátil do tváří barvu. Catherine obešla postel a posadila se na židli vedle nočního stolku. Rutherford zůstal stát u nohou postele. Sestra kývla na Catherine a odešla. Catherine se k němu naklonila. Nevěděla tak docela, kde má začít. Sama jen stěží chápala, co se vlastně stalo.

„Pane Poimandresi, všechno je v pořádku. Máme kámen Benben, zachránili jsme ho včera v noci po výbuchu.“ Catherine zvedla tašku a posadila si ji na klín. „Jak ho můžeme vrátit?“

Rozhlédla se po nemocničním pokoji. Poimandresova postel byla od ostatních pacientů oddělena závěsem. Nevypadalo to jako nejvhodnější místo pro tak důležitý předmět. Poimandres otevřel a zavřel ústa. Na rtech se mu objevil slabý, ale uklidňující úsměv. Pak sebral poslední zbytky energie.

„Na tom nezáleží,“ prohlásil. „Kámen Benben není důležitý.“

Viděl, jak se jim na tvářích smísil šok s překvapením. Slabě zakašlal a pokračoval. Zoufale toužil po tom, aby pochopili.

„Nic neznamená. Je to jen symbol.“

Catherine nemohla věřit vlastním uším.

„Chcete říct, že nefunguje? Ale my jsme viděli, včera v noci, jak…“

Poimandres znovu zakašlal.

„Ne, funguje. Jen to nemusí být přesně tento konkrétní kámen. Benben je součástkou přístroje. Ti, kteří vědí jak, mohou velmi jednoduše vyrobit nový. Naštěstí není tato znalost moc rozšířená.“

Rutherford se sám pro sebe zasmál. *No, tak to rozhodně stálo za to, skoro kvůli tomu umřít.*

Poimandres se na něj podíval.

„Prostě se toho nějak zbavte. To bude to nejlepší, co s tím můžete udělat.“

Rutherford přikývl na souhlas. Poimandres si olízl rty. „Přihodilo se hned několik zázraků,“ promluvil znovu. „Ocitli jsme se velice blízko jisté smrti. Muž v bílém byl zastaven. Korporaci bylo zabráněno, aby porozuměla moci pyramid. Alespoň několik z nich bylo zabito a jejich ďábelské plány jsou alespoň prozatím ty tam.“

Catherine se zamračila.

„Pořád ale ničí svět. Zastavili jsme je jen na jediný den. Teď, když víme, že tání ledovců způsobí posun litosféry, co můžeme dělat?“

Rutherford se ujistil, jestli není nikde poblíž sestra.

„Možná bychom mohli sami přijít na to, jak přístroj používat? Mohli bychom ovládnout jeho moc a ukázat lidstvu cestu z okraje propasti. Možná nebyla Bezumova idea až tak špatná, jen nezvolil správnou techniku,“ prohlásil.

Poimandres ho zarazil suchým, naléhavým kašláním.

„Ne, Jamesi. Nikdo ještě není připraven na ovládnutí takové moci. Musíme odolat pokušení použít přístroj a otevřít síň záznamů. Už jste pochopili dost. Jestli se budete snažit bojovat s Korporací silou a mocí, buď vás zničí, nebo vás ovládne moc samotná, stejně jako ovládla ty, kteří věřili, že jsou pány Korporace. Je jediný způsob, jakým můžete Korporaci porazit.“

„Jak?“ zeptala se Catherine.

„Velmi jednoduše. Musíte lidem vysvětlit pravdu. A nemůžete lidi nutit, aby změnili názor, tak byste se jen změnili v novou Korporaci. Mějte na paměti, že pravda je mnohem silnější než jakákoliv fyzická síla na světě.“ Poimandres se usmál. „Vstupujeme do nové etapy. Korporace se zdá být mocnější než kdy předtím, ale

to je chyba – její porážka je zároveň blíž než kdy jindy. Jesdiže lidé spatří pravdu, uvědomí si, že moderní léky ‚rozvoje' a ekonomického růstu jsou v podstatě samy chorobou. Že vedou jen k zotročení. Potřebujeme, aby příští generace uvěřila a aby předávala víru svým dětem. Pak se konečně osvobodíme ze spárů Korporace a zabráníme nadcházejícímu kataklyzmatu. Věřím, že můžeme. Musíme. A pokud ne, pak náš druh stejně nemá cenu zachraňovat. Nakonec je to opravdu velmi jednoduché."

Poimandres se zarazil, aby popadl dech.

„Teď je vám jasné, proč není síň záznamů důležitá stejně jako žádné jiné tajné vědění. Musíme se svobodně vzdát touhy po moci a bohatství, protože jen skrze tyto touhy nás může Korporace ovládat. Pokud se dokážeme k takovému materialismu otočit zády, potom bude Korporace – a její zkorumpované výhonky – vystavena tomu, co sama ve skutečnosti je – krátké cestě k záhubě. Ale bude to stát velké úsilí. Jděte. Vraťte se do svých zemí a hlásejte pravdu. Přítomnost pořád ještě patří jim, ale budoucnost, budoucnost bude patřit nám…"

S posledními slovy Poimandrese schvátil záchvat suchého kašle. Sestřička se vrátila. Přísně se na Rutherforda s Catherine zadívala. „Teď jste v bezpečí," pokusil se kopt naposledy promluvit.

Rutherford si dělal starosti.

„Ale co ten výbuch, nepřitáhne pozornost médií a egyptské policie? A co trosky toho zvláštního letounu?"

Poimandres shromáždil poslední zásoby síly. „Egyptská vláda to zamaskuje," zasípal. „V Gíze se děje spousta podivných věcí. Nemáte se čeho bát. Soustřeďte se na budoucnost."

Sestřička přistoupila k Poimandresově posteli a obrátila se na oba akademiky.

„Už musíte jít, pan Poimandres ještě není dost silný na dlouhé rozhovory."

Catherine se zvedla.

„Ano, jistě, omlouváme se…"

Naklonila se k Poimandresovi, aby ji bez obtíží slyšel.

„Uděláme, co říkáte. Varujeme lidi a budeme je přesvědčovat, aby změnili své chování. Budeme šířit pravdu. Slibujeme."

74

Když vyšli z nemocnice do slunečného dne, uvědomila si Catherine, že poprvé po několika dnech, které jí připadaly skoro jako věčnost, vešla na veřejné prostranství, aniž by se instinktivně ohlížela přes rameno. Poprvé si ode dne, kdy se dozvěděla o profesorově smrti, přišla uvolněná. Dlouze, spokojeně vzdychla.

„Tak, naše poslání je konečně u konce. Myslím, že si ze všeho nejdřív zasloužíme pořádný odpočinek. Pojedeme na letiště zjistit, jestli chytneme nějaké letadlo do Londýna."

Rutherford se na ni usmál.

„Ano, myslím, že jsme toho na jeden výlet viděli a naučili se až dost. Je čas jet domů."

Zavřela oči a vychutnávala si sluneční paprsky, jež ji hřály na kůži. Když je znovu otevřela, James byl pryč. Nervózně se rozhlédla kolem sebe a uviděla ho, jak stojí ve dveřích omšelého obchodu se suvenýry.

„Zabere to jen minutku. Musím ještě před odletem z Egypta udělat něco, co jsem sám sobě slíbil."

Culil se. Catherine se na něj zmateně dívala.

„Jamesi! Co to děláš?"

„Počkej, bude to jen chvilka."

Rutherford se propletl mezi lidmi na chodníku a zmizel ve zchátralém obchůdku. Vnitřek vypadal jako Aladinova jeskyně plná cetek a turistických drobností: kožených kabelek, vycpaných kožených velbloudů na památku, perských koberečků, vodních dýmek a obrovských táců plných šperků – prstýnků, řetízků a náušnic, vyrobených z různých materiálů. Na některých z nich byly vyryté egyptské symboly. Rutherford si prohlížel krabice a tácy se šperky. Na jednom malém stolku ležela houba, do které bylo zastrkáno několik desítek prstýnků. Všechny prstýnky byly jednoduché, stříbrné kroužky se zobáčky a úchytkami, do kterých byly zasazené barevné, bezcenné kamínky. Rutherford si je prohlížel a jeden z nich vybral. Starý muž, evidentně majitel obchodu, se k němu přišoural z přítmí v zadní části prodejny, zjevně lehce

překvapený, že má vůbec nějakého zákazníka. Rutherford se na něj obrátil s úsměvem.

„Chtěl bych koupit tenhle prstýnek.“

„Sto egyptských liber,“ zavrčel na něj majitel.

Rutherfordovi nevadilo, že má zaplatit přemrštěnou cenu.

„Dohodnuto. Ale chci, abyste ten kámen odstranil.“

Starý muž se na něj nechápavě zadíval. Rutherford gestem naznačil, co po něm chce. Starý muž byl zmatený.

„Odstranit kámen? Ale stejně sto liber. Bez kámen nebýt levnější.“

Rutherford přikývl.

„Ano, rozumím. Zaplatím stejnou částku, nedělejte si starosti. Tady – tady jsou peníze.“

Starý muž zavrtěl hlavou a usmál se – *bláznivi turisté!* Přešel do zadní části obchodu a chvíli se tam přehraboval v různých krabicích. Rutherford se podíval skrz skleněné dveře krámu. Catherine stála na chodníku zalitém sluncem a prohlížela si kolemjdoucí. Srdce mu zaplálo, když se na ni podíval. Starý muž ho vzal za loket.

„Dejte.“

Rutherford mu podal prstýnek.

Muž měl v ruce kleště. Obratně roztáhl kovové pacičky, které držely kamínek na místě. Otočil prsten kroužkem vzhůru a kamínek mu vypadl do dlaně. Nabídl ho Rutherfordovi, který se usmál a zavrtěl hlavou.

„Nechte si ho! Tak, a teď co bych od vás potřeboval dál…“

Z kapsy vytáhl kámen Benben. Starému muži se rozzářily oči úžasem, když spatřil diamant připevněný k vrcholku malé pyramidy. Rutherford gestem naznačil, že chce kámen ze špičky sundat a přidělat ho do prstýnku.

„Ahá!“

Teď to starý muž pochopil. Vesele se na Rutherforda usmál. Vzal mu kámen Benben z ruky, odšoural se do zadní části obchodu a znovu se začal přehrabovat v krabicích s nářadím. Po chvilce mumlání a různých pokusech s různými kovovými nástroji se ozvalo radostné výsknutí.

Starý muž přinesl Rutherfordovi diamant, aby si ho prohlédl, a potom ho horlivě začal upevňovat do připraveného místa na prstýnku. O minutu později byl po spoustě úprav hotový a ukázal dokončený výtvor Rutherfordovi.

„Dárek!“ zvolal Egypťan hrdě.

Rutherford se na něj zazubil.

„Přesně tak!“

Rutherford mu zaplatil, otočil se a vyšel skleněnými dveřmi ven na ulici. Starý muž fascinovaně přistoupil ke dveřím a sledoval, jak jeho podivný zákazník odchází.

Rutherford se zhluboka nadechl, přešel přes chodník přímo k pobavené Catherine.

„Co jsi udělal s kamenem Benben?“

„No, říkal jsem si, že z něj vyrobím zásnubní prsten,“ odvětil Rutherford s ohníčky v očích.

Po krásné tváři se jí rozlil ruměnec a změnil její líce v nádherné růže. Usmála se tak, jak se na něj nikdy předtím neusmála. Bez váhání si prsten vzala, navlékla si ho na prst a padla do vášnivého objetí silných paží svého osudového muže.